

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIII legislatura · primer període · sèrie P · número 4

Ple del Parlament

Sessió 3, dijous 29 d'abril de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	4
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Composició de la Mesa del Parlament 398-00001/13	5
Pregunta al Govern sobre els ajuts per a polítiques industrials 310-00005/13	6
Pregunta al Govern sobre la situació de les persones amb dependència 310-00006/13	7
Pregunta al Govern sobre l'acord per a regular la pobresa energètica i les mesures de suport a les famílies en situació de vulnerabilitat 310-00009/13	9
Pregunta al Govern sobre Televisió de Catalunya 310-00007/13	11
Pregunta al Govern sobre les eines i els protocols d'actuació policial 310-00003/13	12
Pregunta al Govern sobre l'Estratègia NewSpace de Catalunya i l'economia de l'espai 310-00012/13	14
Pregunta al Govern sobre les actuacions previstes per a reactivar la cultura 310-00013/13	16
Pregunta al Govern sobre la captació de la inversió estrangera el 2020 i les perspectives empresarials i socials per al 2021 310-00014/13	17
Pregunta al Govern sobre la resposta sanitària davant la covid-19 310-00001/13	19
Pregunta al Govern sobre el pla de vacunació per a les forces i els cossos de seguretat de l'Estat a Catalunya 310-00011/13	21
Pregunta al Govern sobre la coordinació interdepartamental, l'impuls d'estratègies conjuntes i la representació del Departament de la Presidència per a afrontar la pandèmia de covid-19 310-00004/13	22

Pregunta al Govern sobre l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la intervenció policial 310-00002/13	24
Pregunta al Govern sobre la campanya de vacunació contra la covid-19 310-00008/13	25
Pregunta al Govern sobre la campanya agrària a les comarques de Lleida 310-00010/13	27
Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre les dades del Col·legi Oficial de Registradors segons les quals Catalunya lidera la fugida d'empreses durant l'any de pandèmia 317-00001/13	28
Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre les mesures previstes per a afrontar la situació posterior al decaïment de l'estat d'alarma anunciat per al 9 de maig 317-00005/13	30
Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre el balanç de l'acció de govern dels darrers set mesos 317-00004/13	32
Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la destinació dels recursos, els ajuts i els fons vinculats a la covid-19 a les petites i mitjanes empreses, als autònoms, a l'economia social i solidària i a la transformació del model productiu 317-00002/13	34
Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la situació sanitària, econòmica i social 317-00003/13	35
Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre les darreres accions de repressió de l'Estat i sobre la gestió dels fons europeus Next Generation 317-00008/13	37
Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la urgència de formar govern i aplicar mesures per a rescatar i fer avançar el país 317-00007/13	39
Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la necessitat de formar govern i la possibilitat d'un pacte d'esquerres 317-00006/13	40
Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2019 360-00028/12	42
Procediments relatius al compte general de la Generalitat 257-00001/12 i 257-00002/12	73
Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2021 231-00001/13	103
Sol·licituds de compareixença 361-00001/13, 361-00002/13, 361-00003/13 i 361-00004/13	104

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 3

La sessió s'obre a les deu del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta segona; els secretaris primer, tercer i quart, i la secretària segona. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda en funcions i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement, de Polítiques Digitals i Administració Pública i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació en funcions.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Composició de la Mesa del Parlament (tram. 398-00001/13). Elecció del secretari segon o secretària segona.
2. Preguntes amb resposta oral.
3. Procediment relatiu al Compte general de la Generalitat corresponent al 2016 (tram. 257-00001/12). Comissió de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 425,151).
4. Procediment relatiu al Compte general de la Generalitat corresponent al 2017 (tram. 257-00002/12). Comissió de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 719, 60).
5. Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2019 (tram. 360-00028/12). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 554, 46).
6. Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2021 (tram. 231-00001/13). Mesa Ampliada. Designació.
7. Sol·licitud de compareixença del vicepresident del Govern en substitució del president de la Generalitat i conseller d'Economia i Hisenda davant del Ple perquè informi sobre la situació econòmica, sanitària i social actual i la proposta prevista pels fons europeus (tram. 361-00001/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
8. Sol·licitud de compareixença del vicepresident del Govern en substitució del president de la Generalitat i conseller d'Economia i Hisenda davant del Ple perquè informi sobre les actuacions del Govern en funcions (tram. 361-00002/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
9. Sol·licitud de compareixença del vicepresident del Govern en substitució del president de la Generalitat i conseller d'Economia i Hisenda davant el Ple perquè informi sobre la gestió de l'estat d'alarma, l'evolució de la pandèmia de covid-19 i les darreres decisions adoptades per a afrontar-la (tram. 361-00003/13). Grup Mixt. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
10. Sol·licitud de compareixença del vicepresident del Govern en substitució del president de la Generalitat i conseller d'Economia i Hisenda davant el Ple perquè informi sobre la situació sanitària, econòmica i social (tram. 361-00004/13). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

La presidenta

Molt bon dia, reprenem l'activitat parlamentària i avui ho fem des del lloc que li pertoca, l'hemicicle del Parlament de Catalunya.

Les mesures d'aquest Ple d'avui, la distància que mantenen, la ventilació, etcètera, totes les mesures que ens han indicat les autoritats sanitàries i d'Interior permeten que aquest sigui el primer Ple d'aquesta legislatura que celebrem en aquest hemicicle, amb la presència de tots els diputats, des del mes de març de 2020.

I, per tant, és, en principi, un senyal de la bona direcció en què s'estan desenvolupant les coses en el context de pandèmia en el qual, malauradament, encara estem immersos. Que siguem aquí, per tant, és un senyal de recuperació, però encara no de

recuperació de la plena normalitat. Tenim 1.626 persones ingressades als hospitals, 507 d'aquestes persones són a la UCI, i, per tant, malgrat que avui som aquí i recuperem una mica la normalitat, ho fem també amb el record de les 21.824 persones que han perdut la vida per causa de la covid. Des d'aquesta Presidència, des d'aquesta Mesa, mostrem el més sentit condol a les famílies de les persones que avui ja no hi són. I també vull enviar una alenada d'esperança a tots els que segueixen lluitant contra la malaltia i patint els efectes de la pandèmia; també amb les obligades restriccions que comporta.

També m'agradaria recordar que tant de bo poguéssim parlar d'un retorn a la normalitat, en aquest cas, democràtica, però malauradament això no és així. Catalunya encara viu en un context en el qual hi ha presos polítics i exiliats, i aquesta és una realitat que tampoc vull oblidar.

Els faig avinent, doncs, que la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier. I d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí, com a segon punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, com bé saben, els recordo que un cop acabada la sessió de control, amb les preguntes orals al Govern i al vicepresident del Govern en substitució del president de la Generalitat, se substanciarà el punt 5 de l'ordre del dia, relatiu a l'informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent a l'any 2019. Abans, doncs, que els punts 3 i 4 de l'ordre del dia.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

I també, malauradament, abans de començar he de comunicar dues noves víctimes de la violència de gènere. D'acord amb les dades oficials que ens proporciona el Departament d'Interior, el passat dia 14 d'abril va morir assassinada a Manresa la Jordina. I aquesta mateixa setmana, dilluns dia 26 a la Bisbal del Penedès, moria també assassinada la Maria del Pilar. En nom de la cambra, lamento i condemno aquests crims i reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones, i, per tant, també de vetllar pel seu record.

D'acord amb el protocol del dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, que es va aprovar pel Grup de Treball en Equitat de Gènere, aquesta Presidència proposa fer ara el minut de silenci i no fer-ho al final de la sessió del matí, precisament per les mesures covid a les quals estem tots sotmesos i per evitar les aglomeracions pujant i baixant de l'escala i a la façana principal.

Per tant, els demanaria que féssim ara aquest minut de silenci.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Continuem i, de conformitat amb la Moció 111/XII, del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo, també, que segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2021 s'han comptabilitzat 453 persones mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

I a continuació, els faig avinent les delegacions de vot que tenim per aquest Ple. Els diputats Teresa Pallarès i Lluís Puig han delegat el seu vot a la diputada Gemma Geis, portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. La diputada Elena Díaz ha delegat el seu vot en la diputada Alícia Romero, portaveu del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. La diputada Maria Dolors Sabater ha delegat el seu vot en la diputada Eulàlia Reguant, portaveu del Grup Parlamentari de la Can-

didatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. La diputada Mónica Lora ha delegat el seu vot en el diputat Joan Garriga, portaveu del Grup Parlamentari VOX. I la diputada Anna Caula ha delegat el seu vot en el diputat Josep Maria Jové, president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Composició de la Mesa del Parlament

398-00001/13

Per tant, entrem ara ja en el primer punt de l'ordre del dia. I, a continuació, procedirem a l'elecció del secretari segon de la Mesa o secretària segona de la Mesa, a conseqüència de la renúncia del senyor Jaume Alonso-Cuevillas, a qui naturalment li agraïm extraordinàriament la seva tasca.

Per procedir a l'elecció, d'acord amb l'article 46 del Reglament, aquesta votació es farà per mitjà de paperetes, que s'hauran de dipositar a l'urna que tenim preparada per a aquesta finalitat. Segons l'article 44 del Reglament, cada diputat o diputada haurà d'escriure el nom a la papereta i sortirà elegit el que obtingui una majoria de vots. Es consideraran nul·les les paperetes il·legibles o les que continguin un nombre de noms superior al que es requereix o noms relatius a persones que no són membres del Parlament. Les paperetes sense cap indicació escrita es consideraran vots en blanc.

Els recordo, a la cambra, que els membres de Govern que siguin parlamentaris, així com els membres de la Mesa, votaran al final.

(Pausa llarga.)

Estem esperant que ens portin la bossa per poder extraure el número del diputat amb el qual començarem la votació. *(Pausa.)* Ha sortit el número cent nou, que correspon –m'indica la vicepresidenta segona– a Alberto Tarradas Paneque. Per tant, prego al secretari tercer, senyor Pau Juvillà, que iniciï la crida dels diputats, a partir d'aquest número, cent nou. *(Veus de fons.)* D'acord. Secretari quart, comença vostè?

(D'acord amb l'article 101.2 del Reglament, els diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la taula presidencial i dipositin a l'urna les paperetes.)

És una mica petit, l'espai, però ho farem.

Un cop acabada la votació, procedim a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini i, després, al recompte.)

Doncs, després d'haver fet l'escrutini, el resultat final de la votació ha estat el següent: Aurora Madaula, 74 vots; 3 vots en blanc; Lucas Silvano Ferro, 40 vots; María García Fuster, 11 vots, i 5 vots nuls.

Per tant, ha estat elegida secretària segona de la Mesa per 74 vots la senyora Aurora Madaula i Giménez. Li prego, si us plau, que ocupi el seu lloc a la mesa en senyal d'acceptació del càrrec.

(Aplaudiments perllongats. Pausa.)

Abans de començar les preguntes orals al Govern i atesa la sol·licitud presentada pel Govern, els proposo, de conformitat amb el que estableix l'article 83.3 del Reglament, l'alteració de les preguntes orals de tal manera que la pregunta número 13, sobre l'acord per regular la pobresa energètica i les mesures de suport a les famílies en situació de vulnerabilitat, es pugui substanciar immediatament després de la pregunta número 2, sobre la situació de les persones amb dependència. Si no hi ha cap objecció, a l'inici substanciaríem les preguntes números 1, 2 i 13 i continuaríem amb l'ordre tal com apareix publicat.

Podem aprovar per assentiment aquesta alteració de l'ordre del dia? *(Pausa.)*

Perfecte. Doncs queda modificada en aquest sentit l'ordenació de les preguntes orals.

Pregunta al Govern sobre els ajuts per a polítiques industrials

310-00005/13

I, ara sí, comencem amb el segon punt de l'ordre del dia, que són les preguntes al Govern amb resposta oral. Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els ajuts per polítiques industrials. Formula la pregunta el senyor Òscar Ordeig, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Els demano que tinguin en tot moment la mascareta posada per complir amb la normativa sanitària.

Per tant, formula la pregunta el senyor Òscar Ordeig. Endavant; té la paraula.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Conseller –ben retrobats tots–, diverses preguntes. Quina valoració fa el Govern de la línia d'ajuts d'Avançsa a la reactivació industrial post-covid-19? Per altra banda, també li voldríem demanar quina valoració fa del fet de que una sola empresa –una sola empresa– no industrial hagi acaparat gairebé un terç dels 9 milions disponibles; què entenen per «reactivació»; si creu que s'ha actuat amb transparència i publicitat suficient a davant de les moltes empreses industrials i del sector esportiu que estan al límit; per últim, com creu que se senten els milers d'empreses i entitats esportives d'aquest país que no han pogut optar a aquesta línia de subvencions.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Ramon Tremosa, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Ramon Tremosa i Balcells)

Moltes gràcies, senyora president. Benvolgut diputat, retrobat –diputat de Lleida. Bé, miri, Avançsa és una empresa pública que depèn del Departament d'Empresa..., i avui en dia té ajuts, té ajuts oberts, crèdits participatius, a cinquanta empreses: industrials, de telecomunicacions, d'alimentació, d'esport, d'energia i de salut. Per tant, doncs, nosaltres, en la mesura en què... Vostè s'ha referit al cas concret del DiR, que és una empresa que va guanyar diners l'any 2019, és una empresa que té mil treballadors; la primera de Catalunya i la tercera de l'Estat espanyol. I en aquest sentit, doncs, vam atendre el seu pla de viabilitat i ens va semblar que... –va ser tancada vuit mesos l'any passat per decisió de l'autoritat sanitària–, que era interès del Govern per superar la crisi sanitària que amb les vacunes superarem, la crisi social i emocional que estem vivint, a més a més d'econòmica, doncs que l'esport és més necessari que mai..., doncs vam atorgar aquest ajut, del qual s'ha desemborsat una part.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Conseller, és que no cola. Tot el suport al sector esportiu, al sector industrial d'aquest país, però també màxima exigència del Govern i del Govern en funcions en fer les coses amb transparència, amb publicitat i amb rigorositat: ajudes, sí; reobertura segura, sí, però no ajudes per la porta del darrere, que és el que sembla. Quin sentit té crear una línia de 9 milions d'euros i destinar el 30 per cent d'aquestes ajudes a una sola empresa?

Nosaltres portem des del minut u demanant ajudes al sector esportiu, des del minut u demanant una reobertura segura de les instal·lacions i també demanant evidentment un pla de suport a la indústria i les empreses molt afectades al nostre país. Aquí ens hi trobaran. On no ens hi trobaran és per la porta del darrere, d'amagatotis, que sembli que aquí només alguns s'han assabentat de quina línia d'ajudes hi havia.

I, com vostè sap, el sector esportiu està tocat de mort –està tocat de mort–, amb molt de risc la seva viabilitat –de clubs, d'entitats i també d'empreses esportives. Per tant, ajudes al DiR, al finançament? I tant que sí, però també n'hi han moltes d'altres que ens han fet arribar les seves queixes de per què no se n'han assabentat.

I, per tant, el que els demanàriem com a govern, el que li demanàriem com a consellers, és què els diem a les queixes del sector esportiu que no se n'han assabentat, que estan indignats perquè no els arriba el finançament, que estan indignats perquè veuen com han aprovat, doncs, aquesta línia de subvencions sense la publicitat, sense la concurrència, com li deia, per la porta del darrere i sense la transparència que s'exigeix en una convocatòria pública d'aquest nivell?

Per tant, hem estat aquí fent debats sobre el sector esportiu, sobre quines ajudes s'havien de donar, i això en cap moment, aquesta línia de suport, no havia sortit. Per tant, no neguem la dimensió del DiR, com d'altres centres i gestors esportius del país que també ho estan passant fatal. I, per tant, el que sí que li diem és que facin alguna cosa pel conjunt del sector, pel conjunt de l'economia. Si totes les ajudes les fem igual, encara que estiguin en govern en funcions, la gestió de la pandèmia serà un descontrol i serà un festival. Per molt que estiguin en govern en funcions, això no és excusa per fer les coses d'amagatots... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Gràcies, senyora president. Benvolgut diputat, la Direcció General d'Indústria disposa de dues línies amb 240 milions d'euros per atorgar via crèdits de l'ICF. A més a més, des d'Acció hi ha un pressupost de 21 milions d'euros, disponible. Des d'Avançsa hi han sis línies d'actuacions que totalitzen 47 milions d'euros. Per tant, doncs, que sàpiguen les empreses de Catalunya, tots els sectors econòmics no només industrials de Catalunya, que aquestes línies estan disponibles.

Ja ens agradaria tenir a Catalunya els 10.000 milions que té la SEPI. De fet, Avançsa ens agradaria convertir-la en la SEPI de Catalunya i poder-li donar molta més musculatura. I en aquest sentit nosaltres actuem sempre via crèdits a retornar –i la majoria de les empreses els retornen– i no a través d'ajuts o donacions directes, com algú ha filtrat amb mala fe, doncs, quan va sortir aquesta notícia, de la qual nosaltres no tenim cap problema de fer-ne pública transparència. I, per tant, sàpiguen les empreses que la Generalitat pot ajudar en la mesura de les seves línies presupostàries.

Però, escolti'm, parlant d'indústria, si vostè va al Google i hi posa «*Pedro Sánchez empleo garantizado Nissan*» veurà el tuit que va fer el 22 de gener del 2020 Pedro Sánchez, i Nissan va marxar a un país que no és a la Unió Europea. Per tant, potser qui té tot el múscul de recaptar els impostos, d'emetre deute, d'accés als fons europeus podria explicar per què es va perdre aquesta empresa... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Ja ha acabat.

(Aplaudiments.)

Pregunta al Govern sobre la situació de les persones amb dependència

310-00006/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en Ple sobre la situació de les persones amb dependència. Formula la pregunta el senyor Raúl Moreno del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, un any més les dades, els indicadors sobre la gestió de la llei de dependència a Catalunya ens deixen titulars molt preocupants: som la comunitat autònoma amb el pitjor sistema d'atenció a la dependència, som líders en llista d'espera, som líders en temps d'espera i en persones sense el dret reconegut. Quines són les raons per les quals aquest govern ha demostrat aquesta incapacitat de gestionar l'atenció a la dependència a Catalunya?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula senyor Chakir El Homrani, conseller de Treball, Afers Socials i Família.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, presidenta. Diputat, en primer lloc, el corregiré. No som líders en temps d'espera, i ho sap perfectament –i ho sap perfectament– i són dades del Govern de l'Estat. En segon lloc, li diré quin és el motiu clau, i el motiu clau de la situació complexa en dependència es diu 3.649 milions d'euros, que és el deute històric en dependència que no s'ha complert per part de cap Govern de l'Estat.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, les dades que apuntaré a continuació són dades seves, que envien al ministeri que, per cert, vostès fa un any que no actualitzen a la plana web del seu departament. Més de 73.000 persones amb dependència reconeguda esperen la seva prestació; una de cada quatre persones de tot Espanya que ha mort esperant la seva prestació és a Catalunya; els ciutadans esperen una mitjana de 576 dies per rebre la prestació. Aquesta és l'herència del seu Govern, i l'única proposta que vostès tenen és tornar a repetir el fracàs.

Cal donar a Catalunya un pla de xoc, com ja ha fet el Govern d'Espanya, que faci girar aquest escenari. Reduir la burocràcia, fent que les residències puguin gestionar directament les PIAs, aprovant després de dos anys de pròrroga un contracte programa que doti econòmicament i de recursos humans els ajuntaments per poder fer front a aquesta situació. Un pla de xoc –l'estatal, que no l'autonòmic, que no existeix– que també millora el finançament. Catalunya rebrà enguany 295 milions d'euros, un 50 per cent més que en exercicis anteriors. És la segona comunitat autònoma en rebre més finançament també pel que fa al nivell acordat de dependència. Ara el que cal és un govern que sàpiga gestionar aquest increment de recursos, que posi l'atenció a la dependència en el centre de l'agenda política i també els drets dels ciutadans i de les ciutadanes més vulnerables.

Vostès han estat tots aquests anys posant en marxa l'aspersor de responsabilitat. Mai és culpa seva. I mentre altres comunitats autònomes amb problemàtiques molt similars lideren una bona gestió, Catalunya no ha sortit de la part baixa d'un rànquing que contradia la seva visió triomfalista, sovint, d'una gestió clarament ineficaç. Ho diuen les seves pròpies dades, i malauradament les pateixen milers de catalans i catalanes que veuen que no poden accedir al seu dret per la mala gestió de l'actual Govern de la Generalitat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, presidenta. Sis-cents noranta-nou dies, Andalusia; 923, Canàries; 693, Extremadura. Era per recordar-li la mentida que havia dit vostè de que ho lideràvem. I això no és una bona notícia –això no és una bona notícia.

Vostè ha posat en valor els 250 milions d'euros. En podríem parlar: 45 són pel mínim acordat, d'una retallada que va fer l'Estat i que ara s'ha retocat, i és una bona notícia. Cent deu són..., no, 103 són del Pla de resiliència. Recordar: això no pot generar –i ho sap perfectament el líder del seu grup– recurrència, en teoria, amb el que, davant d'aquest repte, no sé si serà la millor manera de respondre. I després, 2019, despesa en dependència, inversió en dependència: 1.500 milions d'euros. Vostè ha dit que doblaran..., significa que doblant, 250; d'aquests 1.500 milions d'euros, 250 de l'Estat, segons dades seves; d'una llei que s'havia d'aplicar el 50-50. És que això, o ho diem, o no anem al fons del problema. Ens en podem oblidar.

I això ho estem patint tots. Tots els territoris de l'Estat. Hi estem d'acord tots. En la conferència sectorial hi estem d'acord tots. Hi ha un problema de fons que no es vol abordar –que no es vol abordar–: com afrontem el repte de l'envelliment en aquest país. I que s'abordi d'una vegada. I el que no pot ser és que quan s'està a l'oposició, fer demagògia, i quan s'està al Govern, estar d'acord amb nosaltres, en moltes coses, com estem d'acord molts governs de molts territoris a l'Estat espanyol.

Toca abordar aquest repte, i el que li demano és que vostès ajudin a abordar el repte més important que té aquest país, que té Europa, que és l'envelliment de la seva gent gran.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en Ple sobre l'acord per a regular la pobresa energètica i les mesures de suport a les famílies en situació de vulnerabilitat.

Pregunta al Govern sobre l'acord per a regular la pobresa energètica i les mesures de suport a les famílies en situació de vulnerabilitat

310-00009/13

Formula la pregunta el senyor Ferran Estruch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Ferran Estruch i Torrents

Moltes gràcies. Molt honorable presidenta, honorable vicepresident, conselleres, consellers, diputades i diputats, molt bon dia.

Honorable conseller El Homrani, el passat 29 de març es va signar un acord històric entre Generalitat i administracions locals amb Endesa, que comportava la condonació del deute de 35.518 famílies vulnerables i que regulava com afrontar la lluita contra la pobresa energètica en el futur. Un acord sense precedents, que representa un pas molt important en la lluita contra la pobresa energètica en el nostre país, i que comporta no només la condonació del deute sinó una solució de futur i que cap família sigui portada als tribunals per aquest fet. Un pas importantíssim per defensar els drets més bàsics i la seguretat de milers de famílies, i més en uns moments tan complicats.

Recordar que aquest acord és fruit d'una de les lleis més importants aprovades per unanimitat per aquest Parlament: la Llei 24/2015, de mesures urgents per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica, fruit d'una iniciativa legislativa popular. Una de les lleis més avançades quant a la lluita contra la pobresa energètica, i que significa que qualsevol tall de llum o gas a una llar amb persones

vulnerables, d'acord amb un informe dels serveis socials municipals, és un tall indegut i sancionable, però la llei no feia que desaparegués el deute de les famílies amb les companyies. Sense un conveni regulador de l'Administració com el que tenim ara, el deute que arrossegaven les famílies s'anava fent cada cop més gran. Segons Endesa, el deute acumulat entre l'entrada en vigor de la llei i el 2020 és de 38 milions d'euros.

Com deia, per primer cop, gràcies a aquest acord impulsat pel Govern de Catalunya, Endesa es corresponsabilitza a partir de l'1 de gener d'enguany de la factura de les famílies en situació de vulnerabilitat i renuncia a tota acció i reclamació jurídica.

La pregunta, conseller, és com valora aquest acord i com el Govern garantirà el seu compliment.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Chakir El Homrani, conseller de Treball, Afers Socials i Famílies.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, presidenta. Diputat, crec que entorn d'aquest acord hem d'estar contents i feliços tots. Tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra que van tirar endavant la llei el 2015; totes les administracions: l'Administració local, l'Administració de la Generalitat..., totes; el teixit social, molt important –l'APE i la Taula del Tercer Sector. Tothom. Perquè és l'exemple de com s'han d'abordar reptes molt importants: treballant conjuntament, trobant els punts d'acord, negociant, sent rígids en alguns aspectes, però trobant l'acord amb Endesa. Generar aquest tipus de resposta és la millor manera de solucionar reptes tan importants com el de la pobresa energètica, i ho hauríem de recordar per a altres reptes, com el que parlava abans de l'envel·liment. Perquè quan ho fem així, quan ho fem amb corresponsabilitat, quan som capaços de treballar conjuntament diversos departaments de la Generalitat, les administracions locals, més enllà dels colors polítics que les representen, i el teixit social, ho fem bé.

I llavors podem donar resposta a una situació que és clau, que en aquest cas afectava 35.000 famílies d'aquest país. Una llei que va ser pionera, que va ser pionera a l'Estat –que va ser pionera–, però que necessitava el conveni. I un conveni no el pot signar una part sola, l'han de signar les dues parts, i portàvem molt de temps, i crec que amb l'esforç de tots ho hem pogut fer. I això treu de la inseguretat jurídica 35.000 famílies, corresponsabilitza l'empresa ja no únicament del deute complet des del 2015 al 2019 i el 50 per cent del 2019 al 2021, sinó a futur, que és el més important, fons d'acció solidària, treball conjunt entre les administracions.

I ara el que pertoca, i el que estem fent, és: un, tot l'endrecament del deute i pagar el deute; dos, ja estem treballant en la creació del fons d'acció solidària, en l'equip, l'oficina de gestió, perquè això també ajudarà a treure pressió a les àrees bàsiques de serveis socials, a les primàries de serveis socials dels ajuntaments i treballar conjuntament.

Ara, també necessitem la... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Gràcies, senyor El Homrani.

Pregunta al Govern sobre Televisió de Catalunya

310-00007/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en Ple sobre Televisió de Catalunya. Formula la pregunta la senyora Beatriz Silva, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Beatriz Silva Gallardo

Sí; gracias, presidenta. Buenos días, *consellera*. Nos gustaría saber qué piensa su Gobierno de los 440.000 euros que ha gastado TV3 en la compra de ocho documentales a Mediapro sobre el juicio del *procés*. El director de TV3, Vicent Sanchis, dijo aquí en una de las últimas comisiones de control del Parlament que nuestra televisión pública no tenía los recursos para comprar estos documentales. Sin embargo, ahora vemos que TV3 los ha comprado, los está emitiendo y hemos podido ver, además, que se trata de producciones de parte que no responden ni a la pluralidad ni al pluralismo informativo al que está obligada nuestra televisión pública. El que se emitió el domingo por la noche, de una hora de duración, dedicó tan solo ocho segundos a un entrevistado que discrepaba del punto de vista de los procesados.

Consellera, en medio de una pandemia, ¿cómo se justifican estos ocho documentales en la misión de servicio público de TV3? Su Gobierno tiene que tener una posición porque estamos hablando de dinero público en un momento en que se necesita para muchas cosas que son urgentes. Nos gustaría saber de dónde han salido estos 440.000 euros y si su Gobierno ha proporcionado estos recursos, porque suponemos que han salido de una aportación extraordinaria.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Meritxell Budó, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó i Pla)

Bon dia. Gràcies, presidenta. Diputada Silva, jo no em cansaré de recordar, Ple rere Ple, sempre que tingui preguntes al voltant dels mitjans de comunicació del nostre país, que al Govern de Catalunya el que li pertoca és garantir, com no pot ser d'altra manera, que el nostre model de televisió pública es basa en tres criteris: en el criteri d'independència, de professionalitat i de pluralitat. Aquests són els trets característics del nostre model de mitjans de comunicació, un model que garanteix la llibertat d'informació i no la ingerència política.

La presidenta

Per preguntar, té la paraula la senyora Beatriz Silva.

Beatriz Silva Gallardo

Gracias, *consellera*. Le hago esta pregunta y es pertinente por lo siguiente. Todo el mundo pudo escuchar los audios donde un directivo de Mediapro explicaba cómo había pedido a un miembro de su Gobierno que diera a TV3 el dinero necesario para comprar estos documentales. Estamos hablando, además, de una compra que no ha pasado por los canales regulares de adjudicación de la televisión pública de Cataluña, se ha hecho por otra vía.

Cuando salieron estos audios, la asociación que reúne a todas las productoras de Cataluña sacó un comunicado donde constataba que toda la producción de TV3 en documentales en el 2020 había sido de 178.000 euros, menos de la mitad de lo que el portal de transparencia dice ahora que se ha pagado solo por estos documentales.

Cuatrocientos cuarenta mil euros es muchísimo dinero, es un dinero que se ha gastado, además, en un tema que TV3 ha cubierto ya de todas las formas posibles. Por eso le insisto que queremos saber si el Govern ha financiado esta compra, cómo la justifica y de dónde ha salido el dinero, porque en 2020 ya se utilizó el fondo covid para hacer aportaciones extraordinarias a TV3. No pueden ser los 6 millones

que ha anunciado Cultura, porque sería muy irregular que un contrato que se firmó el 23 de diciembre se financie ahora con unos recursos que acaban de anunciarse. ¿Se han comprado con el fondo covid?

La presidenta

Per respondre té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Sí; gràcies, presidenta. Senyora diputada, primer de tot, no minimitzem el treball que hi ha darrere d'aquest documental. Li vull recordar que consta, aquest programa, de vuit documentals; recollim dos anys d'investigacions judicials i policials –dos anys de feina–, cinquanta-quatre sessions de vista oral al Tribunal Suprem, amb més de quatre-centes hores d'emissió en directe i més de trenta entrevistes realitzades a tots els implicats en el procés.

Aquesta sèrie de documentals vol aportar les claus jurídiques, polítiques i emocionals del judici, un judici que continua sent notícia avui, eh?, perquè veiem, doncs, que continua sent d'interès i generador de notícia el que va passar al voltant del judici del Tribunal Suprem.

Però, ho repeteixo, senyora diputada, i de forma molt clara li repetiré també que no és competència ni d'aquesta consellera ni tampoc del Govern de Catalunya decidir la programació de TV3 o de Catalunya Ràdio; ni decidir-la ni encara menys controlar el contingut dels seus programes.

Per tant, no seré jo com a consellera ni tampoc el Govern d'aquest país qui faci les valoracions sobre els continguts, els programes o els professionals dels nostres mitjans. És més, vostè sap molt bé que hi ha diversos mecanismes per fer el control dels nostres mitjans públics. Mecanismes totalment independents del Govern que fan que TV3 sigui líder d'audiència i de credibilitat en el nostre país.

I no confonguem que, quan parlem d'aquests mecanismes de control, no parlem del control dels continguts. Ens referim a que s'adeqüi el control a la normativa vigent. En cap cas ha de ser aquest control ni una censura ni una ingerència política. Aquest Govern no permetrà això.

Senyora diputada, veig amb preocupació que el famós passar pàgina que vostès varen posar en pràctica..., que vostès varen parlar en la campanya electoral..., em preocupa que el que facin en aquests moments és passar pàgina del... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el seu temps, consellera.

Pregunta al Govern sobre les eines i els protocols d'actuació policial

310-00003/13

Pregunta al Govern a respondre en Ple sobre les eines i els protocols d'actuació policial. Formula la pregunta al senyor Marc Parés, del Grup Parlamentari En Comú Podem.

Marc Parés Franzi

Gràcies, presidenta. Bé, el passat mes de febrer vam haver de lamentar de nou que una manifestant perdés l'ull per l'impacte d'una bala de *foam*. No és el primer cop en els darrers anys que a Catalunya es produeixen aquest tipus de lesions mitjançant una arma que –ho vull recordar– és una arma de precisió.

Ara fa uns dies vam conèixer un extracte del protocol d'ús d'aquestes armes, un any i mig després que en aquesta cambra aprovessin fer-lo públic. I vam quedar astorats en saber que el protocol permet que els agents disparin per sobre de la cintu-

ra, en contra de les recomanacions de les principals organitzacions de drets humans i organitzacions policials a nivell internacional.

Conseller, li formulo tres preguntes. Pensen revisar la instrucció d'ús de les pistoles de *foam* per tal que no es pugui disparar per sobre de la cintura i sense l'autorització d'un superior? Publicaran el protocol de forma íntegra i no només en abstracte, així com les instruccions de les eines i tècniques policials restants? M'estic referint a l'ús de les porres, a la tècnica del carrusel, al gas pebre, a la tanqueta d'aigua o a la intervenció dels Mossos en desnonaments amb famílies vulnerables.

I, per últim, estan disposats a aplicar una moratòria de l'ús de bales de *foam* per evitar noves tragèdies com les que hem viscut, i garantir així que en aquest país la protesta sigui un dret i no sigui un risc?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el conseller d'Interior, Miquel Sàmper.

El conseller d'Interior (Miquel Sàmper i Rodríguez)

Gràcies, presidenta. Diputat Parés, permeti'm que li faci una petita retrospectiva del que ha estat la intervenció en temes d'ordre públic.

El dia 13 de novembre es genera la nova prefectura. El 27 de novembre es fa la primera reunió per reordenar l'ordre públic. El dia 21 de gener, el Síndic de Greuges visita Egara i es parla d'ordre públic. El dia 5 de febrer el Síndic de Greuges demana al director general de la Policia procediments per conèixer els PNTs de treball d'armes i eines i sol·licita, tanmateix, els protocols. El 16 de febrer passa el que vostè estava descrivint d'aquesta lesió d'una manifestant. I el 19 de febrer, tres dies després, hi ha una reunió amb Irídia i Amnistia Internacional amb el compromís de la publicació dels protocols que hi hagin fins llavors. Al febrer i al març en aquesta sala, un servidor es compromet personalment a que es publiqui allò que tinguem, i el 19 d'abril es publiquen amb un clar exercici de transparència.

La presidenta

Per preguntar té la paraula el senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Bé, conseller, m'ha respost parcialment i no a les preguntes que li he formulat. Per tant, són preguntes fàcils. Revisaran el protocol de les *foam*? Sí o no? Publicaran íntegrament aquesta i la resta d'instruccions? Sí o no? I aplicaran la moratòria? Sí o no? Perquè ara mateix, amb aquestes eines policials i aquests protocols, manifestar-se és un risc. Per tant, cal una moratòria.

I em vull dirigir per un moment als companys d'Esquerra Republicana i de la CUP. Amb aquesta resposta i amb la connivència que hem tornat a veure aquesta mateixa setmana entre els Mossos d'Esquadra i els matons de Desokupa crec que queda clar que amb Junts per Catalunya difícilment democratitzarem el model policial del país. Saben vostès perfectament que només amb un govern d'Esquerra Republicana, En Comú Podem i la CUP aquesta i moltes altres transformacions són realment possibles.

Conseller, nosaltres creiem que el que cal són mecanismes de control. Concretament, un mecanisme independent per controlar les actuacions policials. Hi està d'acord?

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

No hi ha cap problema en que es faci una revisió, perquè ja s'està fent actualment. En la reunió que li vaig dir que es va fer el mes de novembre es van crear deu

grups de treball que estan treballant precisament per aquesta modificació. I, per tant, es faran públics la resta de protocols. Es faran públics de forma íntegra.

I, respecte al que fa referència a la moratòria, aquest Parlament va aprovar l'ús de les bales de *foam*, i aquest Parlament ha de ser qui digui quin ha de ser el mecanisme d'ordre públic a utilitzar pels Mossos d'Esquadra, perquè el que vostè suposo que no pretindrà és que en unes manifestacions de vuit mil, set mil, sis mil persones, on dos-cents, tres-cents o quatre-cents estiguin exercint la violència no es pugui restablir l'ordre públic, que és la funció que tenen Mossos d'Esquadra.

Nosaltres el que vam fer és, quan va passar aquest incident deplorable el dia 16 de febrer, crec que dos o tres dies després, i que justament era el Parlament de Catalunya qui havia de decidir quin havia de ser el sistema... Deixem de fer demagògia amb el que és l'ordre públic. L'ordre públic és una cosa que està molt per sobre dels pocs violents que hi han en una manifestació. Que és restablir l'ordre públic per a la majoria de la població que es vol manifestar totalment amb pacifisme, que vol fer la manifestació, que vol protestar, que vol reunir-se, i que quatre no ho han d'impedir. Restablir l'ordre públic. Això és el que hi ha. I és aquesta casa la que ha de dir quin ha de ser el sistema, quin ha de ser el mecanisme.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre l'estratègia NewSpace de Catalunya i l'economia de l'espai.

Pregunta al Govern sobre l'Estratègia NewSpace de Catalunya i l'economia de l'espai

310-00012/13

Formula la pregunta la senyora Gemma Geis, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Gemma Geis i Carreras

Bon dia, presidenta. Consellers, conselleres, diputats, diputades: primer, manifestar la nostra solidaritat amb els síndics de l'U d'Octubre, que avui hem vist com aquesta fiscalia transformadora recorre una sentència absolutòria. *(Aplaudiments.)* Quan parlen del Govern progressista d'Espanya i la seva transformació..., crec que no és el millor dia per donar lliçons.

En relació amb l'estratègia NewSpace, des de Junts per Catalunya, li volíem preguntar quin és l'impacte d'aquesta estratègia, i volia començar fent referència al fet que tots nosaltres segurament recordem que els primers dies que ens donen classes de conducció ens diuen que mirem lluny per arribar lluny. Doncs bé, fa tres anys, en l'anterior legislatura, va néixer el Departament de Polítiques Digitals, que va comportar l'inici d'un camí de present que ha esdevingut un camí de futur: la digitalització. Recordo que en aquell moment vam explicar l'existència de diferents departaments digitals en els governs d'arreu del món, i tres anys després i amb la irrupció d'una pandèmia, s'ha evidenciat que les polítiques digitals són polítiques socials, però també i més ara, s'ha de reivindicar el seu paper de política tractora de recuperació de l'economia. I mentre aquí miràvem lluny, els grups parlamentaris se'n movaven i parlaven dels «*chiringuitos digitales*», i ara resulta que el passat mes de març el Govern d'Andalusia pressupostava 293 milions d'euros en una conselleria pilotada per Ciutadans per a l'estratègia aeroespacial d'Andalusia.

Però nosaltres volem un país normal, un país lliure, un país desacomplexadament disruptiu i innovador. Per això li volem preguntar, conseller Puigneró, quin és l'impacte respecte a la creació d'empreses de la nova economia de l'espai, la creació de nous llocs de treball, i quina és la seva connexió amb aquest model d'economia

i de societat del coneixement. També volem preguntar-li respecte a l'impacte del llançament de l'*Enxaneta*, que m'agradaria recordar que és un nom que va ser escollit pels nens i nenes de Catalunya a través de l'informatiu *InfoK*, del Club Super3. Quin impacte té en la millora de les funcions de telecomunicació, la connectivitat per a l'internet de les coses, el 5G i la lluita contra el canvi climàtic. Per tant, conseller, quin és el capteniment del Govern respecte a aquesta nova estratègia i NewSpace i el seu impacte en tots aquests àmbits.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Jordi Puigneró, conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública (Jordi Puigneró i Ferrer)

Gràcies, presidenta. Diputada, diputats: estarem d'acord que el catalanisme polític en totes les seves formes ha procurat sempre –sempre– pel progrés, ha procurat també per posar aquest país a l'avantguarda, per ser un país modern. Hem estat un país industrial, ens hem industrialitzat –avui en veiem els beneficis–, i ara ens toca ser també un país digital, un país digital i digitalitzat. I això vol dir ser un país connectat; connectat per terra, connectat per mar i connectat per l'espai. Si fins ara hem hagut de moure mercaderies, persones, utilitzant evidentment les infraestructures viàries i ferroviàries, ara ens toca també moure bits, moure megabits. Això és la base de la nova economia digital. I per això és important aquest projecte de la nova economia de l'espai. Perquè no només és un projecte de connectivitat, que també, sinó que és un projecte que garantirà feina i nous llocs de feina i d'alt valor afegit, com també la creació de noves empreses.

Estem parlant, per exemple, amb els càlculs que hem fet, que durant els propers tres quatre anys es poden crear a Catalunya al voltant de mil dos-cents llocs de treball i multiplicar per tres o per quatre el nombre d'empreses que avui es dediquen a aquesta economia de l'espai. Per tant, estem davant d'un sector d'oportunitats.

Però aquest programa no és només això, eh? També estem parlant, per exemple, de donar més valor afegit a Alguaire, eh?, amb diferents projectes relacionats amb aquest àmbit, o per exemple modernitzar també l'estació..., el Cosmòdrom del Montsec. Per tant, també invertir en infraestructures dedicades a aquest sector.

Fixin-se vostès que, un projecte que, com molt bé deia la diputada, doncs, en els seus principis quan va néixer va rebre algunes crítiques per part d'alguns aquí presents, d'alguns partits, també, i per part de mitjans espanyols, eh? «*Chiringuito*»... En fi, n'hem sentit tota una sèrie d'expressions... «*Nanosatélite separatista*»... Doncs bé, he de dir que això s'ha girat, no?, i ara ja parlen de «*el éxito del nanosatélite español*», eh?, això publicat pels mateixos mitjans que abans el criticaven. Per tant, això vol dir que anem en bon camí, i jo espero que en aquesta propera legislatura el Govern de Catalunya continuï impulsant aquests nous sectors econòmics que són cabdals per reactivar l'economia del nostre país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre les actuacions previstes per reactivar la cultura.

Pregunta al Govern sobre les actuacions previstes per a reactivar la cultura

310-00013/13

Formula la pregunta, la senyora Mònica Sales, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Un honor saludar-la avui des d'aquest hemicicle, que recuperi l'activitat amb totes les mesures. Vicepresident, conselleres, consellers, diputades i diputats i personal de la casa. Honorable consellera Ponsa, fa més d'un any que el nostre país viu el sotrac de la covid i com a conseqüència tots els sectors han patit en major o menor mesura els efectes de la pandèmia. Som conscients de la lluita continuada del seu departament per defensar la cultura i també coneixedors de la tasca que vostè mateixa ha fet com a consellera des que va adquirir-ne la responsabilitat, immersos ja en aquest moment complex.

En la legislatura passada, des de Junts hem posat en valor la cultura en múltiples ocasions i com sap no hem parat de treballar conjuntament amb el departament que encapçala per arribar a tots els sectors de la cultura i fer possible una reivindicació de molts, també de l'honorable president Torra: declarar-la bé essencial per a la ciutadania i reclamar-la segura en cadascuna de les ocasions.

Sabem que el seu departament, amb vostè al capdavant, va adoptar mesures urgents i excepcionals per incrementar els recursos econòmics per contrarestar pèrdues i necessitats bàsiques i acompanyar les empreses culturals i els artistes, així com compensar cancel·lacions o aforaments buits per fer possible que l'aturada cultural haja estat de menys impacte. Sempre seguint les indicacions de les autoritats sanitàries i dels acords presos pel Procicat, tot i, de vegades, com vostè sap, voler-les matisar, com va passar amb la proposta de salconduit cultural com a bona mesura, finalment no contemplada, la conselleria de Cultura ha mantingut l'obertura d'equipaments com ara museus, galeries d'art, sales d'exposicions o biblioteques i, a poc a poc, ha anat reprenent la cultura en directe i en viu.

Avui, Dia Internacional de la Dansa, amb un record especial per al conseller legítim i diputat Lluís Puig, i en aquest moment posterior a un Sant Jordi de roses, de llibres i de carrer, malgrat la no normalitat del moment, des de Junts, consellera, voldríem saber quines actuacions s'han dut a terme i quines es preveuen en breu per tal de garantir el que reivindicuem al seu costat des de l'inici, que la cultura i també la cultura popular puguin sostenir-se temporalment fins que el sector torne a treballar amb una certa normalitat.

I des del Parlament de Catalunya, si m'ho permeten, Enric Valor, ahir, avui i sempre.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Àngels Ponsa, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Àngels Ponsa i Roca)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Vicepresident, conselleres, consellers, diputades i diputats... Moltes gràcies, diputada, per la seva pregunta. Doncs sí, estem conjurats, i ho hem estat des de l'inici, a treballar per..., en aquesta pandèmia, perquè la cultura se'n sortís, fins i tot, podem dir, reforçada. I ho hem fet, jo diria, amb quatre fronts. D'una banda, i en primer lloc, paliar els efectes a través, doncs, d'injectar diners, fons, en aquest sector cultural que tant ho necessitava. D'ençà del mes de setembre fins ara portem més de 80 milions d'euros per fer front als dèficits que hi ha hagut, sobretot també no tant per ajudar al que ha caigut, que així ho hem hagut de fer, sinó per ajudar també a la reactivació, per ajudar que l'activitat cultural es pugui

fer. També, doncs, perquè hem accelerat i simplificat moltíssim els tràmits que se'n derivaven, d'aquests ajuts.

En segon lloc, hem assegurat els drets culturals de la ciutadania a través de l'aplicació d'eines tecnològiques per a la pràctica cultural; també una intensificació de l'acció territorial a través del Programa.cat, a través de la Xarxa de Centres d'Arts Visuals, de museus, de biblioteques..., en fi, de tots els equipaments culturals que tenim.

Un tercer àmbit ha sigut abordar els dèficits històrics que agreujaven les conseqüències de la crisi per a finançar també el futur. I en aquest sentit hem fet l'elaboració del cens de l'artista; hem fet també la taula interdepartamental –a vostès els he d'agrair la presència i la seva implicació–, i hem assolit l'acord del 2 per cent, doncs, en el darrer Ple de la legislatura anterior.

Estem ara ja preparant aquesta represa, i aquesta represa l'hem preparat en base a diverses accions, amb tot el que suposa i al costat de la seguretat i de la salut, com no pot ser d'una altra manera: d'una banda, elaborant un pla específic per celebrar Sant Jordi, que així es va fer; d'altra, col·laborant en la recerca i desenvolupament d'experiències que serveixen per la cultura, però serveixen més enllà de la cultura, com és l'experiència de la Sala Apolo i del Sant Jordi.

en aquest moment estem treballant en la represa de plans de festivals d'estiu, de festes majors...; avui presentem un pla de reforç de la dansa, en aquest cas concret de la dansa, coincidint amb el Dia Internacional de la Dansa, la dan... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments. Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre la captació de la inversió estrangera el 2020 i les perspectives empresarials i socials per al 2021

310-00014/13

Pregunta al Govern a respondre en Ple oralment sobre la captació de la inversió estrangera el 2020 i les perspectives empresarials i socials pel 2021. Formula la pregunta el senyor Joan Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller... És ben sabut que la inversió estrangera és una font de riquesa als estats, i, com bé diu vostè, conseller, a Catalunya en els darrers deu anys hem passat de tres mil a gairebé nou mil multinacionals.

Segons el *Financial Times*, hem estat la millor regió –en això sí que som líders– al sud d'Europa per invertir els anys 2020 i 2021. I, de fet, el departament d'Acció ha estat el millor valorat durant el 2018 i el 2019.

Tot i la pandèmia, les inversions estrangeres a Catalunya han estat de prop de 2.966 milions d'euros el 2020, un 22 per cent menys, segons el ministeri, però un 31 per cent més pel que fa a les inversions captades per la Generalitat de Catalunya. Els millors resultats, per cert, des de l'any 1985.

Els mitjans de comunicació nacionalistes espanyols diuen, però, que de la inversió estrangera a Espanya el 75 per cent va a Madrid i només el 12,5 per cent a Catalunya. És estrany que el *Financial Times* no reconegui Madrid com una megaregion de les inversions, oi?

Els mateixos mitjans reconeixen, però, que el país que més ha invertit a Espanya ha estat Luxemburg, un 29 per cent. Suposo que tots som conscients que aquest no

és el tipus d'inversions que generen llocs de treball ni ajuden a recaptar impostos per ajudar socialment els catalans, vinguin d'on vinguin i votin el que votin.

Potser deu ser que, com va dir l'estudi de la Cambra de Comerç de Barcelona fa prop més d'un any, convé separar les entitats de tinença de valors estrangers de les inversions productives reals. I, a més, cal tenir en compte l'efecte seu.

Si fem això i mirem amb perspectiva històrica, l'estudi de la cambra ens diu que l'estoc d'inversió estrangera a Catalunya en els darrers anys representa el 22,5 per cent del total, que és la comunitat autònoma que més n'ha rebut, i deixa Madrid amb el 17,1 per cent, un 24 per cent menys que Catalunya.

Tenint en compte això, honorable conseller, podríem dir que, efectivament, en aquests anys el Govern ha governat pel país, per atraure inversions productives reals, que comporten llocs de treball i generen riquesa i ingressos fiscals que ajuden a millorar el benestar de tots i totes les catalanes. No oblidem que tots nosaltres, els 135, estem aquí per això, per millorar el benestar dels catalans.

Per tot això, honorable conseller, com veu les perspectives empresarials i les conseqüències socials pel 2021?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Ramon Tremosa, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Moltes gràcies, senyora presidenta. Benvolgut diputat Canadell, vostè ha donat unes xifres que són molt interessants. I, a més a més, jo lamento que en aquest Parlament hi hagi alguns diputats, com fa el senyor Illa, que comencin els seus discursos parlant de la decadència econòmica de Catalunya. Perquè, per exemple, aquesta xifra de que l'any 2010 teníem tres mil multinacionals i que l'any 2019 n'hi ha 8.900..., són insòlites en el context europeu. Molt poques regions i països europeus han triplikat les multinacionals en aquests deu anys.

O l'aeroport de Barcelona ha duplicat tràfics: de 27 a 54 milions. Cap altre aeroport europeu en aquests deu anys ha aconseguit un salt semblant. I això és un èxit de tothom. I, per tant, potser aquests discursos que volen fer creure que per culpa d'un determinat vot –creixent, per cert– dels catalans a partits independentistes això vol dir que l'economia catalana va pel pedregar..., doncs bé, hi ha una certa premsa de Madrid que alimenta aquests titulars, però que, a raó nostra, no són objectius, perquè hi ha una vitalitat comarca a comarca que els consellers de govern i que qualsevol de vostès pot comprovar visitant Catalunya, que és realment impressionant.

Jo, en aquests set mesos, he visitat unes cent cinquanta empreses; quedo superat per la revolució digital com està implementada, per la iniciativa, pel talent, per la creativitat, per l'enginy que demostren petites i mitjanes empreses professionals arreu del territori. I aquest hauria de ser un cas d'èxit. I, per exemple, Fira de Barcelona fa deu anys competia amb Ifema i ara juga a la lliga global dels grans esdeveniments mundials. Per exemple, Fira Barcelona l'any 2020 hauria fet els congressos de l'automòbil, que ve d'Amsterdam, i el Sea Food, que ve de Brusselles, que venien a Barcelona per créixer mundialment; grans congressos europeus de setanta mil, vuitanta mil, cent mil assistents, que venien a Barcelona per créixer en els cinc continents. Esperem fer-ho ben aviat.

I, en aquest sentit, doncs, hi ha molts indicadors. Per exemple, fa deu anys Barcelona no apareixia en cap rànquing de *hub* tecnològic, i ara apareix en la tercera posició, en la cinquena posició de rànquings que es fan a Europa i al món, de manera natural, per la força de l'ecosistema, pel talent de la mà d'obra; perquè Catalunya té dotze universitats i cinquanta-dos centres de recerca, grans empreses mundials, com Amazon, com Apple, trien Barcelona i Catalunya.

Per tant, en aquest sentit, doncs, jo convido el senyor Illa que també matisi, perquè vostès també tenen part... (*La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Se li ha acabat el temps, conseller. Gràcies.

Pregunta al Govern sobre la resposta sanitària davant la covid-19

310-00001/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en ple sobre la resposta sanitària davant la covid-19. Formula la pregunta la senyora Lorena Roldán, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Gràcies, presidenta. Señora Vergés, ¿nos puede explicar por qué el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña les ha tenido que obligar a vacunar a los policías nacionales y agentes de la Guardia Civil que están destinados en Cataluña? ¿Qué criterio ha seguido usted en la vacunación?, ¿*mossos* sí, policías no? ¿Nos lo puede explicar?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Alba Vergés, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Alba Vergés i Bosch)

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bon dia a tothom. Diputada, veig que el pas per les urnes, doncs, la deixa en la mateixa posició que tenia abans, el seu paper li escau exactament igual que el d'abans. Si no ho he entès malament, per la lectura de la pregunta de la presidenta..., eraquina és la resposta sanitària del Govern a la covid-19. Per tant, la resposta sanitària a la covid-19 de tot el país ha estat exemplar; exemplar per part dels professionals sanitaris, de tots els equips (*aplaudiments*), del departament, del CatSalut, que han fet possible que puguin treballar, exemplar, en un sistema que és universal.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí, señora Vergés, yo la verdad es que he sido bastante clara en mi pregunta. Y no me extraña que usted eluda la respuesta, porque es bochornosa la actuación que están teniendo ustedes con la Policía Nacional y con la Guardia Civil.

Mire, mientras que prácticamente la totalidad de los *mossos d'esquadra* ha sido ya vacunada, apenas el 15 por ciento del cuerpo de los policías nacionales y de la Guardia Civil que prestan servicios en Cataluña han recibido la vacuna. Tampoco el cuerpo de salvamento marítimo. ¿Por qué? Bueno, pues yo intuyo que porque estas personas representan al Estado y a ustedes todo aquello que huele a Estado les produce urticaria, al punto de que ustedes han sido capaces de dejar a estas personas desprotegidas con un virus de esta magnitud. Por venganza, porque no son de los suyos, en ese afán que tienen ustedes por clasificar entre buenos y malos según la admiración que profesen al régimen.

Y, mire, la prueba evidente de que ustedes se guían por el odio y no por los criterios sanitarios es el repugnante tuit que hizo Puigdemont y que espero que usted hoy aquí condene, señora *consellera*. Solamente le faltó decir a Puigdemont que aquí únicamente se vacunaría a quien tuviera su carné del Consell de la República.

Y por si no tuviéramos bastante con toda esta bajeza, el señor Argimon, el secretario de Salud Pública, puso la guinda diciendo que ahora, por tener que vacunar a

la Policía Nacional y a la Guardia Civil, iban a tener que retrasar la vacunación a los mayores de setenta años.

Mire, es lo más miserable que he escuchado en meses, señora *consellera*. ¿Es que ustedes no se cansan de sembrar el odio? ¿Es que de verdad que Cataluña tiene que ser noticia porque ustedes se nieguen a vacunar a policías y a guardias civiles que se juegan la vida por protegernos a todos? También a usted, señora Vergés, también al señor Argimon.

Yo le digo, si usted tiene una razón objetiva y real por la que no ha vacunado a estas personas, pues venga aquí y nos la cuente. Y si no, deje ya de ponerse en evidencia, pida perdón y vacune a quien toque, a los mayores de setenta, a la Policía Nacional, a la Guardia Civil y al cuerpo de salvamento marítimo.

A todos estos desastres que usted trae con la gestión de la pandemia ahora también le tenemos que sumar la arbitrariedad en la vacunación. Lo lamentable es que seguramente esto le sume puntos, porque en esa Cataluña soñada suya el sectarismo tiene premio. Pero no se piense ni por un solo segundo que les vamos a dejar que se salgan con la suya.

La presidenta

Abans de donar-li la paraula a la consellera de Salut, li recordo a la senyora Roldán que en el codi de conducta es parla del respecte escrupolós a la cortesia parlamentària, i en l'article 233.1 parla de no fer acusacions com la que vostè ha fet en aquest moment en l'ús de la paraula. Per tant, aquesta presidència li vol recordar, si us plau, que tingui present això en la seva..., en l'ús de la paraula en les properes ocasions.

I ara, per respondre, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut

Gràcies, presidenta. Diputada, veig que té un interès molt gran en la vacunació, i crec que és un interès compartit, i aquí li comparteixo l'objectiu que tenim en el Govern de la Generalitat, que crec que és l'objectiu compartit per la majoria d'aquesta cambra, que és acabar amb la pandèmia. I per arribar a aquest objectiu, hi ha un objectiu que passa, doncs, per poder-ho fer possible, que és vacunar a tota la població de Catalunya. Assabenti-se'n d'una vegada, senyora Roldán, senyors del PP i senyors que no van votar la llei d'universalització de la salut, que tenim un sistema universal i vacunarem tota la població de Catalunya.

Vostè està en campanya; la campanya aquí, senyora Roldán, s'ha acabat. Potser està en campanya en algun altre lloc. Si vol parlar de campanya, parlem de la campanya de vacunació. Les decisions són sempre al voltant de salvar vides, de superar la pandèmia i de recuperar la vida de la gent. I ningú ens allunyarà d'aquest objectiu.

Vostè parla de discriminació, i per què no l'he sentit a parlar aquí de la discriminació quan s'aparten vacunes expressament per a un col·lectiu que van fora, apartades, de l'estratègia de vacunació de tot un país, que és pels militars de l'Ejército de España. Aquí no l'he sentit en cap moment.

Per tant, sàpiga que aquí a Catalunya vacunarem a tota la població de Catalunya. Perquè els mals de què vostè vol acusar-nos, que hem patit com a Govern i a tot el món, doncs sàpiga que els compartim amb tothom. El món no s'acaba a Madrid, senyora Roldán. Mirin altres països i, sobretot, escoltin la gent.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el pla de vacunació per a les forces i cossos de seguretat de l'Estat a Catalunya.

Pregunta al Govern sobre el pla de vacunació per a les forces i els cossos de seguretat de l'Estat a Catalunya

310-00011/13

Formula la pregunta el senyor Joan Garriga, del Grup Parlamentari VOX a Catalunya.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, senyora presidenta. ¿Qué plan de vacunación tiene el Govern para las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado que operan aquí, en casa nuestra, en Cataluña?

La presidenta

Per respondre té la paraula la senyora Alba Vergés, consellera de Salut.

La consellera de Salut

Gràcies, presidenta. Veig que tant és el color –passem del carbassa, anem al blau, anem cap al verd–, però que hi ha molt interès en la campanya de vacunació, que això –ho torno a dir, hi torno a insistir–, ho compartim, no pas pels tons de les seves intervencions, sinó perquè li responc que l'objectiu és vacunar tota la població de Catalunya.

La presidenta

Per preguntar, té la paraula senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, senyora presidenta. Mire, des del Grupo Parlamentario de VOX en Cataluña denunciarnos la discriminación, la discriminación sufrida por policías nacionales y guardias civiles que ha tenido que sufrir por parte de la *conselleria* que usted regenta, señora Vergés. Consideramos que es una vergüenza, un acto supino de sectarismo propio de personas sin sentimiento de justicia, sin sentimiento de igualdad y sin rigor sanitario.

Las excusas manifestadas en medios de comunicación –porque aquí tampoco ha querido dar la cara– no son más que excusas que no se sostienen y demuestran una vez más que hay que vigilarles muy de cerca, porque son capaces de las peores de las fechorías.

Celebramos que el Tribunal Superior de Justicia de Catalunya haya estimado las medidas cautelares y les obligue a lo que no hacían ustedes: a vacunar a policías y guardias civiles sin discriminación en un plazo de diez días, considerándolos población esencial igual que sus compañeros los mossos, igual que sus compañeros los bomberos, igual que sus compañeros la policía local. Les dan diez días, señora Vergés. No agote el plazo, aproveche hoy para enviar un whatsapp y que se pongan en marcha.

Y lo peor de todo, señora Vergés y señor Argimon: les condenan en costas, pero no les condenan a ustedes, nos condenan a todos los catalanes a pagar a los abogados y los procuradores que han tenido que buscar los derechos de policías y guardia civiles en los tribunales porque ustedes se los negaban. Paguen de sus bolsillos esas facturas de procuradores y de abogados. Por favor, señora Vergés.

Pero, por desgracia, desde VOX estamos acostumbrados a la discriminación. Hace dos días..., abans-d'ahir, va convocar una reunió amb els grups d'aquesta cambra, tots els grups menys nosaltres. És que potser no som persones? És que potser no som la quarta força d'aquest país? La tercera d'Espanya i la quarta de la nostra estimada regió de Catalunya? ¿Es que acaso, señora Vergés, no nos discrimina a nosotros, a los once diputados, por muy ardidos que estén mis compañeros, que me voy a comprar unos prismáticos con el presupuesto que nos dan a los grupos, que son muchos... ¿Es que acaso no entiende que discrimina a 217.000 catalanes? ¿Les va a negar la vacuna, también, a los 217.000 catalanes que nos dieron confianza?

La presidenta

Per respondre té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut

Gràcies, presidenta. I potser vostè no entén que això és un parlament i que aquí s'hi ve a fer política i a dialogar, no a amenaçar la gent amb què se'ns vigilarà de prop la nostra feina amb responsabilitat pública que fem del Govern de Catalunya. Home, ja està bé!

Senyor diputat, senyor diputat, l'estratègia de vacunació va començar bé, va començar encarada a la població més vulnerable. La població de les residències i hem vist com la vacunació és un abans i un després a les residències del nostre país. Va continuar pels professionals sanitaris que han entrat a l'estratègia global de vacunació i amb transparència hem explicat tots els professionals que s'han vacunat a tot arreu, perquè són les persones que ens han de cuidar i que porten més d'un any treballant per cuidar a tothom en un sistema universal. Repeteixo: en un sistema universal, mal que els pesi. I no ha estat exempta de polèmica aquesta estratègia de vacunació, d'entrebancs amb la limitació d'edat a menys de cinquanta-cinc, havent de cridar col·lectius essencials amb la suspensió –que sense aquesta, li recordo, que aquest debat ni tan sols el tindríem– per acabar allà on sempre havíem defensat, que és criteri d'edat i de risc. I a sobre, ara se'ns hi ha d'afegir un altre actor més en aquesta estratègia de vacunació, que és un actor que es diuen «els tribunals». Com el que fan sempre, que és judicialitzar la feina i perdre el valor dels professionals sanitaris del Departament de Salut, de Salut Pública i tots els professionals que estan atenent a la nostra gent. Per tant, no qüestionis absolutament res d'això, i li repeteixo i li repetiré tantes vegades com calgui: l'objectiu és vacunar tota la població de Catalunya. L'objectiu és vacunar tota la població de Catalunya.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la coordinació interdepartamental, l'impuls d'estratègies conjuntes i la representació del Departament de la Presidència per afrontar la pandèmia de la covid-19.

Pregunta al Govern sobre la coordinació interdepartamental, l'impuls d'estratègies conjuntes i la representació del Departament de la Presidència per a afrontar la pandèmia de covid-19

310-00004/13

Formula la pregunta el senyor Matías Alonso, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Gracias, presidenta. *Consellera* Budó, su condición de consejera de Presidència le otorga un papel esencial en la coordinación entre departamentos y en el impulso de estrategias conjuntas de especial interés en la actual situación de lucha contra la pandemia de la covid-19. Una lucha que exige la máxima coordinación del Govern de la Generalitat con el Gobierno de España y que tiene en la estrategia de vacunación del Consejo Interterritorial del Sistema Nacional de Salud su principal referente. ¿Por qué motivo se ha postergado en Cataluña la Policía Nacional y la Guardia Civil, cuerpos ambos con una función esencial para la sociedad, como también lo son Mossos d'Esquadra y policías locales?

La presidenta

Per respondre té la paraula la senyora Meritxell Budó, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Senyor diputat, la consellera de Salut, doncs, en les dues preguntes precedents ha respost que la voluntat d'aquest Govern és garantir la vacunació a tota la població de Catalunya. Hi ha un pla de vacunació, un pla de vacunació que ens ha permès a dia d'avui, ja, tenir la població més vulnerable d'aquest país vacunada i, per tant, protegida. Aquest és un pas molt important i a partir d'aquí, seguir amb la resta de col·lectius.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Señora Budó, la función de Ciudadanos como oposición es controlar y, cuando procede, cuestionar las decisiones del Govern; en este caso, creo que incluso tirarles de las orejas, hablando en sentido figurado.

El hecho de que a día de hoy ni siquiera se haya vacunado al diez por ciento de los policías nacionales y guardias civiles catalanes, frente a más del 80 por ciento de *mossos* y casi otro tanto de policías locales, merece sin duda un tirón de orejas; como el que acaba de dar esa sección tercera de la Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña.

Por cierto, *consellera*, entre las funciones encomendadas a su departamento está el asesoramiento, representación y defensa jurídica del Govern y de la Administración de la Generalitat. ¿Qué asesoramiento le han dado los responsables directos de la discriminación flagrante cometida con los servidores públicos integrantes de Policía Nacional y Guardia Civil? ¿Cómo valora la defensa jurídica de la Abogacía de la Generalitat, que ha merecido un tirón de orejas mayúsculo, plasmado en el auto dictado anteayer por el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña? ¿La decisión de discriminar a guardias civiles y policías nacionales destinados en Cataluña, ciudadanos todos ellos de pleno derecho e integrantes de un colectivo declarado esencial en la estrategia de vacunación, ha sido colegiada? ¿Es una decisión del Govern de la Generalitat? En esa decisión política, ¿se ha seguido también el dictado del prófugo de Waterloo? Cosa que, vista su reacción tuitera y conociendo su ascendente sobre ese desgobierno, nos parece muy probable.

Señora *consellera*, esperamos que este Gobierno corría sin demora este desmán, esta prevaricación, y que procedan al cese inmediato del señor Argimon y de todos los responsables de este incumplimiento flagrante de la estrategia de vacunación.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Miri, senyor diputat, vostè ho ha dit al principi, no? Part de les meves funcions està en la coordinació precisament del Govern, i el paper del Departament de la Presidència hi té un rol important. Vostè està fent una pregunta molt específica del Departament de Salut. Penso que la consellera ha respost claríssimament: hi ha un pla de vacunació que ha de fer front a la vacunació de tota la població de Catalunya en funció dels criteris de vacunació que no establím pas el Govern de Catalunya, perquè l'ús de les vacunes i de quina manera es pot utilitzar cada una d'elles, doncs, això ens ve dictat per part del Govern de l'Estat espanyol. Recordi, per exemple, la proposta del Govern de Catalunya de poder espaiar la dosi de vacunació entre la primera i la segona dosi per tal de poder abastar una primera dosi a molta més població de manera molt més ràpida. I això no se'ns ha permès. I en aquests moments encara no sabem si podrem disposar d'aquesta segona dosi per a aquells col·lectius que ja han estat vacunats amb la primera dosi. I, per tant, estem aquí expectants i esperant a veure què se'ns diu per part del Govern de l'Estat espanyol, perquè, malauradament, en aquesta matèria encara no en tenim competències.

Però, ho repeteixo, la gestió d'aquesta pandèmia ha anat molt més enllà del que ha estat la campanya de vacunació. I m'agradaria que també posés en valor això: com des del Govern de Catalunya hem estat acompanyant tots aquests sectors afectats per la gestió d'aquesta pandèmia, que ha fet que el Govern de Catalunya hagués de prendre decisions tan dràstiques com és l'aturada de l'activitat econòmica de molts sectors del nostre país.

I des del Govern de Catalunya i fent gairebé allò que n'hem dit «economia de guerra» hem estat capaços de mobilitzar més de 1.600 milions d'euros d'injecció directa de capital a tots aquests sectors afectats econòmicament, cosa que el dia d'avui encara esperem que faci el Govern de l'Estat espanyol.

I seguirem estant al costat de la població de Catalunya en la gestió d'aquesta pandèmia, treballant conjuntament amb els sectors afectats. Ens hem reunit amb el sector de la restauració, ens hem reunit amb els sectors de l'esport, amb tots aquells sectors afectats, també amb el món local com a... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Se li ha acabat el temps, consellera. Gràcies.

Pregunta al Govern sobre l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la intervenció policial

310-00002/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la intervenció policial. Formula la pregunta la senyora Montserrat Vinyets, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Montserrat Vinyets Pagès

Sí; bon dia. Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades. Senyor conseller d'Interior, la vulneració constant, reiterada del dret a l'habitatge és una problemàtica sistèmica fruit de la falta de polítiques de planificació per part de Govern espanyol i Parlament en els últims quaranta anys. No s'ha volgut posar fi a la idea que l'habitatge no és un bé d'inversió, sinó que és un bé de primera necessitat. La crisi sanitària i econòmica provocada per la covid no ha fet més que aprofundir en aquesta crisi sistèmica.

Des de març del 2020, amb l'estat d'alarma, s'han adoptat mesures legislatives, un paquet de mesures legislatives, un pedaç, que es poden resumir en la possibilitat de suspensió de procediments de desnonament, de llançament; també en casos que hi hagi contracte, en casos que no hi hagi contracte; també en la possibilitat de pròrroga extraordinària en depèn de quins contractes, i la moratòria del pagament de la renda en alguns casos. Aquestes mesures són finites i acabaran el proper 9 de maig del 2021 tot i que, per part del Govern espanyol, el passat 14 d'abril es va anunciar que s'allargarien tres mesos més.

Doncs bé, tot i existir aquesta crisi sistèmica que s'ha mantingut en el temps i tot i existir aquesta normativa que acompanyava l'estat d'alarma en matèria d'habitatge, hem vist que durant tots aquests mesos, per part del Cos de Mossos d'Esquadra, a través de Brimo i ARRO s'ha intervingut per fer efectius llançaments. No només això, no només s'ha intervingut per part d'aquests dos dispositius, sinó que també s'ha donat cobertura a mercenaris a sous d'empreses que han vist també la possibilitat de fer negoci a través de la coacció i la por en l'execució de llançaments.

Conseller, li pregunto: per què es tracta l'emergència habitacional com una qüestió d'ordre públic? Què farà la seva conselleria quan acabi l'estat d'alarma? Com ho

resoldrem, això? La solució de veritat passa per antdisturbis davant la inacció institucional?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Miquel Sàmper, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, presidenta. Diputada Vinyets, li haig de dir que pràcticament estic d'acord amb la totalitat del que acaba d'explicar vostè. I quan dic amb la totalitat, és pràcticament la totalitat. Ha fet una descripció d'una situació que estem vivint actualment, però li haig de dir, també, una altra cosa que vostè hauria d'entendre, que és que Mossos d'Esquadra actua com a policia judicial. Ho diu l'article 164.5, de l'Estatut d'autonomia; ho diu l'article 14.1, de la Llei 10/94, de la Policia de la Generalitat.

Per tant, podem tenir molta comprensió amb el que vostè explica, però vostès han de tenir la mateixa comprensió en saber que l'actuació policial és una actuació que fa cas a un mandat judicial. I això és així. Per suplir aquestes mancances del sistema, perquè és la realitat, el que ha fet Mossos d'Esquadra, el que ha fet el Departament d'Interior, és impulsar una taula de treball; una taula de treball on hi siguin representades les entitats socials, els grups de defensa de drets humans, els col·legis professionals, els grups parlamentaris, Interior i, per descomptat, també el Síndic de Greuges.

Els objectius no són cap altre que socialitzar l'actuació davant d'un desnonament, compartir els coneixements i buscar les millores possibles. També hem demanat entrar en el protocol que hi havia de diligències de llançament; per tant, desnonaments, de l'any 2013. Primer, a Barcelona i, després, també a la resta de l'Estat. Per poder estar dintre i conèixer tot el circuit del que és un desnonament. És injust i crec que vostè ho acceptarà, que sempre rebi com a executor d'un desnonament aquell qui fa l'última acció, que és Mossos d'Esquadra, per ordre d'un jutjat. I ningú, en canvi, sigui capaç de veure tots els actors que intervenen en tot el procés de desnonament. El propi jutjat, els serveis socials, els ajuntaments; tots hem de ser capaços de resoldre el problema d'un desnonament i no només veure la part final que, hi insisteixo, és com a ocasió de fer cas a un manament judicial.

En qualsevol cas, ens hi entendrem, perquè la voluntat és que, efectivament, com vostè deia, el problema de la «vivenda», molt però que molt agreujat amb tota la problemàtica de la pandèmia que estem vivint, ha de tenir una solució que vagi molt més enllà dels tres mesos promesos pel Govern socialista i que doni aixopluc a aquestes famílies que tenen realment un problema de vulnerabilitat.

La presidenta

Moltes gràcies.

Pregunta al Govern sobre la campanya de vacunació contra la covid-19

310-00008/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la campanya de vacunació contra la covid. I formula la pregunta el senyor Juli Fernández, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Juli Fernández i Olivares

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades, membres del Govern, honorable consellera. La campanya de vacunació contra la covid-19 i l'estat i l'evolució de la immunització al nostre país, que ha arribat ja gairebé al 30 per cent de la població vacunable, amb més de 2 milions i mig de dosis injectades i amb un ritme de vacu-

nació de 300.000 vacunes setmanals, ha sigut una de les principals notícies i és un repte i una esperança per als propers mesos.

Aquestes xifres fan notori l'esforç del Departament de Salut i de tot el personal sanitari per aconseguir el ritme més alt possible de vacunacions en una operació de vacunació massiva, que és complexa *per se*, i que es veu encara més complicada degut a l'incompliment dels compromisos d'arribada de les dosis i als canvis en les indicacions de les vacunes, determinats per la Comisió de Salut Pública i no sempre alineats amb l'Agència Europea, que han fet que ens haguem hagut d'adaptar a una estratègia de vacunació canviant constantment.

El que sí que és constant és la capacitat del sistema català de salut per adequar-se a aquests canvis i per citar la població en funció dels diferents tipus de vacunes i les diferents franges d'edat. Un esforç per estar preparats per posar cada vacuna que arriba en el menor temps possible. Una feina que s'ha fet notar amb les dades de casos i gravetat, per exemple, a les residències de gent gran, amb un 95 per cent de residents vacunats de febrer a març. Un alleujament que ha permès el retrobament de molta gent amb les seves famílies dins d'una certa tranquil·litat després de molt de temps. Així mateix, també cal remarcar la tasca de conscienciació perquè la resposta a la campanya i la confiança de la població en les vacunes sigui màxima.

Està clar, doncs, que benvingudes siguin quantes més dosis de vacunes puguem rebre les properes setmanes, i encara més, una vegada demostrada la capacitat organitzativa i la flexibilitat d'aplicació per assolir una vacunació ràpida, des de la proximitat de la xarxa de primària i amb els punts de vacunació massiva preparats, que fan preveure una nova etapa d'aquest repte.

Consellera, ens podria detallar l'estat actual del pla de vacunació i quines previsions té el departament per als propers mesos per assolir aquesta vacunació massiva a Catalunya?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Alba Vergés, consellera de Salut.

La consellera de Salut

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. Benvingut, diputat, també al Parlament de Catalunya. I m'agrada veure que compartim l'objectiu i que no ens preocupem només d'un sol col·lectiu, sinó de la vacunació de tothom, en un sistema universal com el que tenim.

Efectivament, l'objectiu és aquest. D'on venim? Venim d'una estratègia de vacunació que tot just fa quatre mesos que va arrencar a un ritme molt inferior a l'actual, prioritzant les residències, prioritzant les persones més vulnerables –vostè ho ha dit– que ha suposat un abans i un després per a aquestes persones, continuant amb els professionals sanitaris, que són aquelles persones més importants en aquesta gestió de la pandèmia i que ens han de cuidar, però que no ha estat exempta d'entrebancs. No ha estat exempta d'entrebancs, amb diferents vacunes que hem tingut a disposició. Primer, limitant el límit d'edat a menys de cinquanta-cinc; després, suspent la vacunació; després, a sobre, limitant però al revés del que havíem fet, fent-ho als de més de seixanta anys. I, a aquestes limitacions, nosaltres ens hem adaptat, precisament per mantenir aquest objectiu i acabant on havíem d'acabar, que és amb un criteri d'edat, de risc, de vulnerabilitat respecte la covid-19.

Dir-li que estem preparats. Estem anant a bon ritme, com vostè ha dit. Aquesta setmana podem assolir, ja, amb la segona dosi i, per tant, immunitzant a tothom, totes les persones més grans de vuitanta anys. I això té uns efectes de cara a la mortalitat i de cara a les hospitalitzacions, que ens fan generar un canvi en aquesta pandèmia. Però no només això, sinó que també arribarem a poder assolir aquest 70 per cent en les persones de setanta a setanta-nou anys i passant del 60 per cent en aquestes persones de seixanta a seixanta-nou anys. Amb unes dades del que representa la

vacunació, no? Superar aquests índexs de mortalitat, superar aquests índexs d'hospitalitzacions, superar aquests índexs d'hospitalitzacions a les UCIs i també superar aquests contagis. I ho fem.

I estem preparats amb més de cinc-cents punts. Quatre-cents i escaig d'ells són a l'atenció primària, directament a l'atenció primària; més quaranta-sis espais intermedis de vacunació, i punts massius, que són sis espais que ens permetran arribar a aquest objectiu, que és poder complir amb aquesta estratègia de tenir immunitzat el 70 per cent de la població a finals d'estiu. Aquest ritme el posarem: dosi que arriba, dosi que administrem a tots els punts... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.)*

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la campanya agrària a les comarques de Lleida.

Pregunta al Govern sobre la campanya agrària a les comarques de Lleida

310-00010/13

Formula la pregunta la senyora Jordina Freixanet, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jordina Freixanet i Pardo

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tots i totes, diputats, diputades, Govern, consellera Jordà. Com saben, el sector agroalimentari i la indústria alimentària són pioners i vitals a l'economia d'arreu del país, però molt especialment a la demarcació de Lleida. Els donaré unes dades per dimensionar la magnitud econòmica de la que parlem. Any rere any, la campanya de la fruita dolça a Lleida té una extensió de 35.446 hectàrees –el que vindria a ser 3,5 ciutats de Barcelona, totes senceres, totes plenes de fruita–, concentrades en 4.047 explotacions. Lleida esdevé, doncs, motor capital de l'agroalimentació i, durant els mesos d'estiu, concentra el treball de recollida de la feina de tot l'any, i molts i moltes treballadores d'arreu es desplacen a les terres de Lleida per omplir els magatzems de fruita, l'alimentació de qualitat, i ser un dels rebostos de Catalunya i del sud d'Europa.

La fruita recollida arriba a uns dos-cents centres de producció, cinquanta-dos dels quals són d'organitzacions de productors. Així doncs, podem afirmar que la campanya de la fruita té un gran impacte en tot el territori lleidatà. Un gran impacte que no es circumscriu només des d'una vessant econòmica o de sector. Hi intervenen molts i diversos àmbits de gestió: laborals, socials, comunitaris, de salut, de mobilitat. I per segon any, s'hi afegeix la gestió de la pandèmia.

Des de Lleida, creiem que és important destacar i posar en valor que es tracta d'una tasca compartida de tot el Govern. Que es tracta de governar i transformar la complexitat, on intervenen diferents departaments, diferents administracions i diferents actors, que cadascun d'ells promou unes polítiques públiques concurrents i complementàries, però, a la vegada, s'hi afegeix una doble complexitat derivada de la crisi sanitària i social.

Volem recordar que Lleida és territori d'acollida i d'oportunitats i que parlem de persones; de persones que es desplacen a Lleida per a treballar. I el més important de tot, la seva dignitat i la seva garantia i assegurar els seus drets és el que hem de fer entre tots i totes. És per això que formulo les següents preguntes al Govern: quin és el pla de treball per a la campanya agrària de Lleida? Quines són les mesures o accions previstes? Quins protocols s'estan treballant davant d'un segon any de pandèmia de la covid-19 i la gestió de la campanya de la fruita?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Teresa Jordà, consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Teresa Jordà i Roura)

Moltes gràcies, presidenta. No sé si em va el micro..., ara? Ara. Gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputada. Molt bon dia a totes i a tots.

Com saben, el Govern ja fa molts mesos que treballa la concreció d'un pla per la campanya agrària de Lleida. Un pla que ha de ser, sens dubte –i vostè ho ha dit també– coordinat, eh? Extremadament coordinat, en el marc de la Comissió de la Campanya Agrària, al costat de tots els agents implicats. I quan diem «agents implicats» parlem d'administracions públiques, parlem d'organitzacions agràries, parlem d'Afrucat, parlem de la FCAC també, parlem dels sindicats de classe i de diverses entitats socials. I justament en aquest context que vivim, els objectius també han de ser clars i diàfans, no pot ser d'altra manera. Garantir l'adequada protecció de la salut de tota la població, tant els que resideixen de manera habitual als municipis, com els que venen de manera temporal. I òbviament, també, com no pot ser d'altra manera, doncs, garantir l'èxit de la recol·lecció de la fruita per nosaltres, pel sector, per Lleida evidentment, i pel país, també, essencial.

Entrant en matèria, miri, el Pla de treball de la campanya agrària 21 es va aprovar el passat 20 d'abril, i de ben segur –es va aprovar en el marc de la Taula de Coordinació, eh?–, doncs, rebrà l'aprovació definitiva del Consell Executiu el proper dimarts.

Deixi'm destacar, a grans trets, algunes de les accions que hem d'emprendre, i que hem d'emprendre conjuntament les institucions, però també al costat dels municipis i, com no pot ser d'altra manera, també les empreses fruïteres, en aquest cas, doncs, centrals i cooperatives: amb relació a la vigilància i al seguiment epidemiològic, importantíssim; els cribratges i la vacunació, vitals també en aquest cas; els ajuts als ens locals, molt i molt importants; també els equipaments i els recursos humans, i òbviament també, els diferents incentius que ens han de permetre, doncs, també la contractació de la proximitat dels treballadors temporers.

I acabo. Acabo dient que a Catalunya portem molts anys fent les coses majoritàriament bé, val a dir-ho i vull posar-ho en relleu, però també dir que és necessari, ara més que mai, que la pagesia catalana excel·leixi també en la contractació de persones per a la campanya i també amb les mesures de prevenció davant la covid-19. Només així podrem, sens dubte, donar resposta a totes aquelles necessitats d'un sector imprescindible com és el de la pagesia, i, evidentment, també al conjunt d'una societat fantàstica, que és la societat lleidatana.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Comencem amb les preguntes al vicepresident del Govern en substitució del president de la Generalitat.

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre les dades del Col·legi Oficial de Registradors segons les quals Catalunya lidera la fugida d'empreses durant l'any de pandèmia

317-00001/13

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president, a respondre oralment en el Ple sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Alejandro Fernández, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. El Colegio Oficial de Registradores ha hecho públicos unos datos según los cuales Cataluña lidera la huida de empresas durante el año que llevamos de pandemia. ¿Cómo valora esos datos?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Pere Aragonès, vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

(Pere Aragonès Garcia)

Aquest ha estat un any difícil per a moltes empreses, per a moltes famílies, però comencem a revertir la situació. L'enquesta de població activa del darrer trimestre de l'any 2020 situava l'atur a Catalunya al 13,9 per cent. S'acaben de fer públiques les dades del primer trimestre d'enguany: hem passat, en un trimestre, del 13,9 per cent d'atur a un punt menys, 12,9; mentre que la mitjana estatal segueix estabilitzada al voltant del 16 per cent.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Señalaba que el Colegio Oficial de Registradores ha hecho públicos unos datos según los cuales Cataluña lidera la huida de empresas, desde el año que llevamos de pandemia, con un saldo negativo entre las creadas y las huidas, de menos 167. En el lado opuesto, en el del saldo positivo, tenemos a Madrid con ciento ocho, Andalucía con ciento cinco y Galicia con setenta. Cito Andalucía y Galicia porque ustedes, para justificar los malos datos de Cataluña, suelen hacer referencia a dos argumentos: en primer lugar, el de la financiación autonómica, pero resulta que Galicia es una de las comunidades que recibe menos recursos por habitante en el modelo actual, como bien sabe, con lo cual eso no les impide crecer.

El segundo argumento que utilizan es el del supuesto diabólico efecto capitalidad Madrid, y ese sí que merece una reflexión un poquito más en profundidad, porque es una de las teorías más absurdas del separatismo, y mire que de esas van ustedes bien servidos. En primer lugar, porque el efecto capitalidad Madrid, además de diabólico y maléfico, sería, según ustedes, selectivo, porque, al parecer, solo impide crecer a Cataluña, mientras que a Galicia o Andalucía no les afecta –deben tener algún tipo de superpoder. En segundo lugar, porque Madrid es capital de España desde el año 1561, y ese dato demuestra que nunca ese supuesto efecto capitalidad Madrid había impedido a Cataluña liderar la economía española durante siglos; el liderazgo se ha perdido justo ahora, en pleno proceso separatista. Mire usted qué casualidad, y la culpa siempre es de los demás, según ustedes. ¿No será posible que aquí en Cataluña estén haciendo algo ustedes mal? ¿No tendrá nada que ver la inestabilidad institucional permanente, los gobiernos eternamente en funciones teledirigidos desde Waterloo? ¿No tendrá nada que ver una política impositiva absolutamente, en fin, confiscatoria; ataques a la propiedad privada constantes?

En definitiva, señor Aragonès, la economía catalana se desmorona, y ustedes son incapaces de dar estabilidad y Gobierno, a pesar de que tienen el mandato de la ciudadanía para hacerlo, y eso, culpando constantemente a Madrid de todo, no lo van a poder corregir.

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, veig que ha volgut traslladar la campanya electoral de la setmana que ve a la Comunidad de Madrid aquí, a l'hemicicle.

Miri, vostè ha fet referència a unes dades, que vostè ha comentat, que diu que surten de l'àmbit del Col·legi de Registradors. Però fixar-se en una sola dada, en un sol moment, crec que ens pot portar a conclusions errònies. En primer lloc, per la perspectiva de les darreres dècades: si mirem la distribució del producte interior brut territorialment dins de l'Estat, el producte interior brut de Catalunya s'ha mantingut constant en els darrers quaranta anys, entre el 18 i el 20 per cent del total. El que ha crescut –el que ha crescut– en pes percentual ha estat el producte interior brut de la Comunidad de Madrid, d'una manera bastant intensa; no en detriment de Catalunya, sinó en detriment d'altres territoris. Per tant, en tot cas, aquí, crec que..., el convido a mirar moltíssimes més dades.

A mi m'agradaria parlar de futur i dels projectes de futur de l'economia catalana. L'economia catalana té una..., és una economia diversificada, molt més diversificada que després de l'anterior crisi, molt més oberta a l'exterior, però que necessita un clar impuls públic, i això és el que volem fer també des del Govern de Catalunya, i que hem estat fent. Vull recordar que en euros per habitant d'ajudes, des de l'inici de la pandèmia..., ajudes a sectors econòmics, Catalunya n'ha destinat 230. La mitjana de l'Estat, de les comunitats autònomes, ha estat de 80; per tant, gairebé tres vegades més. El 49,7 per cent de les ajudes econòmiques que els governs dels territoris, de les comunitats autònomes i de la Generalitat de Catalunya han destinat del total de l'Estat, el 49,7 d'aquestes ajudes s'han fet des de Catalunya, gairebé 1.800 milions d'euros davant de 3.600 milions d'euros total.

Per tant, nosaltres estem treballant i seguirem treballant per a la defensa de l'economia productiva del país. Potser aquesta quantitat d'ajudes explica per què l'atur a l'Estat el primer trimestre s'ha mantingut constant, massa alt, i a nosaltres ha baixat, malgrat que encara el volem abaixar.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre les mesures previstes per a afrontar la situació posterior al decaïment de l'estat d'alarma anunciat per al 9 de maig

317-00005/13

I formula la pregunta el senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, el próximo 9 de mayo decae el estado de alarma. ¿Han hablado ustedes con el Gobierno de España? ¿Cuál es su postura respecto a ello y cuál es su plan? ¿Qué van a hacer? Quedan diez días.

(Pausa.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Pere Aragonès, vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Sí, hem estat parlant, senyor diputat, amb el Govern de l'Estat, sobretot perquè tingui..., Catalunya tingui la capacitat... No el trobo, senyor Carrizosa, on és? *(Veus de fons)*. Aquí, ai, disculpi, com que s'ha mogut. *(Rialles.)* Disculpi.

Hem estat parlant amb el Govern de l'Estat, perquè a partir del 9 de maig es produeix una situació que jurídicament és diferent, les eines que tenim..., però la pandèmia continua. De fet, és molt important guanyar cada setmana; cada setmana que

guanyem serà una setmana més de vacunació que ens permetrà gestionar la pandèmia de manera diferent. Aquesta quarta onada, que ha estat una onada molt matisada en termes d'incidència assistencial, de contagis, d'ingressos hospitalaris, ens ha agafat en un context de vacunació molt més avançat, i, per tant, podem agafar-ho de manera diferent.

A partir del 9 de maig, nosaltres, a partir de les eines legislatives que ja tenim, que va aprovar i convalidar aquest Parlament al juliol, en el decret llei que vam aprovar el Govern, i també algunes mesures, modificacions legislatives que farem, tindrem les eines per seguir aplicant, evidentment, havent de passar per una ratificació judicial prèvia, mesures de control de la pandèmia que són necessàries encara mantenir unes setmanes més.

Gràcies.

La presidenta

Per preguntar, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Ya veo, señor Aragonès, que usted o no tiene ningún plan o no me lo explica, y que estaremos en un escenario de inseguridad jurídica que perjudicará aún más la caja de los negocios y los bolsillos de los ciudadanos.

Ustedes no van a poder mantener el toque de queda. No van a poder obligar indiscriminadamente a todos los restauradores a no dar cenas. No van a poder adoptar restricciones indiscriminadas, porque no van a tener el marco del estado de alarma. No van a poder seguir haciendo del territorio de Cataluña el más restrictivo de España. ¿Y sabe lo que sí que podrá hacer? Pues acelerar la vacunación, hacer cribajes masivos, hacer intervenciones muy concretas, tanto en poblaciones concretas como en núcleos territoriales, y no indiscriminadamente, como lo están haciendo ustedes.

Señor Aragonès, ¿dentro de diez días van a seguir despreciando al sector de la restauración? Hay un millón de trabajadores en ERTE en Catalunya, y muchos de ellos, la mayoría, son de la restauración. El PIB de Catalunya ha caído un 11,4 en 2020, y entre los sectores más afectados está la restauración y el turismo. Pero la solución de Esquerra Republicana es pactar con la turismofobia de la CUP, que hace cuatro días estaba haciendo bajar a los turistas de los autobuses y ahora le propone aquí a usted un gobierno junto con los comunes.

El 74 por ciento del PIB catalán está en la UCI, precisamente por el peso del comercio, de la restauración y del turismo, pero usted está pactando con los antisistema sobre la base de proclamas ya muy pasadas de moda, como los embates antidemocráticos, los referéndums ilegales, el desprestigiar a los Mossos, como hemos visto aquí, prestigiando, sin embargo, a los violentos en las manifestaciones... Todos esos temas son muy antiguos. El mundo cambia y ustedes siguen igual.

Yo les pido que ustedes dejen de perder el tiempo en planear cómo desmontan el sistema y nuestra economía, que hablen con el Gobierno de España, especialmente por la pandemia, y que empiecen a planear cómo gestionar el periodo post estado de alarma para salir cuanto antes de la crisis sanitaria y económica, respetando, a la vez, los derechos de todos.

La presidenta

Té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Senyor Carrizosa, en primer lloc, rigor. No tenim un milió de treballadors de Catalunya en ERTA. No, no en tenim, en tenim cent trenta mil, no en tenim un milió. Llavors, siguem una mica rigorosos. Dir que hi ha una diferència entre cent trenta mil i un milió quan estem parlant de situacions laborals de la ciutadania.

Segon rigor: en les mesures que han afectat sectors econòmics, la cobertura jurídica no venia per l'estat d'alarma, perquè s'havien fet abans de tenir l'estat d'alar-

ma. Per tant, no venien per l'estat d'alarma. No les volem fer, evidentment que no, i volem flexibilitzar-les com més aviat millor. Segona idea: eines. Modificaren i ampliaren el decret llei que es va aprovar al mes de juliol per poder tenir eines que, si s'han de fer servir, es puguin fer servir. I, evidentment, sense estat d'alarma hauran de passar prèvia ratificació judicial.

Tercer: a on volem anar? A accelerar la vacunació –crec que avui la consellera Vergés s'hi ha referit àmpliament. Accelerar la vacunació per poder fer una flexibilització de les mesures que en aquests moments hi són, d'aquestes restriccions, que el que volem és flexibilitzar-les com més aviat millor. Però fer-ho, evidentment, garantim que no fem cap pas enrere. I per això és important la vacunació i, evidentment, que la flexibilització sigui feta sempre amb criteris epidemiològics i sanitaris, evidentment... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Gràcies.

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre el balanç de l'acció de govern dels darrers set mesos

317-00004/13

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president, a respondre oralment en Ple sobre la situació política.

Formula la pregunta el senyor David Cid, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Bon dia, vicepresident. Fa tot just pràcticament set mesos que va assumir les funcions de president, en aquest cas, des de la seva vicepresidència. Són pràcticament ja cinc mesos sense plens en el Parlament de Catalunya i ja setanta-quatre dies, onze setmanes, sense que Catalunya tingui govern. Des d'En Comú Podem ens agradaria saber quin balanç fa d'aquests set mesos de Govern, en els quals vostè ha exercit les funcions de president d'aquest Govern entre Esquerra Republicana i Junts per Catalunya.

La presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Pere Aragonès, vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies. Vull començar, senyor diputat, recordant l'inici d'aquests set mesos, que és una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que inhabilitava el president de la Generalitat, elegit per aquest Parlament, per una pancarta penjada al Palau de la Generalitat de Catalunya i que és un fet que jo crec absolutament insòlit i que rebutgem.

En aquests set mesos hem hagut de fer front a una gestió de la pandèmia, a la segona, a la tercera i a la quarta onada, que ha estat molt més petita. Ho hem fet desplegant els majors ajuts econòmics de la Generalitat de Catalunya als sectors productius, de tota la seva història, que suma la meitat de les ajudes que han fet les comunitats autònomes de tot l'Estat espanyol, per tant, des del punt de vista econòmic.

Hi ha hagut també –i vostè ho menciona– les setmanes sense control parlamentari, però ha de reconèixer que entremig hi ha hagut unes eleccions i aquestes eleccions també han alterat aquest control parlamentari. Jo estic disposat a comparèixer davant del Parlament sempre que sigui necessari, però, evidentment, el que cal és posar en marxa un govern al més aviat possible d'acord amb els resultats del 14 de febrer.

La presidenta

Per preguntar té la paraula el senyor David Cid.

David Cid Colomer

Sí. Miri, vicepresident, al nostre entendre, han estat set mesos de discussions, de baralles, de retrets, de desgavell entre vostès que han afegit encara més paràlisi i incertesa a la situació que viu Catalunya. I les eleccions del 14 de febrer no ho han arreglat. Hem tingut, per exemple, les discussions entre vostès sobre les decisions de la desescalada. Hem tingut també, per exemple, l'ús dels fons Avança, un terç dels quals destinats als gimnasos DiR. Hem tingut les crítiques entre vostès, per exemple, per accions desproporcionades dels Mossos d'Esquadra. Hem tingut també –en aquests darrers dies ho hem vist–, per exemple, un conseller d'Empresa que davant d'una greu crisi industrial a Catalunya està pràcticament desaparegut. Fa la sensació que estan més vostès pendents de les discussions del carnet del Consell per la República que no pas de què passa amb la planta de bateries que ha d'anar a Catalunya i no en una altra comunitat autònoma i que, com avui li recorda el principal sindicat de Catalunya, gràcies a la seva situació i al seu desgovern pot acabar anant a una altra comunitat autònoma.

Nosaltres li volem situar si no és moment de dir la veritat; és a dir, de mirar als ulls dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya i dir-los que entre vostès no s'entenen, que Esquerra Republicana i Junts per Catalunya no volen governar plegats, i que el que necessitem realment és un canvi: obrir, realment, una nova etapa a Catalunya. No es pot pactar un govern de nou des de la resignació. No es pot pactar un govern només perquè no queda més remei, perquè no tenen una altra opció entre vostès dos.

Simplement li vull dir una cosa: té l'opció de ser el president d'un govern de transformació. No vulgui ser el president d'un govern de resignació. Li tornem a estendre la mà. És possible, junts, obrir aquesta etapa de canvi que a Catalunya mereix. No cal tornar a fer més del mateix.

La presidenta

Per respondre té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Vam fer dos debats d'investidura i crec que bona part dels arguments que vostè ha posat sobre la taula la líder del seu grup, Jéssica Albiach, també els va exposar. La propera legislatura –aquesta legislatura, de fet– hi ha el Govern que n'ha de néixer, ha d'afrontar la reconstrucció econòmica i social i ha d'abordar una nova etapa en el conflicte polític amb l'Estat, en què es passi del conflicte a la resolució, que es posin les bases per la resolució basat en l'amnistia i en l'exercici del dret a l'autodeterminació mitjançant un referèndum. I això, independentment de les forces que estiguin en el govern; independentment, fins i tot, del suport que es pugui donar al Govern en la investidura; independentment del vot que vostès ja van fer en els dos debats d'investidura en què em vaig presentar, que era un vot en contra. Independentment d'això, ho hem de fer entre tots, ho haurà de fer el conjunt d'aquest Parlament.

I en aquests mesos hem estat també treballant en el que és la defensa del model econòmic i productiu del país. La fàbrica de bateries és un element clau en la recuperació. Hi han molts altres projectes també, però aquest és un element important. La decisió d'on s'ubiqui vindrà molt més condicionada per la decisió del Govern espanyol que no pas pel que pugui fer el Govern de Catalunya. Nosaltres exercirem tota la nostra capacitat de pressió i d'influència. Jo crec que vostès, en aquest sentit, en poden fer una mica més, perquè formen part d'aquest Govern espanyol que en bona part decidirà on s'ubica aquesta planta.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, a respondre oralment en Ple sobre la situació política.

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la destinació dels recursos, els ajuts i els fons vinculats a la covid-19 a les petites i mitjanes empreses, als autònoms, a l'economia social i solidària i a la transformació del model productiu

317-00002/13

Formula la pregunta la senyora Eulàlia Reguant, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Vicepresident, estem vivint una crisi econòmica i social que per a molts economistes és una crisi sense precedents, una crisi de la que encara no hem vist la pitjor cara. Vostè acaba de parlar d'una etapa de reconstrucció, i nosaltres li preguntem: com ho pensa fer per assegurar que el màxim de recursos, les ajudes i els fons que han d'arribar aniran a la petita i mitjana empresa, als autònoms, a l'economia social i solidària i a la transformació del model productiu i industrial en lloc de contribuir a engrèixar els comptes dels beneficis dels de sempre i a l'IBEX 35?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Pere Aragonès, vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, com ho hem fet en els grans salts endavant que ha fet aquest país en termes polítics, en termes econòmics i en termes socials, que ha estat mitjançant les aliances internes del país i, evidentment, exercint tota la capacitat d'alçar la veu i d'incidir en les decisions que es prenen fora del país.

Vostè ha fet referència a les petites i mitjanes empreses, a l'economia social i solidària, que són un element estructural i que hem de potenciar encara molt més del que és l'economia productiva de casa nostra. Nosaltres proposem que es pugui portar a terme un pacte per l'economia de la vida en la línia del que el moviment de l'economia social i solidària ha estat plantejant. Però específicament en els fons Next Generation, al mes de febrer, vam aprovar un decret llei en què es preveien les eines perquè en la contractació..., les eines perquè en l'elaboració de projectes, en la participació en els consorcis s'afavorís també que les petites i mitjanes empreses i també, doncs, les iniciatives de l'economia social i solidària s'hi poguessin integrar.

Ara tenim aquest punt en discussió amb el Govern de l'Estat perquè ens intenta impugnar el decret llei dels fons europeus. Jo espero que això es pugui resoldre bé, perquè només faltaria que les pimes catalanes veiessin com el seu Govern fa un decret llei perquè hi puguin participar i el Govern de l'Estat hi posa pegues.

La presidenta

Per pregar, té la paraula la senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Miri, li posaré dos exemples del que hem vist d'aquest Govern en funcions els darrers mesos: 2,6 milions d'un fons d'un total de 9 a rescatar una cadena de fitnes com és el DiR, vinculada a l'antiga Convergència; un fons destinat a rescatar teixit industrial que acaba rescatant cadenes de fitnes mentre un gimnàs popular com el gimnàs Sant Pau demà serà desnonat o mentre l'esport de base malda per sobreviure per culpa d'unes ajudes que, en el millor dels casos, són insuficients.

Vostè parlava dels fons Next Generation, una selecció de vint-i-set projectes emblemàtics a finançar amb els fons europeus que, entre d'altres, incorporen Naturgy, Suez, Agbar i Iberdrola, «petita i mitjana empresa», clar. Uns fons europeus anunciats com el manà que caurà del cel, però que no sabem quan arribaran i que sí que sabem que van vinculats a més deute i reformes laborals i de pensions; vint-i-set projectes que, entre d'altres, contribueixen a l'especulació energètica o a la promoció del vehicle privat en detriment d'un transport públic infrafinançat i inexistent en alguns punts del país.

Per això, vicepresident, li preguntem: com ho pensen fer perquè els fons europeus arribin a les pimes? I si aquí no té temps busqui el temps per explicar-ho concretament i en detall, més enllà de grans anuncis que després queden en res, com dir que seria la Generalitat qui gestionaria els fons europeus, desmentit pel real decret del Govern espanyol, que el que fa és centralitzar-ne encara més la gestió.

O expliquin com pensen afrontar la crisi ecològica i desenvolupar unes polítiques al servei de les majories socials i de la sostenibilitat de la vida sense confrontar la condicionalitat dels fons i el seu disseny. O expliquin com pensen potenciar l'economia social i solidària mentre generen convenis amb Amazon, potenciant l'economia de plataforma, que el que fa és explotar els seus treballadors.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Bé, li he explicat les mesures legislatives que hem pres i que estem portant a terme precisament per permetre que la percepció de les petites i mitjanes empreses en els fons Next Generation estigui més garantida encara.

Ha citat alguns dels vint-i-set projectes que hem identificat, en alguns dels quals sí que hi participen grans empreses, però que evidentment no es queda aquí. Hi ha participació de petites i mitjanes empreses; hi ha una clara voluntat d'enfortir l'economia social i solidària i també evidentment de la participació de centres de recerca, d'universitats i d'administracions públiques.

En l'àmbit de la crisi ecològica que cal afrontar, hem de pensar cap a un pacte nacional de transició energètica per poder acordar, evidentment a nivell de país, un acord que vagi molt més enllà del Govern, que impliqui el Parlament, les administracions, la societat civil, de com afrontem aquesta transició que s'ha de produir, però que alhora sigui una transició justa.

I, evidentment, nosaltres seguirem treballant per aconseguir que el màxim de projectes vinguin a Catalunya i perquè la Generalitat de Catalunya tingui el màxim d'incidència en la definició dels projectes i les convocatòries que es portaran a terme, en què, evidentment, volem no només participar, sinó també fer-ne el disseny.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, a respondre oralment en el Ple sobre la situació sanitària, econòmica i social.

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la situació sanitària, econòmica i social

317-00003/13

Formula la pregunta el senyor Ignacio Garriga, del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿qué valoración hace sobre su gestión de la crisis sanitaria, económica y social?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Pere Aragonès, vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Cap govern pot tenir una valoració triomfalista. El que puc dir és que hem destinat el màxim d'esforços a actuar sempre prioritzant el criteri sanitari, i quan aquest criteri sanitari ha tingut una afectació en la vida social i econòmica, treballar per posar el màxim de compensacions econòmiques. I a les dades de l'Estat em remeto. Catalunya ha aportat gairebé el 50 per cent –el 49,7 per cent– de les ajudes que les comunitats autònomes han destinat als sectors econòmics afectats per la pandèmia.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Garriga.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, va a hacer tres meses de la convocatoria de las elecciones a la presidencia de la Generalidad de Cataluña, unas elecciones, por cierto, marcadas por la violencia que ustedes promueven. Hoy ustedes siguen escenificando su teatro, en su particular *Juego de tronos* entre Waterloo y Lledoners, entre el prófugo Puigdemont y el delincuente Junqueras, un juego entre golpistas, un juego cuyas consecuencias están sufriendo todos los catalanes a diario –que, por cierto, quienes a ustedes les importan entre poco y nada.

Y todo ello, señor Aragonès, mientras Cataluña, España, está atravesando la peor crisis en los últimos ochenta años: una emergencia sanitaria, una emergencia económica, una emergencia social que requiere de una constante e inmediata reflexión y puesta en práctica de medidas. En lo relativo, por ejemplo, a la emergencia sanitaria, ¿por qué no acelera el ritmo de vacunación? ¿Por qué no aumenta los recursos necesarios a la atención primaria? O ¿por qué no realiza testeos masivos y de manera recurrente a la población?

Sin embargo, le voy a decir yo a qué se dedica, porque seguro que usted no nos lo dice. ¿Verdad que no está reformando la sanidad para fortalecer la atención primaria o, por ejemplo, para mejorar las condiciones de nuestro personal sanitario? No, ¿verdad que no? Usted y su Gobierno han centrado todos sus esfuerzos en discriminar, en excluir a policías y a guardias civiles del plan de vacunación y ahora tiene la cara dura de decir que va a retrasar la vacunación a las personas de setenta años. Señor Aragonès, eso es miseria moral. Y eso es lo que ustedes representan.

¿Cómo no le da vergüenza, señor Aragonès? Díganoslo. Mientras ustedes siguen con sus odios y favoreciendo a los suyos, ¿sabe dónde están los catalanes? En las colas del paro. A sus espaldas lleva más de medio millón de parados. Pero, claro, los catalanes, ¿sabe lo que quieren, señor Aragonès? Lo que quieren es levantar las persianas de su negocio, acabar con sus toques de queda y acabar de una vez por todas con esas restricciones arbitrarias que llevan imponiendo ustedes desde hace meses. ¿A qué está esperando? ¿Hasta cuándo va a prohibir trabajar a los catalanes de bien? ¿Nos puede decir qué plan tiene, por ejemplo, para los restauradores, a los cuales ustedes les han condenado a pérdidas millonarias? ¿Nos puede decir, por ejemplo, también qué plan tiene para el turismo? A pocas semanas, por ejemplo, de iniciar la temporada estival.

Ustedes y la izquierda, señor Aragonès, dicen que nadie se va a quedar atrás. Y, efectivamente, es verdad: ninguno de los suyos se ha quedado atrás.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

«Misèria moral» és utilitzar el patiment i l'angoixa que genera la pandèmia més important del darrer segle per aprofundir en divisions en la nostra societat. «Misèria moral» és utilitzar l'angoixa sobre el futur econòmic que té moltíssima gent per anar sembrant odi i per intentar fer culpables d'aquesta situació els seus enemics polítics, i també els més vulnerables d'aquesta societat. Fer culpables els més vulnerables d'aquesta societat, intentar trencar el país d'aquesta manera, la cohesió social, d'aquesta manera, això sí que és «misèria moral».

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, a respondre oralment en Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre les darreres accions de repressió de l'Estat i sobre la gestió dels fons europeus Next Generation

317-00008/13

Formula la pregunta el senyor Albert Batet, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, presidenta. Membres del Govern, diputats, diputades, vicepresident Aragonès, des de Junts per Catalunya volem recordar els últims episodis de repressió que patim per part de l'Estat. Divendres passat, Sant Jordi, vam saber que el Tribunal de Cuentas ha citat el president Puigdemont, el president Mas i els membres del seu Govern perquè paguin una multa milionària per l'acció exterior del Govern de la Generalitat de Catalunya. Fa poc més d'una setmana es va confirmar el processament de vint-i-nou alts càrrecs del Govern, tots per participar en l'organització de l'U d'Octubre. Així com aquest mateix dilluns vam conèixer que diputats d'aquest actual Parlament de Catalunya, com són en Josep Maria Jové i en Lluís Salvadó, aviat també seran jutjats. I demà la consellera Serret compareix davant del Tribunal Suprem. A tots ells i a tots i a totes els volem expressar el nostre ple suport i tota la solidaritat. *(Aplaudiments.)*

Per altra banda, també volem posar de manifest una realitat que alguns es neguen a acceptar. Malgrat estar en funcions, el Govern, aquest Govern, governa; ho hem vist en aquesta sessió de control. El Govern governa quan es presenta un acord històric per condonar el deute a 35.000 famílies vulnerables que pateixen pobresa energètica. El Govern governa quan té la capacitat de captar 480 milions d'inversió empresarial estrangera, un 31 per cent més que l'any anterior. El Govern governa quan és capaç de tirar un procés de vacunació on ja s'han administrat més de 2 milions de vacunes, de dosis.

Tanmateix, li volem expressar la nostra preocupació per un instrument que és cabdal per a la recuperació de la crisi: els fons europeus, perquè el Govern espanyol presenta ara la proposta a Brusselles –em sembla que demà– i nosaltres ens temem el pitjor. Perquè l'Estat no ha escoltat el Govern de la Generalitat, que sí que ha fet els deures, amb més de mil projectes, ni té la intenció de que aquests fons comunitaris es gestionin des de Catalunya, perquè ja hem vist que els seus compromisos no es compleixen. Sabem que la centralització sempre castiga Catalunya, que perjudica i empeteix el nostre benestar.

I, en aquest sentit, senyor Aragonès, voldriem saber la seva opinió i el seu capteniment al respecte.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Pere Aragonès, vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputat Batet, em sumo a la denúncia de la situació de repressió que patim al nostre país, no només el Tribunal de Cuentas, les actuacions de la fiscalia, avui mateix contra els síndics de l'U d'Octubre, que havien estat absolts; la fiscalia anuncia la voluntat de recórrer. O també les ordres de processament que van avançant, els casos contra governs, contra Josep Maria Jové, contra Lluís Salvadó, els del Jutjat d'Instrucció número 13. I, evidentment, doncs, desitjar tota la força a la diputada Meritxell Serret per la declaració de demà.

Davant d'aquesta situació cal posar sobre la taula les propostes de solució democràtica en aquest conflicte: amnistia i autodeterminació. I ho hem de fer amb tota la força, i, per tant, posar en marxa tots els instruments al més aviat possible.

Dit això, en relació amb els fons Next Generation, jo voldria fer quatre comentaris. El primer és l'orientació del pla que ha anunciat el Govern de l'Estat. Creiem que hi ha un risc important en que es destini massa part d'aquests recursos a generar nova despesa corrent i no a transformació d'economia productiva. La generació de despesa corrent, necessària en un moment de crisi, amb polítiques keynesianes contracíclics, s'ha de fer a partir del pressupost públic i no a partir d'un pressupost extraordinari, que ha d'anar fonamentalment destinat a la inversió.

En segon lloc, la cogovernança no s'està fent realitat. El Govern de l'Estat presenta un pla sense previ consens amb els territoris que els hem d'executar. Cal una flexibilitat en totes les convocatòries i en tots els projectes. En la selecció també cal la participació de la Generalitat de Catalunya en la selecció dels projectes tractors, dels PERTE.

En tercer lloc, les reformes que van associades a aquest pla s'han de discutir i s'han també de debatre democràticament. No pot haver un compromís previ amb les institucions europees sense..., a tots aquells que hauran de..., sobre els quals s'haurà d'aplicar aquesta reforma..., no en puguin dir re. Per tant, és especialment greu això.

I, finalment, capacitat d'execució. Nosaltres vam aprovar un decret llei per accelerar la capacitat d'execució dels projectes, i ens trobem que el Govern de l'Estat ens l'amenaça de portar al Tribunal Constitucional. Jo crec que aquesta no és la manera de funcionar, i, per tant, que el que hem de posar són eines i flexibilitat al servei de poder executar al màxim aquests recursos. Perquè el que no podria passar és que el pla Marshall quedi aturat per la burocràcia de l'Estat.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al vicepresident del Govern en substitució del president de la Generalitat a respondre oralment en Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la urgència de formar govern i aplicar mesures per a rescatar i fer avançar el país

317-00007/13

Formula la pregunta el senyor Josep Maria Jové, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, presidenta. Molt bon dia, vicepresident. Miri, voldríem que aquesta fos, que aquesta d'avui fos una sessió d'un ple d'investidura, o millor encara, que fos la sessió de control d'un nou govern presidit per vostè. I no ho volem perquè sí, ho volem perquè és d'urgència social, nacional del país. No s'entén, perquè no té sentit, que no avancem prou per formar un govern ja. No té sentit perquè tenim un mandat de les urnes del 14 de febrer que és un tresor. Amb tot en contra, l'independentisme va treure el 52 per cent dels vots, una majoria incontestable, històrica. A més, hi ha hagut un gir a l'esquerra en un moment de crisi social, econòmica, humanitària, democràtica sense precedents. I hem aconseguit tornar-nos a imposar al bloc del 155, ara acompanyats pels seus amics de l'extrema dreta. I malgrat que a alguns els han tremolat les cames, la majoria per frenar l'extrema dreta en aquest Parlament és ferma i existeix, a diferència del que suposem que passarà a Madrid o del que va passar en el seu dia a Barcelona amb la xenofòbia.

Ho diré d'una altra manera: no valen excuses, no podem perdre més el temps, és responsabilitat de tots, també de nosaltres. Tenim pressa perquè és la pressa de la gent. Hem de sortir de la provisionalitat perquè el Govern ha de tenir les eines per actuar quan s'acabi l'estat d'alarma. Haurà d'avançar cap a un pla de reconstrucció valent i decidit, gestionar, com es deia ara, els nous fons europeus i coordinar-se amb aquest Parlament per legislar per a la gent, diguin el que diguin els que s'entenen a fer retrocedir el progrés i els drets socials anant als tribunals.

Nosaltres no volem ni esgotar ni jugar amb els terminis. Necessitem un acord, i el necessitem ara, aquesta setmana millor que la que ve. La proposta d'Esquerra, vicepresident, evidentment, vostè la sap i és clara: Govern estable i fort, majoria parlamentària, ambiciós pla de rescat social per transformar aquest país i fixar les bases d'una estratègia independentista que ens porti definitivament a la república, amb negociació quan calgui, amb embats democràtics quan siguin necessaris, però sempre, sempre, sempre amb determinació i fermesa. Esquerra és aquí per a això.

En aquest sentit, vicepresident, quines mesures prenen i quines s'han de prendre com a Govern per rescatar i fer avançar el país en aquesta línia?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Pere Aragonès, vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, coincideixo amb vostè de la necessitat de posar en marxa totes les institucions que conformen la Generalitat de Catalunya. El Parlament s'ha posat en marxa; ho ha de fer completament doncs quan sigui..., quan es produeixi la formació del nou Govern de la Generalitat de Catalunya, i el Consell Executiu també s'ha de posar en marxa. I per això és necessària una investidura al més aviat possible, i, per tant, coincideixo, fil per randa, amb el que ha expressat.

Perquè la necessitat és clara, i la necessitat no és dels que seiem en aquest hemicycle. La necessitat és de la gent. Un 12,9 per cent d'atur, tot i que l'hem pogut reduir una mica, és excessivament alt. Especialment en determinats sectors es concentra un atur de llarga durada que en els propers mesos, depenent de com sigui la recuperació econòmica, pot aprofundir encara més en les desigualtats. Per tant, és

essencial que pugui haver-hi un govern amb totes les funcions per afrontar, com deia abans, la reconstrucció social i econòmica i també la reconstrucció dels projectes de vida, perquè s'han de reconstruir projectes de vida de centenars de milers de persones que els han vist truncats.

Cal tornar a donar esperança als joves d'aquest país, que han vist com en la millor etapa de la vida les seves possibilitats, els seus projectes s'han vist desdibuixats per la incertesa provocada per la pandèmia. Hem de tornar a donar seguretat, confiança i suport a les generacions joves d'aquest país.

Hem, també, de treure la gent gran de l'aïllament social provocat per la pandèmia, que és extremadament dur. Aquests sectors vulnerables de la societat necessiten un govern amb totes les funcions que estigui al seu costat.

I també els sectors econòmics, els sectors econòmics de l'economia productiva del país que té un gran potencial. Podem ser un país líder, com ho som en alguns sectors, podem ser un país líder encara en molts més altres sectors. Hem fet un esforç extraordinari amb mesures de suport, insuficients, perquè res pot compensar el que és el tancament d'una persiana durant setmanes, mesos o durant massa hores al dia, ho sabem. Però, malgrat això, hem fet un esforç extraordinari, i el que cal ara és posar les bases d'un nou model productiu, també, i afrontar la resolució del conflicte amb l'Estat.

Les eleccions del 14 de febrer van deixar ben clar que hi havia una clara voluntat d'avançar cap a que aquest país decideixi, cap a que hi hagi plena llibertat i que els presos surtin al carrer i els exiliats puguin tornar en llibertat i afrontar també una reconstrucció en clau de progrés de la societat i de l'economia del país.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Pregunta al vicepresident del Govern en substitució del president de la Generalitat a respondre oralment en Ple sobre la situació política.

Pregunta al vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, sobre la necessitat de formar govern i la possibilitat d'un pacte d'esquerres

317-00006/13

Formula la pregunta el senyor Salvador Illa, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor vicepresident de la Generalitat en funcions de president, senyor Aragonès, han passat més de tretze mesos des de que l'11 de març del 2020 l'Organització Mundial de la Salut va decretar la pandèmia covid-19, la més important en cent anys. D'aquests tretze mesos, més de sis el Govern de la Generalitat ha sigut un govern en funcions amb vostè al capdavant. Quan més falta fa a Catalunya un govern amb plena capacitat d'acció, més inoperant, absent i irrellevant és el Govern de Catalunya. Per si fos poc, tal deu ser el seu nivell d'incomodat, que vostè, fent dos mesos ja de la seva darrera compareixença en aquesta cambra, es nega avui a donar explicacions detallades de la seva funció de Govern.

Senyor Aragonès, què pensa fer vostè, si és que pensa fer alguna cosa?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Pere Aragonès, vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, doncs el que pensem fer és complir amb el resultat de les eleccions del 14 de febrer, que van donar una clara majoria independentista, absoluta en vots i en escons.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Salvador Illa.

Salvador Illa i Roca

És una obvietat, però vull recordar-li que vostè avui compareix aquí en funcions, perquè dues vegades aquesta cambra li ha negat el suport perquè sigui president amb plenes facultats de Catalunya. *(Alguns aplaudiments.)* La realitat, senyor Aragonès, és tossuda. El que vostè proposa no ha funcionat ni funcionarà. Crec que vostè ja se'n comença a adonar i ho sap.

Porta tres fracassos consecutius. Primer, l'acord, en posar-se d'acord per substituir el senyor Torra. En segon lloc, la seva primera sessió d'investidura i quatre dies després la seva segona sessió d'investidura. «Debemos ir rápido, no podemos estar un año en inestabilidad», això ho deia vostè el dia 16 de febrer. Cada vegada, cada dia que passa s'afebleix més la seva autoritat. Cada ultimàtum que vostè posa damunt de la taula serveix per restar-li credibilitat. Cada sessió de negociació serveix per ressaltar les seves discrepàncies i els seus desencontres. Porten més de cinc anys governant junts i no saben on volen portar el país.

Cal fer tres coses: vèncer el virus, reactivar l'economia i garantir que ningú queda endarrere. Senyor Aragonès, amb tot el respecte que vostè em mereix, personal i polític, faci's a un costat, sumi's a una majoria d'esquerres existent en aquesta cambra i deixi que construïm i tirem endavant el país.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Senyor Illa, amb els resultats de les eleccions del 14 de febrer, vostè no serà president. La realitat és tossuda. *(Alguns aplaudiments.)* La realitat és tossuda, perquè hi ha una majoria clara en vots i en escons independentista i sembla que vostès, això, ho volen obviar.

La realitat és tossuda i, malgrat que vostè acusa el Govern de la Generalitat d'inoperància, com avui he explicat de forma reiterada, la meitat d'ajudes que han donat governs com el de la Generalitat de Catalunya a tot l'Estat han estat donats pel Govern de Catalunya: 1.800 milions d'un total de 3.600 milions d'euros. La realitat és tossuda.

La realitat és tossuda, senyor Illa, i la realitat és que malgrat que vostès sempre miren allò de la palla a l'ull de l'altre no veuen la biga també de quan vostès formen part del Govern de coalició, els espectacles que han estat donant des del Govern de l'Estat també. Per tant, la realitat és molt tossuda, senyor Illa.

Jo crec que, escolti'm, si vostè té suports suficients, presenti's. Perquè vostè només ve aquí a ser el candidat. *(Fora remor de veus.)* No, no, si vostè té suports suficients, presenti's, perquè a part del seu grup, hi ha algú més que vulgui donar-li suport, senyor Illa? Hi ha algú més? *(Aplaudiments.)*

Vostè és el candidat del no: del no a l'independentisme, del no a què hi hagi una legislatura que es pugui obrir, del no a la meua candidatura. Però, i la seva? Vostè el que pretén és que nosaltres desertem, vostè el que pretén és que nosaltres renunciem al mandat de les urnes? Doncs no ho farem, perquè aquest país necessita posar-se en marxa ja. I ho ha de fer en marxa, perquè la urgència econòmica hi és, la urgència

social hi és i el que esperariem, d'un partit com el seu, és que quan estan exercint les seves responsabilitats a nivell de l'Estat cooperin en això i no es dediquin més aviat a posar traves.

Tenim algunes carpetes molt importants des del punt de vista industrial i econòmic que s'han de resoldre amb urgència i el Govern de l'Estat sap quines són. La voluntat del Govern de Catalunya és de cooperar-hi, és de facilitar-ho tot, però cal prendre decisions i s'han de prendre ja i això també ho defensarà aquest Govern en funcions i el que estic convençut que serà el Govern que resultarà de la investidura propera a aquest Parlament. *(Alguns aplaudiments.)*

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la presentació de l'informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent a l'any 2019... *(Forta remor de veus.)*

Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2019

360-00028/12

Els faig avinent que portem un retard de vint-i-tres minuts des de l'inici de la sessió. Si podem fer el relleu amb celeritat per no demorar més la sessió, us ho agrairia molt.

Abans d'iniciar aquest punt, em plau saludar, en nom de la cambra, el síndic de greuges i els membres del seu equip que avui l'acompanyen i que estan seguint la sessió des d'una altra sala. D'acord amb l'article 181 del Reglament, el síndic de greuges exposarà un resum general de l'informe. Té la paraula el senyor Rafel Ribó.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, presidenta. La meva salutació i felicitació a totes i a tots els diputats d'aquesta cambra sorgida de les eleccions del 14 de febrer. I amb l'ocasió a debat d'un dels informes pendents que tenen vostès per treballar en aquesta institució, des del que presenta el Síndic de Greuges, com és l'informe anual del 2019. És una llàstima que no poguéssim fer també el del 2020, presentat a principis d'enguany, però que no hi ha hagut temps per raons de calendari electoral de que passés abans per comissió.

Altres anuals que estan pendents, vull recordar, són els dels drets de la infància, el del mecanisme català de prevenció de la tortura i el de la transparència. I de monogràfics, és que quasi els avorria amb la llista de temes pendents a la cambra per veure en comissió i per treballar per part dels grups parlamentaris.

També està pendent la renovació dels òrgans del Síndic de Greuges de Catalunya. Està pendent la renovació i elecció per part del Parlament dels dotze membres del Consell Assessor del Mecanisme Català per a la Prevenció de la Tortura i els Maltractaments, provinent d'entitats, universitats, d'ONGs, etcètera, i està pendent la renovació del titular de la institució des de l'1 de març del 2019. La llei del síndic té un mecanisme per renovar i elegir un nou càrrec com a síndic o síndica de greuges. Hi ha un mandat del Consell d'Europa, que ara és obligatori també a l'Estat espanyol, que preveu que els òrgans que han elegit els càrrecs són els que han d'elegir els seus substituïts. Un mecanisme claríssim. I els he de dir que jo ja porto diverses cartes oficials als presidents d'aquesta cambra, a l'antecessor de l'actual presidenta i a la presidenta, demanant, si us plau, que activi, comuniqui els grups parlamentaris perquè posin en marxa el mecanisme corresponent. Ara depèn de totes i tots vostès.

L'informe del 2019 que van discutir en comissió el 29 de juny del 2020, el van discutir just després de la primera onada de la pandèmia. El president de la Comissió del Síndic, aleshores, el senyor Espadaler, deia que expressava la nostra proximitat i condol a totes les persones que havien anat sent afectades per la pandèmia, i sobretot als que havien mort, i expressava la solidaritat, l'escalf i la proximitat, com

jo mateix m'hi afegia en aquella mateixa sessió, i em va semblar una cita molt pertinent, com el que avui és el que vostès han fet també amb les dones mortes per tots els temes que estan succeint a casa nostra. I en aquest sentit li dic que jo intentaré presentar-los aquest informe de la forma més breu i telegràfica possible, cenyint-me en clau del 19, però en allò que avui podem ha avançat sobre aquest informe, i que per tant, podem veure quins crits d'atenció fèiem i què caldria encara fer amb força al respecte.

Ho dividiré presentant-li les xifres globals de l'informe, parlant-los del tema essencial que són els drets socials, fent un apartat específic a alguns col·lectius més vulnerables –que òbviament també tenen drets socials malmesos– però, per la seva especificitat, fent referència a un tema molt important el 19, i avui també, els dels drets i llibertats fonamentals, i fent un final d'aquesta mateixa presentació.

El 19 vàrem estar tractant amb més de trenta mil persones, 26.258 expedients, vàrem obrir 222 actuacions d'ofici, vàrem rebre 8.843 consultes. El 32 per cent de tot aquest gruix de feina es refereix a drets socials, però compte!, l'any 19, el 30 per cent es refereix al territori i medi ambient, a temes que seran cada vegada més importants, i com avui jo intentaré presentar-los, tenen també dimensió social. No adonar-se'n de la dimensió social, del que significa el medi, és ceguesa absoluta.

Els he de dir que, en aquest sentit, dels drets socials podríem estar parlant molta estona, i com els he dit seré breu i potser telegràfic. El primer que nosaltres plantejàvem en aquest informe és l'emergència social de l'habitatge. Any 19, podria dir que és encara de rabiosa actualitat, la manca d'una resposta suficient a situacions d'emergència social i econòmica en matèria d'habitatge, i fa temps que demanem un pla de xoc per fer-hi front. A més s'ha agreujat amb la covid, que ha provocat encara conseqüències més devastadores sobre el dret a l'habitatge. Hi ha hagut moratòries que han donat una certa calma, però no són ni molt menys la solució del problema. Hi ha hagut mesures, a l'entendre del síndic, inadequades de real·lotjament d'urgència en hostals, en pensions..., i també, òbviament, hi ha hagut un increment d'ocupacions il·legals.

Valorem positivament que sembla que ara hi ha una actuació conjunta més coordinada entre l'Administració de la Generalitat i els poders locals. Valorem positivament programes com el de «Reallotgem», però recordin que de vegades a les meses d'emergència no s'arriba a la solució fins dos anys després d'haver reconegut l'emergència habitacional. Cal un pacte nacional per al problema de l'emergència a l'habitatge. Cal un pacte de totes les forces parlamentàries i depèn, per tant, de tots vostès. Tinguin en compte que un apartat molt especial d'això és el que està succeint amb desnonaments de recursos habitacionistes d'emergència per a famílies amb infants al càrrec, que encara és una part més vulnerable, però per tota aquesta temàtica insistiria en aquest pacte.

Drets socials de la salut. I els parlàvem de la referència a la normativa del 2015 del departament sobre els terminis de referència, que no s'han de fixar a l'atzar i quan es sobrepassen, es va amb unes demores que afecten drets, i una demora excessiva, malgrat que hi hagi un termini de referència, no justifica una espera desproporcionada. Aleshores parlàvem de diversos tipus de cirurgia o de visites o de tractaments, els tenen a l'informe, i hi ha conseqüències directes en la qualitat de la vida d'una persona, en la seva salut o a la seva feina, quan entra en aquesta qüestió de la llista d'espera. I la pandèmia, òbviament, les ha allargassat més, perquè s'ha hagut de dedicar, amb raons elementals, mitjans per la part més colpida de la pandèmia.

Parlar del dret social i educació. Amb el defecte principal que té el sistema educatiu de Catalunya, que alguns l'ignoren, que se'n diu desigualtat, segregació. Vora el 47 per cent de segregació. Aquest és el problema que tenim en el nostre sistema educatiu, i puc dir amb orgull que l'any 2019 va ser l'any que després de molts esforços des del síndic i tots aquells que s'hi van voler afegir, també el mateix departament, vam aconseguir signar un pacte contra la segregació escolar signat per la gran

majoria d'agents educatius i d'administracions, i de municipis més grans de deu mil habitants, i que comença a donar resultats, com és amb el nou decret d'admissió que s'ha aprovat tenint en compte els treballs elaborats en el marc d'aquell pacte, com és l'estudi del cost de la plaça escolar, que semblava secret de l'ametller sobre el qual no es podia construir res i que ens el demanen no només d'arreu de l'Estat sinó en clau internacional, i que l'han fet tot una sèrie d'agents provinents de tots els que hem signat per tenir la realitat damunt de la taula i deixar de llançar-nos uns als altres acusacions que no corresponien a aquesta realitat. I que properament donarà lloc a una major difusió de temes que afecten la segregació, segons la llei d'educació, o el pla de millora d'oportunitats educatives, donar molt suport als centres d'elevada complexitat, o abordant seriosament l'escola inclusiva.

No m'estic d'explicar-los com fa molt poc, molt poques setmanes, una de les autoritats més importants que tenim a Catalunya en la investigació sanitària, quan li parlava les propostes que fem per millorar la formació, les dotacions, l'atenció sanitària, em deia: «Síndic, abans l'educació –abans l'educació».

Podria parlar-los llargament del que diu l'informe sobre polítiques socials, feia molt poc que s'havia aprovat la llei de la renda garantida, i encara era ahir que arrosseguem incidències i incerteses que estan en l'informe del 19, molt importants, sobre la renda en aquest sentit. La necessitat d'una millor i més clara informació, d'uns tràmits d'audiència previ a les resolucions, de valorar acuradament cadascuna de les sollicituds, evitant denegacions improcedents; fugint d'aquesta mena giny de còmput d'ingressos que s'hi posa en un cistell quantitat de coses que no tenen a veure amb la necessitat d'aquesta renda i que, al contrari, serveixen per denegar-la, deixant encara més greu el problema. I això cal esmenar-ho amb la màxima urgència.

Com la llarga disquisició que fem sobre l'accés als serveis residencials, era molt abans de com es va agreujar el tema amb la pandèmia i les demores per poder arribar a places disponibles. I parlàvem en aquest sentit també del que signifiquen els subministraments bàsics. De tenir la concepció que una persona no és una usuària, de l'electricitat o de qualsevol subministrament, és un titular d'un dret al subministrament bàsic, tal com reconeix la Carta de Nacions Unides a partir del seu desenvolupament en drets. I que aquest de ser el gran canvi que hem d'anar fent i que plantejàvem ja aleshores, el 19, amb l'informe sobre el dret al subministrament d'electricitat obstacles i solucions en el seu preu.

O com els dèiem a l'informe, i ho he dit al principi, què signifiquen aquest munt de queixes que ens arribaven i ens van arribant sobre la sostenibilitat, sobre el territori i sobre el medi ambient. Infraestructures extractives que agredeixen l'ambient. Oblidar la lliçó de la pedra pensant-se que hi ha de nou ràpid benefici quan podem deixar petges que costarà generacions poder-les adobar com tenim exemples diversos en el panorama d'aquest mateix país.

Tenim col·lectius que amb tot això que acabo d'explicar són especialment vulnerables dins de l'univers de la població, com seria la gent gran i el canvi de concepció de política respecte a d'aquesta, que no vol dir només polítiques de residències, i com és especialment tot el tema de la infància. Assenyalàvem en aquest informe del 19 la manca desplegament d'una llei que portava vora deu anys, com és la llei d'oportunitats de la infància i de l'adolescència, d'on queden pendents temes molt importants, com aprovar un reglament referit al procediment de desemparament, com aprovar un decret de suport a l'emancipació i a l'autonomia personal de les persones joves, com avaluar les normes i polítiques de perspectiva de l'infant i dels adolescents.

Hem anat fent petits avenços però caldria agafar aquella llei tan important i aplicar-la per a aquest mateix col·lectiu. Quan veiem mancances relacionades amb el desconeixement i amb la manca d'aplicació de protocols pel maltractament infantil per part dels professionals que treballen amb infants i adolescents, com assenyalàvem en l'informe del 19, o com vèiem aleshores el que significava en aquell mateix

any tot el conjunt de mancances en la detecció de maltractaments a nadons. Demanàvem que s'ajuntessin històries clíniques i que es coordinés Salut i els àmbits d'Infància per poder atacar al més ràpidament possible aquests maltractaments de nadons. Recordin que és l'any que el síndic posa en marxa, després de molts anys d'apel·lar contra els abusos sexuals, en general, contra la infància. Recordin el protocol que neix amb el cas Alba. Potser algú el recordarà, a l'Hospital Vall d'Hebron, fa moltíssims anys. Després de desenes i desenes d'informes sobre això, també ens atrevim amb els abusos sexuals en el si de l'Església catòlica.

Començant a treballar des del que es coneix a Montserrat, i després a altres ordes religioses, i a l'àmbit, en general, de l'Església catòlica. I ho dic ara, després dels impropis que se'ns van dedicar quan va començar aquest estudi, ara que la mateixa Conferència Episcopal Espanyola, seguint el que el papa Bergoglio fa molts anys planteja, reconeixen els centenars de casos que estan per investigar al respecte. Tenen vostès aquest informe, amb una recomanació, com s'ha fet a les democràcies avançades, que siguin vostès els que obrin les portes a que tots aquells que estan en silenci o amagant-se puguin expressar-se lliurement i tenir el seu reconeixement en aquesta pròpia institució.

Els podríem parlar de tot el que significa en aquest apartat l'estigmatització i el menyspreu cap als infants migrants. I el que són les necessàries actuacions positives en l'acollida. Recordin que va ser un any 2019 on van haver incidents violents en algun municipi de Catalunya, i on el síndic va immediatament exigir al president aleshores de la Generalitat que convoqués a totes les forces parlamentàries per a un pacte bàsic contra la xenofòbia. Ens vàrem reunir al Centre d'Arts Santa Mònica –alguns dels presents hi eren– i vàrem repassar tot un conjunt de temàtiques i vàrem prendre uns compromisos –any 2019–, que són perfectament vigents per veure com hem d'atacar d'arrel aquest mal d'absolut atac a la convivència social. I encara veiem avui com hi han situacions precàries de nois i noies migrants que després d'haver assolit la majoria d'edat no tenen encara els instruments per a la seva presència a la nostra societat.

Em vull referir –any 2019, com a quart apartat– a quelcom que és elemental: drets i llibertats. Podria començar per quelcom que els hi repetim cada any amb un informe monogràfic: el dret d'accés a la informació i el dret a la transparència, que és una gran conquesta de llibertats en el món madur, i que a Catalunya vam començar amb molta empenta i que avui està alentit. I caldria de nou posar els mitjans, especialment per administracions mitjanes i petites, nomenar responsables, fer les corresponents campanyes d'informació i donar aquest aire fresc a la participació i al control democràtic, que significa exercir el dret d'accés i la transparència; donar informacions comprensibles, utilitzables, renovables, i fer, per tant, copartícips del Govern tota la gent que forma part de la nostra ciutadania.

Però és l'any 19, que ve marcat per la sentència del Tribunal Suprem que condemna dirigents polítics i socials a penes d'entre nou i tretze anys de presó; que dona, tal com analitzem a l'informe, i a l'informe monogràfic que vàrem fer, una resposta absolutament desproporcionada i fora de context dels drets que hi ha al conveni europeu per les actuacions d'uns dirigents polítics. Ara surten altres veus també properes a aquesta institució que comencen a posar aquests termes; a fòrums europeus fa anys que ja hi són, com l'informe que està en elaboració a l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa a partir del relator que es va entrevistar amb molts de vostès i que segueix les mateixes passes que hi ha a l'informe del Síndic de Greuges.

Podem parlar de la reforma del codi penal, podem parlar d'indults, però podem parlar d'un instrument com el que s'advoca a l'informe del síndic, tan senzill, que es diu «amnistia». Davant d'una de les injustícies més grans que s'ha produït d'ençà de la mort del dictador, hi han solucions molt fermes i clares que poden ser la redistribució de responsabilitats parlamentàries i que podrien posar final per a tothom, no

només per als noms que he citat, sinó per a tothom, que són centenars de persones de moltes i diverses ideologies, amb diversos papers a l'entorn dels fets de l'1 d'octubre del 17, fossin manifestants o fossin agents d'ordre públic, que estan en procés d'un encausament i que podrien gaudir d'aquesta amnistia.

És l'any que el Síndic de Greuges va posar en marxa, junt amb l'Institut de Drets Humans de Catalunya, a partir de centenars d'agores, que en dèiem, d'actes de debat, per tot el territori de Catalunya, el pla de drets humans de Catalunya, seguint les pautes que marca Nacions Unides pels plans de drets humans. I el tenen vostès també en aquesta cambra. I sàpiguen que l'estructura de drets humans de Catalunya que vàrem crear síndic i institut està ja amb els corresponents experts fixant els indicadors i el seguiment i l'evolució del grau de compliment d'això mateix, perquè no quedi com un brindis.

Acabem l'informe fent una valoració positiva del grau d'atenció que les administracions, de forma creixent, van fent als informes del síndic. I de l'àmplia acceptació que van tenint les resolucions del síndic. De totes les actuacions finalitzades, vam detectar 49,3 per cent de casos amb irregularitats, dels quals en un 37,7 es van solucionar i en la resta es va posar en marxa la seva solució. Avui estem al 98... –em refereixo a l'informe del 19–, al 98,7 per cent de casos solucionats totalment o parcialment. I amb un compliment de resolucions d'un 63,7 per cent, perquè hi ha algunes persones que diuen: «Sí; els hi han donat la raó, però no ho faran.» Doncs un 63,7 per cent ja està fet i un 36,2 per cent està en vies d'execució.

I si miren l'apartat de l'informe que es refereix al grau de satisfacció de les persones, dones o homes, de tots els orígens socials, que s'acosten a la institució del síndic per presentar les seves problemàtiques, veuran com hem anat pujant en la millora de la nota que ens adjudiquen aquestes mateixes persones, la qual cosa a mi em duu, des d'aquesta tribuna, a agrair a totes les col·laboradores i col·laboradors que tinc a la institució per poder fer aquesta tasca, i a subratllar instruments tan senzills com la seu electrònica, que és aleshores que es va posar en marxa, que permet a tothom seguir directament des de casa seva aquesta pròpia funció.

Aquest és el resultat de l'informe de l'any 19. Els hi dic amb una certa satisfacció pel que significa la presència físicament en aquesta cambra i pel que significa per part d'aquest síndic animar-los a que siguin vostès ara els que posin fil a l'agulla amb mesures per solucionar aquestes qüestions, si les estudien i arriben a ser savis amb aquestes.

Hi ha un poema sumeri dedicat al rei Guilgameix –té milers d'anys– que diu: «Aquell que va veure l'abisme» –podria ser la pandèmia–, «aquell que va veure el fonament del país i va conèixer els costums era savi en tot.» Jo voldria que totes i tots vostès fossin savis en tot i iniciïn la solució d'aquests problemes.

Gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Ribó. Per fixar ara la seva posició, té la paraula la senyora Marta Moreta, del Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes de Catalunya i Units per Avançar, amb un temps límit màxim de quinze minuts.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, presidenta. No hi ha consellers ni conselleres... Diputades i diputats, molt bon migdia a tothom. Voldria iniciar la meua intervenció parlant de l'any 2004 –ho han sentit bé– i del que passava al món aquell any. Si ho recorden bé, l'any 2004 hi va haver l'atemptat terrorista a l'estació d'Atocha de Madrid. Aquell mateix any moria Joan Raventós, el desè president del Parlament de Catalunya. També es produïa un tsunami a l'oceà Índic, que deixava milers de morts. I vostè, senyor síndic, era elegit síndic de greuges de Catalunya. I d'això fa ni més ni menys que disset anys.

No deixaré de recordar i explicar que els darrers deu anys de governs independentistes a Catalunya vostè ha estat una peça més en el tauler d'escacs d'aquests governs. De fet, senyor síndic, no ha estat el defensor del ciutadà; ha estat i ha actuat com el defensor del Govern. I situant-se en aquesta posició, senyor Ribó, no ha exercit les seves funcions ni amb imparcialitat, ni amb objectivitat, ni amb independència. S'ha saltat totes les regles ètiques i morals que distingeixen el comportament del càrrec que ocupa. La seva ètica professional ha quedat en entredit. I per aquesta raó vostè ja hauria d'haver dimitit. (*Alguns aplaudiments.*)

De fet, està presidint aquesta institució amb un mandat caducat, i si bé és cert –perquè vostè ja ho ha dit avui a l'inici de la seva intervenció– que els diversos grups parlamentaris no hem estat capaços de posar-nos d'acord per nomenar el seu successor o successora, no ho és menys el fet que amb l'actual composició del Govern vostè no gaudiria del suport igual o superior a les tres cinquenes parts exigint per llei.

I tan inaudit és tot el que acabo d'explicar com el fet que avui hàgim de parlar d'un informe anual del 2019, quan aquest informe era a la Mesa del Parlament fa més d'un any. Fer una valoració de l'informe de l'any 2019 en una pandèmia de la covid del 2021 és del tot intemporal, fora de temps, perquè res és igual al que passava el 2019, tot ha canviat. Tots ens centrem a parlar constantment de temes socials, econòmics i de salut, però res és igual. Hi ha un abans de la pandèmia i un després incert, que ens ha deixat tocats, i remuntar serà complex i només ho aconseguirem si ho fem possible i treballant tots plegats.

De fet, el PSC i Units per Avançar vam reclamar que s'activés la Comissió del Síndic de Greuges. I avui, malgrat que s'inicia l'activitat parlamentària de forma peculiar, restem a l'espera que es formi un govern, pendent d'un pacte turbulent, que *a priori* ja neix mort, i ens trobem a l'hemicicle per debatre l'informe anual del 2019, si em permeten, del tot surrealista.

Malauradament, la pandèmia ha posat negre sobre blanc moltes mancances que ja s'evidenciaven any rere any en els informes anuals del síndic. I per això, de forma insistent, hem reclamat una major implicació del Govern, perquè la covid ha evidenciat –que ja ho ha anat apuntant– que les contínues retallades dels governs independentistes han afectat clarament els drets fonamentals de la ciutadania.

Seguint, doncs, amb aquest fil argumental, em centraré en alguns aspectes rellevants de l'informe, iniciant pel tema de les residències –que, de fet, el síndic hi ha passat molt de puntetes–, on es feia especial èmfasi en l'augment de queixes principalment relacionades amb el retard que es produeix per accedir als serveis residencials –de fet, em podria treure la mascareta, em sembla–, sobretot en les persones amb discapacitat, i exposa la consideració que s'ha de promoure un increment efectiu i significatiu de la dotació de places residencials. Convindran, com a mínim, amb mi que res més llunyà a la realitat.

Després del dolor que han viscut les residències i que han deixat al descobert les mancances estructurals que pateixen i han patit al llarg dels anys les residències, és evident que l'informe del 19 no reflecteix el que ha succeït els darrers mesos. És cert que hi ha una manca de places residencials, i sí, són necessàries, però els múltiples problemes, tant de personal com de sous, com de professionals, i la falta de recursos i la impossibilitat de disposar de serveis mèdics imprescindibles ens han portat a veure les verdaderes mancances de les residències. I a tot això s'hi ha sumat l'absència absoluta de transparència del Govern de la Generalitat.

El meu grup parlamentari ja li havia demanat al síndic un informe sobre l'actuació de les residències durant la pandèmia, tant en les residències de gent gran com en les residències de persones amb discapacitat, que han resultat, de fet, els col·lectius més afectats durant la crisi del coronavirus.

El síndic, l'abril del 2020, ja va expressar que considerava que, en general, el lideratge que hauria d'exercir l'Administració de la Generalitat hauria d'haver estat

ferm i clar, des del principi, amb transparència absoluta, per retre comptes davant la societat, així com l'articulació d'una millor coordinació entre els departaments de Treball, benestar social i família i Salut. Esperem, doncs, a debatre aquest informe al Parlament per poder-ne fer una valoració exhaustiva.

Però, vist el que ha passat, és evident que parlar només de la manca de places residencials avui és, com deia, una radiografia esbiaixada. Al nostre parer, ens cal un model assistencial integral..., i integrada socialment i sanitàriament a les residències de gent gran.

En l'apartat de salut, l'informe del 19 parlava de llistes d'espera. Imaginin com seran les llistes d'espera a partir d'ara.

En aquests moments a Catalunya s'han deixat de fer setanta mil intervencions quirúrgiques. Per això és necessari establir un pla de xoc amb recursos econòmics i humans per abordar les llistes d'espera i un programa de retorn a l'activitat assistencial no covid.

Com deia, no seran només les llistes d'espera el principal problema de la salut. Ara caldrà guanyar la batalla a aquest virus maleït i avançar en la vacunació. Caldrà també reforçar l'atenció primària amb més recursos diagnòstics, amb més professionals i assegurar la capacitat assistencial davant la continuïtat de la pandèmia.

En educació, les principals reclamacions es centraven en l'accés i en les preinscripcions als centres escolars i a l'entrada en funcionament del Pacte contra la segregació escolar, que sí que hi ha fet referència el síndic. Un pacte que ha de lluitar contra aquesta segregació escolar i per una escolarització equilibrada de l'alumnat i que a dia d'avui resulta un aspecte rellevant i d'actualitat.

Amb tot, ens preocupen, i molt, les altíssimes taxes d'abandonament escolar que tenim a Catalunya; gairebé dupliquem la mitjana europea. Això es diu ràpid. Això era així abans de la pandèmia, i la situació, de ben segur, s'ha agreujat amb la pandèmia i amb la no presencialitat precisament dels alumnes en determinades etapes educatives i l'aprofundiment de la bretxa social.

Així, es dona la paradoxa que, mentre som líders en segregació escolar i abandonament, estem a la cua de la inversió pública d'educació. Aquesta hauria de ser una dada que només donés l'informe del síndic i que, per cert, no dona, l'òbvia. Saben quantes vegades surt a l'informe la paraula «inversió» quan parla en educació? Zero, zero vegades, com si no existís el problema.

De fet, el PSC i Units per Avançar vam demanar al Govern que convoqués la Comissió de Seguiment del Pacte contra la Segregació Escolar a Catalunya els primers mesos de la pandèmia per parlar de la bretxa digital i de les necessitats que veïem aleshores i que no es va convocar. Però celebrem que, en tot cas, es fes mesos més tard, més d'un any després de la signatura del pacte impulsat pel Departament d'Educació i el Síndic de Greuges i signat per les administracions locals i la majoria d'agents de la comunitat educativa. Però el més rellevant serà conèixer quines mesures concretes tenen previstes per desplegar –el Govern– durant els propers mesos i el proper curs i quines partides pressupostàries s'hi destinaran. Aquesta és la verdadera importància d'aquest pacte.

És evident que la segregació escolar s'ha agreujat arran de la covid del 19, tal com deia. Així que creiem imprescindible que el Síndic de Greuges es sumi a la demanda que feia el meu grup parlamentari en reclamar i saber si, davant d'aquesta situació d'emergència, es requerirà alguna mesura especial per contribuir a paliar la segregació escolar.

Si bé és cert que el síndic va fer un informe específic anomenat «Pacte contra la segregació escolar. Propostes per a un nou decret i per a uns nous protocols d'actuació», en què ja s'apuntaven accions diverses en àmbits com ara l'aprovació d'un nou decret d'admissió de l'alumnat, amb més instruments per combatre la segregació escolar, que a dia d'avui ja tenim, però que, si ens fixem en les ràtios previstes per al proper curs, s'acabarà de complir; fins a l'elaboració d'orientacions relacionades

amb la programació i l'oferta i la gestió del procés d'admissió o, fins i tot, l'aprovació del protocol de l'aprofitament de la reserva de places com a mesura d'escolarització equilibrada de l'alumnat.

La veritat és que falta molta voluntat política, per no parlar que tampoc ens centrem en l'escola inclusiva, que en cap cas s'ha desplegat el decret del 2017. Se'n parla poc, síndic, molt poc.

Quant als serveis socials, l'informe destaca temes rellevants, com són les queixes sobre la renda garantida de ciutadania, sobretot per la demora o la denegació d'aquest instrument d'inserció social. Potser el que li falta és ser, síndic, més valent. I recordar-li al Govern que, tot i l'aprovació del reglament, la renda garantida de ciutadania arriba tan sols a una de cada quatre persones en risc d'exclusió social.

També es parla de la poca definició de les propostes urgents del Govern en les situacions d'emergència social i econòmica en matèria d'habitatge, que aquí el síndic sí que n'ha fet esment.

D'altra banda, aprofitant l'aprovació del Pla d'Igualtat que va aprovar la sindicatura de greuges el període 2019-2022 per promoure la transversalització de la perspectiva de gènere i de la perspectiva LGTBI en el conjunt de les actuacions del síndic, m'agradaria fer un especial èmfasi al creixent augment de les agressions LGTBIfòbiques i les agressions, també, de violència masclista. El síndic ha obert diverses actuacions d'ofici respecte a les agressions LGTBIfòbiques, però aquest augment d'agressions sembla que no té cap aturador.

I per aquesta raó té especial importància tornar a posar sobre la taula la llei que va aprovar aquest Parlament. Parlo de la Llei 11/2014, coneguda com la llei LGTBI, aprovada fa ni més ni menys que set anys –set anys– en aquest Parlament i que, entre altres coses, no té aprovat el règim sancionador. I per què l'informe del síndic no parla d'aquesta deixadesa del Govern independentista? Per què no posa els mecanismes oportuns per desplegar de forma integral aquesta llei? Doncs, senyor Ribó, perquè –el que deia al principi– vostè actua sense imparcialitat.

I a la rèplica acabaré de desbrossar altres temes importants que no em dona temps a tractar en aquesta primera intervenció. Per tant, esperaré també la rèplica del síndic per respondre al que ell contesti.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada Najat Driouech.

Gràcies.

Najat Driouech Ben Moussa

Bé, gràcies, presidenta. Bon dia. Diputats, diputades, síndic de greuges, abans de començar, crec que és de justícia dedicar les meves primeres paraules a la companya que durant la dotzena legislatura va liderar aquesta comissió en representació del nostre grup parlamentari: la diputada Gemma Espigares. Ha deixat el llistó molt alt en aquesta tasca, i estic segura que tots aquells diputats i diputades que hem tingut l'honor de treballar amb ella en qualsevol moment la trobarem molt a faltar en aquest hemicicle, especialment en àmbits on ella és experta, en matèria de drets socials i de salut. Moltes gràcies, Gemma, doncs, per la tasca que has fet, i, sobretot, moltes gràcies com a referent polític de tots nosaltres. (*Alguns aplaudiments.*)

També considero important començar indicant que aquest informe demostra que el Govern de la Generalitat ha mostrat una bona predisposició per donar una resposta positiva a la major part de les reclamacions o recomanacions que el síndic va fer observar. A més, el Govern segueix avançant en molts dels temes que encara no estan resolts. Malauradament, sí, queden temes pendents, i això passa tant en aquells assumptes on sí que tenim tota la competència directa com en aquells en què ens

calen més recursos. I per això hem de seguir treballant i deixar-hi la mirada posada per poder aportar la millor solució.

En aquest sentit, és obvi que després de tota una pandèmia, tota una situació sanitària del darrer any, ens han canviat moltes coses. De fet, ens ha canviat la vida i, evidentment, també la gestió de les polítiques públiques, el finançament, els recursos, les prioritats, entre moltes altres coses. Recordar, en aquest punt, que va ser cabdal, per no dir vital, la tasca per aprovar uns pressupostos del 2020. Aquesta tasca, que va significar una injecció de 3.000 milions d'euros i ha servit per donar resposta a molts aspectes que s'han descrit en l'informe de l'any 2019, i que en el 2020 s'han vist agreujats per la situació de la pandèmia.

Aquesta aportació, aquesta nova aportació de la Generalitat, aquesta ampliació de pressupost, va permetre afrontar amb solucions, algunes de molta urgència, part d'aquestes problemàtiques. Entrem, doncs, en l'informe en concret.

I comencem pel que han estat, com he dit fins ara, els drets clau del darrer any, el dret a la salut. Com ja s'ha dit, la crisi del coronavirus ens ha sacsejat de dalt a baix, i especialment en aquest àmbit. S'ha fet encara més palès, doncs, que una de les qüestions a abordar és el finançament del sistema sanitari, que ja l'any 2019, abans d'aquesta sacsejada, i tal com diu l'informe, preocupava especialment en matèria de llistes d'espera i accessibilitat.

El Parlament de Catalunya ha aprovat en diferents ocasions que l'Estat resolgui aquest infrafinançament crònic. I, per tant, també, aquest és un bon moment per tornar-ho a reivindicar des d'aquí. Tota la nostra reivindicació en defensa de la sanitat pública. Hem d'evitar que aquesta «sobreanivellació» que fa l'Estat amb el finançament autonòmic faci que algú doni per bona una sanitat dual. La sanitat pública és un valor fonamental i una garantia de cohesió social. Ho hem pogut observar, ens ho han demostrat més que mai aquest darrer any en un dels pitjors moments a nivell sanitari.

I ho ha demostrat amb aquest sobreesforç immens durant la pandèmia, fent créixer la capacitat hospitalària i d'atenció des del primer moment. S'ha incrementat i es seguirà incrementant els professionals, en especial els d'atenció primària, com a pilar del sistema nacional de salut. I es continuaran incrementant els recursos i equípaments sanitaris, així com s'ha apostat per la renovació tecnològica i s'han reforçat els canals de comunicació, entre moltes altres actuacions.

Tornant a l'informe, estem d'acord en que és cabdal aquesta millora d'accessibilitat, aquesta millora del temps de garantia que reclama l'informe. I, de fet, són més exigents els criteris per voluntat del Govern català del que ho és la pròpia legislació espanyola, amb l'objectiu de que no accedeixi abans qui abans arribi, sinó que qui abans ho necessiti. Som conscients que les llistes d'espera encara necessiten una millora de gestió no només econòmica, sinó també millorar-ne l'accés. S'ha augmentat en un 27 per cent l'accés a les proves diagnòstiques entre el període 2015 i 2019, i també un 13 per cent en les intervencions quirúrgiques, especialment les oncològiques. Però ens queden molts reptes encara pendents.

Es parla també de l'accés de l'accés territorial, que és cert que cal abordar no només amb més recursos, sinó que també, en aquest sentit, Salut ha aprovat el pla de recuperació de les activitats amb 100 milions d'euros per als centres sanitaris per recuperar hores de visita i diagnòstic, on s'estableixen protocols de col·laboració entre aquests hospitals territorials i els hospitals especialitzats en àrees on són més complexes. A nivell específic, comentar que una de les demandes concretades en la qual fa incidència l'informe..., dir que s'ha desplegat ja el monitoratge continu de glucosa.

En l'àmbit educatiu, en l'àmbit del dret a l'educació, cal situar, com ho ha fet també el síndic, la fita del 2019 que és el pacte contra la segregació, que el síndic va impulsar, i que una gran majoria d'aquesta cambra hi vam donar suport; un pacte que conté trenta actuacions i 189 mesures concretes, però no és suficient. I amb tota

la situació de la pandèmia encara s'ha accelerat o s'ha fet més visible aquesta bretxa i desigualtat. I per això tant l'oferta en l'ordenació com totes les altres mesures per combatre la manca d'equitat del sistema ens sembla que són importants i que cal continuar incidint-hi. I també dir que aquells ajuntaments que ara hi han començat a treballar que ho segueixin fent.

En el cas de la infància, m'agradaria destacar els 68 milions d'euros d'increment en el pressupost de l'any 2020, que han fet que, per exemple, disminueixi el temps d'espera quirúrgica d'intervenció dels infants. Cal ser conscients –cal ser conscients– que aquest augment hi ha de seguir sent, però de manera progressiva. S'ha de poder abordar aquesta pobresa infantil que tenim, com a país és un repte que tenim també per a aquesta propera legislatura, així com..., a part d'acompanyar els menors extutelats o altres mesures que ja el departament ha fet.

Però ens cal també, com ha dit també el propi síndic, una revisió de fons, una revisió estructural de tot aquest model i de com donem resposta a aquesta situació que cada cop és més creixent. De l'informe es destaca la qualitat de queixes en matèria d'accessibilitat en equitat i via pública, i la necessitat de suspensió de barreres. És cert que calen molts recursos i des de moltes administracions per resoldre aquesta necessitat, per millorar la mobilitat i l'accessibilitat, especialment de les persones grans i les persones que tenen la mobilitat condicionada. Així és una queixa habitual del síndic, i ho és perquè totes les administracions han de tenir el seu pla de millora i sobretot aplicar-lo de forma constant per tal de que puguin anar desapareixent totes les barreres ja existents.

En l'àmbit d'exterior, però també en el d'accessibilitat, compartim la recomanació que fa el síndic sobre el vot de les persones amb discapacitat, així com l'aposta per la transparència en les dades. Durant el 2020, amb la covid, ha estat un exemple molt important la publicació de les dades, però també va ser-ho el 2019 amb tot el tema sanitari. Entenem que cada cop aquest Govern és més transparent amb la publicació de les dades.

En l'àmbit de la justícia, ens agradaria destacar la formació cada vegada més important i més palesa en l'àmbit de les violències masclistes, especialment per als treballadors, però també a recluses i reclusos dels centres penitenciaris. Algunes de les recomanacions que ens diu l'informe i que el Departament de Justícia ho ha afrontat treballant per la prevenció de les violències masclistes i per la incorporació de la perspectiva de gènere en totes les àrees de tractament de les persones ingressades en els nostres centres penitenciaris.

Alguns aspectes més i ja acabo. En l'àmbit de l'accés a l'habitatge, que segueix sent òbviament –òbviament–, tot i els esforços en habitatge públic a través dels pressupostos, clarament insuficient. El decret llei de mesures urgents d'habitatge i l'intent de regulació dels preus dels lloguers són avenços, però ens cal traduir-ho en habitatges reals per poder donar-hi una resposta.

L'habitatge no és un bé de mercat, senyors del PSOE, ni el lloguer accessible són mil euros al mes, senyors del PP; l'habitatge és un dret, i la feina d'aquest Parlament és garantir aquest dret com un dret bàsic i universal. Malgrat les laminacions constants de l'Estat, malgrat els fons voltors, malgrat els regals a la banca, malgrat tot, lluitarem per aquest dret amb totes les forces, i més davant d'una situació pandèmica com la que estem vivint.

En l'àmbit de l'empresa i coneixement i, particularment, en l'àmbit de la universitat, l'any 2009 va ser l'any dels treballs del Pacte nacional per a la societat del coneixement, que s'han culminat el 2020 i que ara –i que el mateix informe també del síndic ho aborda– cal que impulsem les beques per poder reduir aquestes bretxes i desigualtats també al món universitari.

En l'àmbit dels drets civils, va estar marcat, com diu també l'informe, l'any 2019 per la sentència contra els presos polítics i la resposta per part de la població. Totes recordem els abusos en les detencions, i tant el síndic com aquesta cambra vam de-

manar investigacions rigoroses i imparcials per aclarir l'acció dels agents que van vulnerar els drets.

Però som conscients que la ciutadania, inclosa la major part d'aquests agents dels Mossos, també volem una millor policia catalana. Una policia mediatra i de proximitat sense cap cas de racisme institucional i sense ningú que embruti la imatge del cos policial del nostre país. Hem de treballar per avançar cap a un nou model d'ordre públic, un nou model de policia catalana fonamentat en els principis de transparència i democratització, amb un cos policial sotmès a total control públic independent i democràtic.

Tornant a la sentència, vull recordar el que totes ja sabem, que és que es van condemnar nou dirigents polítics i socials a penes d'entre nou i tretze anys de presó de manera injusta. Una brutalitat. El síndic ja ho va denunciar i va defensar l'exercici dels drets fonamentals d'expressió i de manifestació de l'octubre del 2017. Evidentment, ja saben quina és la nostra opinió i el nostre sentir davant d'aquest fet tan greu i encara pendent de resoldre. Una solució que només pot passar pel que la majoria de la societat del nostre país reclama, només pot passar per la via de l'amnistia i l'autodeterminació.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Jaume Alonso-Cuevillas.

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... Benvolgut síndic, un plaer escoltar-vos, com sempre, un plaer llegir els vostres informes. Crec que no hi ha millor termòmetre per avaluar la salut d'una democràcia que mirar quin és el grau efectiu de compliment dels drets fonamentals. I des d'aquest punt de vista, l'informe del síndic, els informes del síndic ens permeten fer un exercici que crec que és absolutament imprescindible en una societat.

Certament, és estrany, com el propi síndic ha posat de manifest, que estem ara analitzant l'informe de l'any 19. Anem amb un any de retard, i quin any! I quin any! Un any al que han passat tantes coses... Probablement en molts dels aspectes la situació és pitjor de la que es denunciava a l'informe del 19. Però precisament per això, més que quedar-me amb la foto fixa de les dades que es contenen a l'informe del 19, algunes de les quals hauran variat ja amb l'any llarg de perspectiva que tenim, em sembla més interessant intentar fer una reflexió de conjunt partint dels dos fils argumentals fonamentals que el propi síndic, tant en l'informe com a la seva exposició oral, ha posat de manifest.

Començo, com ha fet també la diputada Najat, parlant del tema dels drets fonamentals. Està clar que els drets fonamentals tenen per objecte protegir els ciutadans, protegir la ciutadania enfront dels abusos del poder. L'informe del síndic, i hi ha fet referència també a l'exposició oral, fa referència a alguns drets de tercera generació. Ha parlat, per exemple, del dret a la transparència i, per tant, a l'eliminació de la corrupció; ha parlat indirectament del dret a la bona governança i, per tant, l'eliminació de la burocràcia. Però malauradament, com s'ha posat de manifest, al marge d'aquests drets fonamentals de tercera generació, tenim un greu dèficit, una greu emergència democràtica quant als drets fonamentals de primera generació. Perquè malauradament –malauradament– molts servidors públics no tenen aquesta vocació de servei públic, sinó que conceben la funció pública com un exercici d'autoritat.

I això, com el propi síndic ha posat de manifest, és especialment punyent –«punyent» de «punyetes»– quan pensem en el sistema judicial. En tot el sistema judicial *lato sensu*, començant per una policia que..., amb les protestes ho hem vist, el 19, el 20 i el 21, hem vist que fan uns atestats no sempre ajustats a la realitat dels fets. Cer-

tament, el nostre model policial és molt millor que els models policials estatals, però també tenim, nosaltres, marge de millora. Perquè hem de ser conscients que el relat fàctic que contenen els atestats policials és assumit acríticament per una fiscalia, una fiscalia que té també, per llei, el mandat de protegir els drets fonamentals, però que s'ha convertit en un òrgan repressor i que acull acríticament sense investigació, sense contrastació de fets, els relats fàctics continguts en els atestats policials i criminalitzant amb la màxima contundència possible, cosa que crea una altra perversió que l'informe del síndic també denuncia tangencialment, que és la gran quantitat de conformitats que es produeixen; per tant, de l'abandonament del dret a la tutela judicial efectiva, a obtenir una sentència justa per la por d'una excessiva petició punitiva que pot desembocar en condemnes de presó desproporcionades. I seguint per un sistema judicial –polícia, fiscalia...– i un sistema judicial que majoritàriament –majoritàriament– s'ha convertit en un òrgan que aplica..., quan es tracta de dissidència, no utilitza el dret com a mecanisme per solucionar conflictes, que és per al que serveix el dret, sinó com a mecanisme per a repressió de la dissidència.

I no és un problema de lleis –no és un problema de lleis. No és tampoc un problema d'independència judicial; el poder judicial és independent. Precisament, un dels problemes, al contrari, que té el poder judicial a Espanya és que no té contrapoders i és un poder que en aquests moments està fiscalitzant no només l'activitat de l'executiu, sinó també la del legislatiu, sense que tingui un contrapoder efectiu que faci de balança. No és, per tant, un problema d'independència; és un problema de neutralitat. És un problema de neutralitat i ho estem veient. És un problema que no és universal del poder judicial, però malauradament és majoritari al poder judicial.

Hem vist que sobre uns mateixos fets, el 19, el Tribunal Suprem va condemnar els líders de l'U d'Octubre, però que amb els mateixos fets l'Audiència Nacional, un altre tribunal, ha dictat una sentència absolutòria. I no és un problema de que la prova que s'ha practicat aquí sigui la prova que no s'ha practicat allà; amb els mateixos arguments de l'Audiència Nacional, el Suprem hauria absolt; amb els mateixos arguments del Suprem, l'Audiència Nacional hauria condemnat.

I ho hem vist per exemple aquesta setmana al Tribunal Constitucional, Tribunal Constitucional que hauria de ser la cúpula que tanca el sistema, que és internacionalment conegut com a tribunal de garanties, i aquí no és un tribunal de garanties. Aquí no és el que aplica la Constitució en el seu sentit més expansiu de la màxima expansió de drets i llibertats, sinó que s'han convertit en els defensors del Sant Grial per utilitzar les interpretacions més restrictives dels textos constitucionals i legals per reprimir sistemàticament la dissidència. I ho acabem de veure amb la primera sentència de fons que dicta el Constitucional respecte a la sentència d'octubre del 19, com hi ha hagut dos magistrats que aplicant el mateix ordenament jurídic han fet una lectura progressista, que és la lectura que s'acabarà imposant.

Tenim, per tant, una greu emergència democràtica, dret fonamental de primera generació, contra la que hem de lluitar. I aplaudeixo des d'aquí la valentia del síndic, també, en posar el dit a la nafra en aquest tema. Afortunadament –afortunadament– el món no s'acaba als Pirineus i tinguem tots el convenciment de que els tribunals internacionals acabaran posant les coses al seu lloc en aquest punt.

I segueixo amb el segon fil, al meu entendre, conductor de l'informe del síndic i de la seva exposició aquest matí aquí, que és el dels drets socials. Crec que tots els que ens dediquem a la cosa pública tenim per objecte..., des de visions diferents, però tots tenim per objecte intentar millorar la qualitat de vida dels ciutadans. I efectivament, el síndic, quan fa el repàs dels drets socials, fa una lectura certa i esfereïdora, perquè ens ha parlat, fixem-nos, de l'emergència habitacional, un greu problema que tenim; dels grans dèficits en matèria de sanitat, de les llistes d'espera. Ens ha parlat també de l'emergència climàtica, que com el síndic..., i amb data que crec que hauríem de prendre..., donar-li el relleu que mereix, que és ja que més d'un 30 per cent de les queixes que li arriben fan referència a qüestions de territori,

i especialment mediambientals; crec que n'hem de prendre bona nota. Sabem que hi han pensadors internacionals que diuen que el món ja no ens dividirà més entre dretes i esquerres sinó entre aquells que defensen el planeta i els que no el defensen. Per tant, és un tema a donar-hi cada dia més relleu.

Ha parlat de desigualtats, i al parlar de desigualtats ha parlat de pobresa energètica, ha parlat dels col·lectius més marginals, com pot ser la gent gran, com pot ser la infància, com poden ser els col·lectius migrants.

I per què estem en aquesta situació? Potser no fem les coses bé, potser podem fer les coses millor? Segur que podem fer les coses millor. El mateix síndic ja destaca al seu informe que hem millorat gràcies també a alguna de les seves recomanacions; hem millorat puntualment en algun dels aspectes que anteriors informes recollien. Però si no anem millor segurament és per culpa de dos grans dèficits que com a país tenim, i que crec que cal recordar i emfatitzar en tot moment. Quan no podem dedicar més recursos a la sanitat, a les bosses d'habitatge, al canvi climàtic o a lluitar contra les desigualtats, no podem oblidar que això és essencialment per culpa del sistemàtic dèficit de finançament que pateix Catalunya. I quan patim un dèficit de finançament, quan hi han llistes d'espera això afecta per igual els que voten a aquest costat que els que voten allà que els que voten els que estan més a darrere, això ho patim tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Per tant, és un tema que ens ha de fer reflexionar conjuntament.

Però, malauradament, hem vist que el problema que tenim no és només, que és molt important, de finançament sinó que és un problema de manca d'autonomia real. Un tribunal constitucional, al que abans m'hi referia, que havia de ser un tribunal de garanties, i resulta que és igual que mani a Espanya el govern del PP o el govern del PSOE perquè sistemàticament s'impugnen totes les lleis, la majoria de lleis que aprova aquest Parlament, i un tribunal constitucional que sistemàticament les suspèn primer i les anul·la després; un tribunal constitucional que ha arribat a dir de què pot parlar i de què no pot parlar aquest Parlament, que és una aberració des del punt de vista jurídic, des del punt de vista democràtic i des del punt de vista del sentit comú.

Per tant, jo crec que és un dels fils conductors de l'informe del síndic. Ell no ho diu amb aquestes paraules –i jo sí–, que és que aquesta emergència democràtica deriva del fet de que tenim un estat en contra. I per això alguns hem entrat en política, perquè volem fer política per intentar millorar les condicions de vida dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya i perquè, adquirint consciència de que tenim un estat en contra, creiem que l'única solució és acabar tenint un estat propi.

I acabo fent reflexions, alguns apunts sobre l'informe del síndic, per cursar-li una felicitació al síndic com a titular de la institució i a tot l'equip, les desenes de persones que formen l'equip de la sindicatura i els diferents col·laboradors externs. Per molts aspectes, per la valoració –el síndic ho ha destacat– de la seva actuació per part de la ciutadania; per la ingent quantitat de treball que fa i que ens proporciona als membres d'aquesta cambra, amb els informes anuals, els informes monogràfics, exhaustius tots ells, amb recomanacions útils per millorar l'estat de la qüestió en tots els àmbits que els informes aborden.

També per les dades, que jo crec que són significatives, que ens ha donat, un 63 per cent, ens ha dit, de queixes que li arriben que es resolen satisfactòriament; un 98,7 per cent –98,7 per cent– d'atenció a les seves recomanacions per part dels poders públics. Per tant, crec que les dades avalen que l'actuació de la sindicatura és certament digna d'aplaudir.

I vull acabar destacant el que ha dit el síndic al final, que és el Pla de drets humans. Crec que és un dels elements a destacar de l'actuació de la sindicatura, aquest Pla de drets humans que precisament es va posar de manifest, es va donar inici l'any 19, perquè crec que és molt important la pedagogia en aquesta matèria i és molt important conscienciar tota la ciutadania de Catalunya de la importància que tenen els

drets fonamentals –tots, els drets polítics, els drets socials, els drets de tercera generació– per a la millora del benestar social.

Per tant, acabo felicitant el síndic i la sindicatura per la tasca, per l'informe que ens ha portat avui, i desitjant també que la sindicatura mantingui sempre l'esperit que ha mantingut sota l'actual titular.

Moltes gràcies, presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies. Té ara la paraula, per fixar la posició, el Grup Parlamentari VOX, el diputat Sergio Macián.

Sergio Macián de Greef

Bé; bona tarda, senyora presidenta. Señorías, buenas tardes a todos. Me satisface, en primer lugar, que mi primera intervención en sede parlamentaria sea en esta tribuna de oradores y ante el Pleno de esta cámara; me satisface porque desde ahora va a haber una voz en el Parlament que denuncie los problemas reales que sufren los catalanes y a los que el Gobierno en funciones y los grupos que lo sustentan hacen siempre oídos sordos, enfrascados como están en repartirse las consejerías en Lledoners.

Aprovecho también para saludar al señor Ribó i Masó, al *síndic de greuges* desde el año 2004, un auténtico *bon vivant* de la política, ¿eh?, en el Parlament, en el Congreso, y desde hace la friolera de diecisiete años en el cargo de *síndic*. Toda una vida, como diría Antonio Machín, viviendo de lo público.

Sobre el tema que nos ocupa, hoy es el informe del Síndic de Greuges del año 2019, y, en primer lugar, señor *síndic*, tengo que hacer una enmienda a la totalidad a la propia figura del *síndic de greuges*, que más que un defensor del pueblo, el defensor de las personas, actúa en muchísimas ocasiones como una correa de transmisión del gobierno separatista y como comisario de su propaganda. Y es que, mire, señor *síndic*, no es que en 2017 y 2018 usted hablara mucho del Informe del Uno de Octubre, y tras la aplicación del artículo 155 multiplicara su presencia pública y centrara sus quejas en defender a las posiciones separatistas, ¿eh?, y criticar a las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado, es que no dijo ni una sola palabra de la sistemática vulneración de derechos en esta cámara los meses precedentes al Uno de Octubre.

Y por encargo del señor Torra llevó a cabo un informe justificando de pertenencia de retirar los lazos amarillos de los edificios públicos solo durante el periodo electoral pero no durante el resto del año, dinamitando el más elemental principio de neutralidad política de los poderes públicos, que han de ser de todos los catalanes.

¿Para cuándo un informe que dé cuenta que desde las instituciones catalanas, también desde este Parlament, se conculcan con toda normalidad los derechos de la mitad de los catalanes? Mire, le voy a poner algunos ejemplos de este..., de 2019, año del informe, que son, por otra parte, de rabiosa actualidad. En primer lugar, la neutralidad de las universidades catalanas. La Sentencia del Tribunal Constitucional 5/81, de 13 de febrero, estableció que en un sistema jurídico-político basado en el pluralismo, todas las instituciones públicas y especialmente de los centros docentes han de ser ideológicamente neutrales. A pesar de esta incuestionable exigencia, el pasado 1 de octubre de 2020, don Francisco Fernández Marugán, defensor del Pueblo, tuvo que contestar al colectivo Universitaris per la Convivència, en relación con su denuncia de los incidentes acaecidos en octubre de 2019 en varias universidades públicas catalanas, en los siguientes términos: «Las universidades, como instituciones vinculadas al cumplimiento de los fines que les asigna el ordenamiento jurídico, están integradas por personas con amplia diversidad ideológica, por lo que sus órganos de gobierno han de respetar esta diversidad cuando ejercen sus funciones sin asumir o presentar como propia una determinada posición ideológica.»

Y asimismo, el 5 de octubre de 2020, el Juzgado de lo Contencioso Administrativo número 3, de Barcelona, ha declarado nulo de pleno derecho el manifiesto conjunto de las universidades catalanas de rechazo de las condenas de los presos separatistas y de la judicialización de la política, también de octubre de 2019, que fue suscrito por parte del claustro la Universidad de Barcelona. La sentencia del citado juzgado expone que dicha universidad ha incurrido en la vulneración de derechos fundamentales a la libertad ideológica y a la libertad de expresión de sus profesores y de su alumnado, ha infringido su deber de neutralidad.

No obstante las mencionadas sentencias, los rectores de las universidades de Barcelona, la Autónoma de Barcelona, la Politécnica de Cataluña, la Pompeu Fabra, la de Girona, la de Lleida, la de Rovira i Virgili, y la de Vic y la Universitat Oberta de Catalunya, el pasado 27 de marzo de 2021, volvieron a vulnerar el principio de neutralidad política perpetrando un nuevo ataque a los derechos y libertades de los catalanes al secundar la petición de amnistía a los políticos presos.

Yo me pregunto donde estuvo el señor *síndic*, señor Ribó, ante esas flagrantes violaciones de derechos en 2019. ¿Qué ha hecho el *síndic* ante este nuevo atentado a los derechos y libertades de los catalanes perpetrado por los citados rectores el pasado mes de marzo? Yo se lo contesto: nada, absolutamente nada.

Otra cuestión que también es ajena en su informe: la libertad lingüística. Mire, la imposición de sanciones a los autónomos y empresarios que han optado por utilizar el castellano en sus negocios es un ataque denigrante a la libertad, a los derechos constitucionales y estatutarios y un impedimento para la recuperación económica en este contexto actual de crisis profunda. Pues mire, entre 2010 y 2020 la Agència Catalana de Consum recaudó en multas lingüísticas 1.496.335 euros. Además, esta voracidad fiscalizadora lesiona el principio de oficialidad del castellano y el de la igualdad de los españoles ante la ley, lengua que por otra parte hablan en el 55 por ciento de los catalanes. ¿Y qué ha hecho el *síndic* ante esta realidad? Tampoco nada, absolutamente nada.

Otra cuestión. Los derechos lingüísticos de los padres. La Generalitat ha declinado su responsabilidad en el fomento y el uso del castellano aplicando una política exclusiva en todos los ámbitos de la sociedad catalana orquestada desde la Dirección General de Política Lingüística, hasta el punto de reducir nuestro enriquecedor bilingüismo secular a una situación en que el castellano ha quedado relegado a las situaciones socialmente inferiores de la oralidad y la vida familiar. Esta anomalía democrática y social, y cultural, especialmente visible en el menosprecio a que está siendo sometido el castellano desde hace tiempo por parte de la Generalitat en la educación, es una realidad palpable.

Según el Informe de 21 de mayo de 2019, de la Asamblea por una escuela bilingüe, tras el estudio de 2.214 proyectos lingüísticos el 95 por ciento de dichos proyectos en centros educativos públicos de Cataluña establecían que solo el catalán es la lengua vehicular de la enseñanza.

El Tribunal Superior de Justicia de Catalunya estableció en sentencia dictada el pasado 16 de diciembre de 2020 que actualmente el castellano es residual en el sistema educativo catalán y obligó de forma inmediata a la enseñanza en ambas lenguas oficiales en porcentajes no inferiores al 25 por ciento en todos los centros públicos catalanes. «El 25 –añade la sentencia– es el mínimo por debajo del cual no se puede entender que el uso vehicular de la lengua alcance la condición de normal dentro de un sistema.» Y el 23 de marzo de 2021, el Tribunal Superior de Justicia, reiterando la sentencia reseñada, ha anulado los proyectos lingüísticos de dos centros educativos públicos, en Barcelona y en Abrera, porque no contemplan el castellano como lengua vehicular y no reconocen el 25 por ciento de las enseñanzas curriculares en castellano.

Ambas resoluciones judiciales reconocen el derecho de los escolares a recibir durante su etapa obligatoria una enseñanza que incluya el castellano como lengua

vehicular en una proporción razonable. ¿Y dónde ha estado el *síndic de greuges* ante este rodillo de la imposición lingüística? ¿No dice el artículo 78 del Estatut de autonomía y el artículo 4 de la ley del *síndic* que tiene la función de proteger y defender los derechos y libertades que reconocen la Constitución y el Estatuto?

Y, señor Ribó, mire, le voy a dar también algunas ideas para investigar e incluir en sus en sus próximos informes anuales. Mire, en primer lugar, la discriminación en la vacunación de Policía Nacional y Guardia Civil, que no ha sido un tema tratado en esta cámara, como colectivos esenciales. Es una vergüenza que a fecha 22 de abril se hubieran inmunizado tan solo un 6,3 por ciento de guardias civiles y un 9,9 por ciento de policías nacionales, frente al 80,3 por ciento de sus homólogos autonómicos, los *mossos d'esquadra*.

Los delitos de odio en TV3. Oiga, desde esta televisión pública se ha tolerado que una exdiputada de la CUP justificara que se apedreara a los candidatos de VOX ante la pasividad de la presentadora del programa *Tot es mou*. Y el colaborador de Catalunya Ràdio Jair Domínguez ha alentado a combatir a VOX con un puñetazo en la boca.

Al *síndic de greuges* no le hemos oído condenar estas apologías de la violencia; las graves agresiones a los candidatos y los líderes nacionales de VOX durante la pasada campaña electoral. Mire, señor *síndic*, le voy a dar un dato, que además es muy reciente: ha habido 380 actos de violencia política durante el año 2020 en Cataluña, 349 han sido incidentes violentos cometidos por personas o grupos independentistas, el 91,84 por ciento, en concreto. Y no se lo digo yo... VOX, por otra parte, ha sido el partido más atacado. Como digo, no se lo digo yo: estos son algunos de los datos recogidos por el Observatorio Cívico de la Violencia Política en Cataluña en el año 2020.

Otra cuestión sobre la que también puede investigar: las manifestaciones que suponen una clara apología del racismo, del odio a todo lo español, considerándole extranjero, ajeno a Cataluña; algunas proferidas por personas que se sientan hoy entre nosotros. Recordando el clásico dicho por Heribert Barrera, ¿no?: «El coeficiente intelectual de los blancos de Estados Unidos es superior al de los negros.» Jordi Pujol: «El hombre andaluz es un hombre poco hecho, constituye la muestra de menor valor social y espiritual de España.» Quim Torra: «Son bestias» –refiriéndose a los españoles– «con forma humana, hay un pequeño bache en su cadena de ADN; pobres individuos.» Joan Oliver, exdirector de TV3: «Los españoles son chorizos por el hecho de ser españoles.» Jordi Puigneró: «¿Sabéis cuál es la diferencia entre un español y un mongol?» –la pena es que no me lo pueda contestar personalmente– «Una medalla.» Joan Canadell llamando «colonos» a los españoles y la señora Laura Borràs, cuyo repertorio es inabarcable.

Señor Ribó, en su intervención ante esta cámara del día 21 de marzo de 2019, según se recoge en el diario de sesiones, usted manifestó textualmente: «Hi ha un gran repte que vam dur al president de la Generalitat, demanant-li un gran pacte nacional, que és la xenofòbia. No podem donar el més mínim espai a la xenofòbia.» Y estamos completamente de acuerdo.

Pues bien, aplíquese en denunciar estas clarísimas manifestaciones de supremacismo. Y otra más le voy a dar: ¿sabe usted cuántos funcionarios de prisiones han sido degradados de categoría y trasladados forzosamente de centro por la Generalitat solo por el hecho de denunciar los privilegios que tenían los presos golpistas por el Uno de Octubre? Una cuestión también a investigar. ¿Sabe que hay *mossos d'esquadra* cuyos derechos personales y profesionales son pisoteados por sus mandos por no plegarse a los dictados separatistas? Así que, más que investigar si hay supuestos ultraderechistas en los Mossos d'Esquadra, convendría también investigar esta realidad.

Y recomiendo también que se investigue, por parte de la sindicatura, los cortes de la Meridiana por parte de organizaciones separatistas que, desde octubre de 2019,

año del informe, tanto perjudican y causan perjuicio a los vecinos y a los comerciantes de la zona. O recomiendo también a la *consellera* Alba Vergés que no discrimine a la cuarta fuerza política del Parlament, como sucedió anteayer, 27 de abril, cuando la señora Vergés convocó una reunión con los grupos parlamentarios para tratar el tema de la pandemia e invitó a todos menos a VOX.

El *síndic*, señor Ribó, tiene la función de atender las quejas de las personas ante la acción o la inacción de las administraciones y debe velar por el buen funcionamiento del Gobierno de la Generalitat. ¿Le parece usted que está velando por los derechos de tantísimos catalanes en los temas que le he referido? ¿Ha hecho usted alguna actuación de oficio, alguna recomendación, alguna actuación, en definitiva? Le reitero que su papel debería ser el de un perfil imparcial y cercano a los problemas reales y, en ocasiones, más parece una pieza del engranaje separatista que una institución libre de injerencias políticas.

Mire, en cuanto al informe, también es de destacar que en el ámbito de los derechos civiles manifiesta usted o sitúa la sentencia del Tribunal Supremo referida al Uno de Octubre. Yo le diré, mire, más que en el ámbito de los derechos civiles, esta sentencia se ha de enmarcar en el ámbito de los delitos, en el ámbito de los delitos de sedición, de malversación, de desobediencia, que son delitos gravísimos de lesa patria, de lesa Constitución. Ahí tendría que estar el Síndic de Greuges, protegiendo los derechos y libertades consagrados en la Constitución. ¿Y el primero de esos derechos sabe cuál es? El de que se respete el marco de convivencia que nos hemos dado. Por eso, ante su oferta para que esta cuestión se solucione, que es la amnistía, según dice, que no cabe en la Constitución, yo le propongo otra, que es el cumplimiento íntegro de las penas por parte de los presos golpistas el Uno de Octubre.

Por todo ello, le anuncio que desde VOX vamos a instar al Parlament a llevar a cabo cuantas modificaciones legislativas sean necesarias para derogar y suprimir la figura del Síndic de Greuges, que por lo demás constituye una duplicidad innecesaria, existiendo ya un defensor del pueblo nacional que defiende a todos los españoles, incluidos los catalanes, y una oficina, la del *síndic*, que parece una agencia de colocación, con más de setenta personas, y un presupuesto anual este año de casi 7 millones de euros; 7 millones de euros que bien podrían destinarse a paliar las gravísimas consecuencias de esta crisis sanitaria económica y social que nos asola, con más de 500.000 parados en Cataluña, más de 130.000 personas en ERTE y unas colas del hambre cada vez más largas.

Muchas gracias, señora presidenta.

(Alguns aplaudiments. Pausa.)

La presidenta

En aquest moment suspenem la sessió. La reprendrem a dos quarts de quatre. Gràcies.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i sis minuts i es reprèn dos quarts de quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta segona i els secretaris primer, tercer i quart i la secretària segona. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda en funcions i els consellers de la Presidència, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Justícia, d'Empresa i Coneixement i de Polítiques Digitals i Administració Pública.

La presidenta

Bona tarda, reprenem la sessió. Si poden ocupar els seus escons...

Té en aquest moment la paraula el senyor Carles Riera, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Nou Cicle per Guanyar.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. En primer lloc, dues qüestions prèvies. Hem de reflexionar sobre què és el que posa de manifest que, a hores d'ara, avui, aquí, encara no s'hagi produït el relleu en el lloc de la sindicatura de greuges. De quina cultura institucional dominant en aquest Parlament –si més no, fins a data d'avui– parla aquest esdeveniment. Clarament, parla d'una cultura partidista, corporativista, en què el nomenament de càrrecs institucionals és fonamentalment un repartiment de cadires i un intercanvi de favors. Cultura que ha de canviar radicalment, que nosaltres volem que canviï radicalment i, per tant, necessitem: u, urgentment el relleu a la sindicatura i dos, canviar radicalment els criteris i els conceptes pels quals es nomena aquest càrrec i el seu titular o la seva titular.

Una segona consideració. Com hem fet sempre, i ho tornem a fer aquí i ara, una valoració molt positiva de la tasca de la sindicatura de greuges, del síndic i de tot el seu equip. En la seva tasca incansable de defensa de drets, de drets socials, civils i polítics, contra la repressió. La seva acció internacional, que ha depassat, que ha ultrapassat l'àmbit català en la defensa i projecció de la defensa d'aquests drets. I també ho assenyalem, si em quedés temps al final d'aquesta primera intervenció, també volem posar en valor la tasca per promoure l'estructura de drets humans.

Bé; i pel que fa ja a l'Informe del 2019, que és objecte d'aquest debat. En primer lloc, el context. El context en què es produeix aquest Informe del 2019. Un context de greus dèficits en la garantia, en la provisió i la salvaguarda de drets humans, socials, econòmics, civils i polítics en el nostre país.

Un context de vulneracions i discriminacions greus en matèria d'habitatge: desnonaments, precarietat habitacional. En matèria laboral, precarització i pèrdua de drets. Volem aquí destacar la precarització en les treballadores de les cures, també el cas de les interines i també de les treballadores de la salut, entre d'altres. Vulneracions i discriminacions greus de drets en matèria de salut: llistes d'espera. Una salut que sí, que hi entén de classes. Una salut que fa que no tinguin la mateixa esperança de vida les persones d'una classe social que les d'una altra. Que, efectivament, en la xarxa pública tenim un dèficit important des del punt de vista de llista d'espera, que no es produeix en la sanitat concertada o en la sanitat privada. Una vulneració i discriminació greu de drets fonamentals de la salut quan l'atenció primària està mancada de recursos suficients per atendre en condicions i amb puntualitat les necessitats de salut de la majoria de la població. Un context de vulneracions i discriminacions greus en matèria de segregació escolar i d'igualtat educativa, en matèria d'infància, en discriminació LGTBI. En discriminació per raons d'origen, racisme institucional. Greus dèficits en la salvaguarda dels drets fonamentals a les presons. Agressions al territori. Violència masclista i desigualtats entre homes i dones. Dèficits molt importants en la renda garantida i dèficits d'accés i de provisió en els serveis residencials, que després, en plena pandèmia, l'any 2020, hem pagat a un preu altíssim en salut i en vida de les persones grans.

Un context, també, de crisi dels serveis públics: la sociovergència, aquella cultura política que va apostar per la concertació, per la privatització, la patíem el 2019 i n'hem patit severíssimament les conseqüències durant la pandèmia en el 2020. L'augment creixent de les desigualtats, repressió política i impunitat del feixisme i de l'extrema dreta. Que és el context en què es produeix l'Informe del 2019 en matèria de drets socials, de drets civils i de drets polítics en el nostre país. I aquest context, en el 2021, no només no ha millorat, sinó que ha empitjorat. No només per la pandèmia, sinó per les tendències estructurals que, precisament, aquest Informe del 2019 ja apuntava i denunciàvem amb claredat. I quines són, les solucions que es proposen ara? Aportar fons europeus, el mateix model econòmic i social, mitjançant, principalment, els mateixos actors: les grans corporacions de l'ÍBEX 35.

De tal manera que és evident que a mitjà i llarg termini es repetiran, agreujats, els mateixos problemes. I que, a curt termini, no s'aturaran les greus hemorràgies

que pateix la gent d'aquest país: desnonaments, precarietat laboral, agressions al territori, vulneracions de drets civils i polítics, creixement de les desigualtats, racisme institucional, feminització de la pobresa. A banda de les reformes que la Unió Europea demanarà. De fet, està ja demanant a canvi, en termes de retallades, pensions, disminució del gruix del volum de les polítiques públiques i pèrdues de drets laborals. Efectivament, si ara entrem ja en concret en les dades de l'Informe i en els plantejaments de l'Informe, tal com ja ens ha dit el síndic, efectivament, aquest Informe del 2019 està marcat per un creixement de les demandes, de les queixen en matèria de drets socials, però també en matèria de drets ambientals, de drets territorials i també en matèria de drets civils i polítics.

Una dada rellevant és com aquest Informe del 2019 denota, a través de l'anàlisi de les queixes, com hi ha un clar biaix de gènere en la discriminació de drets socials, civils i polítics en el nostre país. Efectivament, el perfil de la pobresa, el perfil de l'exclusió, de la discriminació presenta unes dimensions complexes. Però sí que podem observar que aquesta situació es concentra especialment en el col·lectiu més vulnerable; o en els col·lectius més vulnerables de la nostra societat. I en primer lloc, en les dones, que pateixen una situació de desigualtat, ja sigui pel repartiment desigual de les tasques de cura dels infants o de persones dependents. A aquest fet s'hi afegixen altres dimensions que incrementen més aquesta situació de desigualtat, tal com molt bé ens indica el síndic. Bé perquè han estat víctimes de violència masclista, o bé perquè presenten alguna discapacitat, o bé pel fet de ser migrants, entre d'altres.

Efectivament, observem com l'exclusió és més present en les dones, ja sigui per la situació de desigualtat que pateixen com a subjectes, o per l'assumpció de les càrregues familiars que han de suportar de forma diferencial. En aquest sentit, també, és rellevant observar com en el capítol de drets socials, de queixes i demandes al síndic en el capítol social, per exemple, en tot allò relacionat amb la infància i l'habitatge, les queixes es concentren en un 74,4 per cent de dones. Per tant, això també ens indica com les dones, per la seva condició, però també per la desigualtat en l'assumpció de les càrregues i les tasques de cures, pateixen aquesta doble discriminació.

També en l'informe del síndic observem com la renda garantida de ciutadania ha continuat generant queixes significatives. En el 2019, sobretot, pel que fa a la interpretació i l'aplicació dels requisits que preveu la llei per ser persona beneficiària d'aquesta prestació i que generen incidències i incerteses importants.

I mirin, això té una alternativa i té una solució. Es diu renda bàsica universal, un instrument bàsic de redistribució de la renda i de la riquesa, per començar a reduir desigualtats i per tal que tothom disposi dels recursos mínims per a una vida digna. Aquesta renda bàsica universal cal que vagi acompanyada de la garantia del dret a l'habitatge, efectivament. De la garantia dels drets als subministraments bàsics, així com d'un accés universal i igualitari a l'educació i a la salut. Sense oblidar, òbviament, la necessitat de garantir un treball, també digne, i això vol dir salaris justos i drets laborals.

Pel que fa al dret a l'habitatge, un any més el síndic destaca la manca de resposta suficient de les administracions. Una vegada més. L'emergència habitacional, que anirà en augment a partir de l'acceleració i l'agudització de la crisi social que la pandèmia augmenta, requereix considerar l'habitatge com un dret.

Com un dret fonamental i inalienable. I no, principalment, com una mercaderia. Aturar els desnonaments; incrementar el parc d'habitatge social; expropiar els habitatges buits en mans de grans tenidors, bancs i fons voltors; regular els preus dels lloguers i aturar la complicitat dels cossos de seguretat, dels Mossos d'Esquadra amb la força de xoc per afavorir els desnonaments organitzada per l'extrema dreta, per Desokupa.

En l'àmbit dels subministraments bàsics, el síndic ja ha destacat, també considerem que encertadament, com aquests subministraments han de ser considerats com un dret fonamental i també inalienable. La persona no ha de ser, només, una simple usuària d'una empresa distribuïdora, sinó que ha de ser un subjecte, una subjecte de dret fonamental. I, per tant, aquests subministraments, mai sota cap condició, li poden ser negats a ningú.

La Rosa Pitarch, el nostre homenatge ara i aquí, morta a Reus sota la responsabilitat, avui impune, d'una empresa gasística i els seus directius, que van valorar la seva vida en 246 euros. Tres factures. El capitalisme mata, certament. Convertir drets en mercaderia, mata. No volem que això passi mai més. I perquè això no es repeteixi mai més, cal nacionalitzar els subministraments bàsics i garantir-ne l'accés universal. I en aquest camí, cal aplicar amb rigor i contundència la Llei 24/2015.

Pel que fa a l'ensenyament, pel que fa a l'educació –el síndic sap que no coincidim en això–, reivindica en el seu informe i ho ha fet en la seva exposició, el Pacte contra la segregació. Un pacte que nosaltres no compartim, perquè confirma, consolida, consagra un sistema escolar que, per naturalesa, és una maquinària de producció i reproducció de la segregació en fragmentar el sistema escolar en un sistema públic de diverses qualitats, per cert: sistema concertat i sistema privat.

Posin-se com vulguin, aquesta és una maquinària que genera i generarà, inevitablement, segregació. Per nosaltres, l'alternativa és un sistema escolar únic, públic, universal i gratuït en tots els nivells i àmbits educatius: des de l'escola bressol, fins a la universitat. En el camí, cal una immediata reducció de ràtios, la dotació de professorat i de recursos necessaris per garantir l'equitat i la inclusió en tots els centres i iniciar un procés de desconcertació, traspasant progressivament el conjunt dels centres educatius a la titularitat i a la gestió pública.

En l'àmbit universitari, ens fem ressò de les legítimes i justes reivindicacions de les universitàries en lluita: igualtat de preus de màsters i graus, pràctiques remunerades, absolució d'encausades, defensa de la llengua catalana, protocols feministes i revisió de plans docents, així com la fi de la precarietat del personal docent i investigador.

En el capítol de territori, volem també remarcar i assenyalar com, efectivament, aquest capítol, després del dels drets socials i especialment de l'habitatge, és el que més queixes i demandes genera. Per què? Perquè avui per avui, el nostre territori, malauradament, continua essent objecte d'especulació i d'agressió contínua. I efectivament, el síndic assenjala com el 2019, davant d'una minsa recuperació econòmica, tota la maquinària especulativa i d'agressió al territori es va tornar a posar en marxa. Doncs ara la perspectiva sembla que serà que, amb els fons europeus, tornarem a intentar basar el creixement econòmic en l'especulació i la destrucció del territori. En aquest sentit, la nostra posició és clara. I també volem assenyalar la necessària moratòria dels actuals macroprojectes energètics i la derogació del Decret 16/2019, en el marc d'una llei de transició energètica.

Nosaltres, efectivament, volem recordar i reivindicar la nostra posició favorable a aquesta transició energètica, basada, sí, en energies renovables, però democràtica i descentralitzada, basada en xarxes locals i no en els oligopolis.

Bé, per acabar, en el capítol de drets civils i polítics, efectivament el síndic, amb raó, assenjala com el 2019 ve marcat per les sentències del Suprem, per aquesta anomalia democràtica, per aquesta vulneració de drets fonamentals, que té una solució i una alternativa, que és molt clara: l'amnistia –aquesta és la solució democràtica–, l'amnistia en el marc d'una resolució democràtica del conflicte, que ha de passar necessàriament per l'exercici, també, del dret a l'autodeterminació. I en aquest context de la resposta a les sentències, es produeixen greus vulneracions dels drets civils i dels drets polítics de la població mobilitzada; greus vulneracions del dret a la protesta, del dret de manifestació i del dret de mobilització.

En aquest sentit, cal aturar aquesta hemorràgia que representa i que el 2019 va posar de manifest, però també posteriorment, per exemple, al context de les manifestacions en defensa de Pablo Hasél, cal posar punt i final a aquesta hemorràgia, amb l'amenaça permanent dels cossos de seguretat als drets civils i polítics més fonamentals. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) En aquest sentit –i acabo, presidenta– ens cal un nou model democràtic de seguretat i d'ordre públic, prohibint l'ús de projectils, democratitzant els protocols, sancionant el seu incompliment, dissolent la Brimo, confrontant la criminalització de la protesta i fent que la Generalitat deixi de ser còmplice de la repressió política en aquest país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Riera. Ara, en nom del Grup Parlamentari En Comú Podem, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bona tarda a tothom..., bona tarda. Doncs, d'entrada agrair el bon treball que ha realitzat la sindicatura, per tot l'equip humà que hi ha darrere d'aquest informe. I òbviament, també al síndic, que ha presentat l'informe. Tenim, amb aquest informe, una informació útil i una informació rellevant per millorar la vida de les persones. Per millorar la vida dels catalans i de les catalanes. Hi ha l'evidència que aquest informe, que l'informe que periòdicament el síndic ha de presentar davant del Parlament, és una eina necessària. I que l'informe juga el paper que li correspon. Hi ha molt de treball darrere, que ens permet fer la nostra feina als parlamentaris i les parlamentàries. I també, se suposa que és un informe que ha de permetre, també, al Govern, encara que sigui en funcions, també poder fer la seva feina.

Per això estic molt satisfet de veure que el Govern en ple està aquí, atentament observant i llegint el que hi ha darrere d'aquest informe. Perquè encara que estigui en funcions podria, si més no, escoltar com veiem aquest informe, per veure com es pot implementar aquelles crítiques, aquelles millores que necessàriament s'han de fer per atendre els drets de la ciutadania que ha elevat queixes a la sindicatura de greuges, la qual ens les ha traslladat a nosaltres.

Abans d'entrar, però, més en el fons de l'informe, deixeu-me situar algunes qüestions, algunes consideracions. Algunes ja les apuntava el mateix síndic en la seva intervenció inicial, eh? Estem parlant de l'informe del 2019. I en bona lògica, l'hauríem d'haver vist, l'hauríem d'haver valorat en un debat plenari l'any 2020. No haver-ho fet denota una anomalia del funcionament institucional propi.

Certament, hi ha hagut una pandèmia, i també hi ha hagut un procés electoral entre mig. Però també és cert que portem més d'un any de paràlisi institucional. I un Parlament que no funciona i un govern que no existeix. Això impacta, necessàriament, en el funcionament normal de les institucions. I qui més s'acaba ressentint d'un mal funcionament de les institucions, sigui del Govern, o sigui del mateix Parlament, és la ciutadania, són el ciutadà i la ciutadana comunes, que necessiten l'empara i la garantia des de les institucions per protegir els seus drets. La segona qüestió que volia situar com a prèvia –també l'apuntava el síndic, malauradament– i com ens està passant també en d'altres institucions, estem davant d'un representant institucional, d'una persona, del síndic en aquest cas, que té el mandat caducat. I que està pendent de renovació des del març del 2019.

I això, també és una anomalia. I una anomalia que s'ha d'afegir a altres anomalies que, en aquest sentit, tenim malauradament en el país. Quan les institucions no són capaces de renovar-se, tal com s'estipula reglamentàriament, vol dir que tenim un problema polític greu. Sé que els dos problemes no afecten el fons de l'informe, ni són imputables al síndic o a la sindicatura, la qual crec que ha fet una bona feina amb aquest informe, però crec que és oportú fer esment a aquesta realitat. Que,

d'altra banda, no és excepcional. Ja ho deia, afecta altres instàncies. Informes que arriben al Parlament tard pel seu debat, fora dels terminis estipulats o càrrecs institucionals pendents de renovació i amb mandat caducat. No és moltes vegades imputable al funcionament de l'organisme que ha de presentar l'informe, però sí que acaba essent imputable que no arriba en els terminis establerts. Aleshores, en aquest cas, seria una mala feina nostra. Però també dèiem que passa en el tema de les renovacions, que passa amb el Síndic de Greuges; també passa amb la Sindicatura de Comptes, que després ho veurem; passa amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i podríem continuar amb d'altres organismes. Estem davant d'una feblesa democràtica. El mal funcionament de les institucions és l'evidència de la situació en què fa anys es troba el país: desgovern i paràlisi, baralles internes i estratègia estèril, interinatge i bucles infinits, fracàs de l'acció política del Govern; en definitiva.

Amb la renovació d'un òrgan com la sindicatura o d'altres, s'evidencia una de les principals contradiccions del moment d'aquest Parlament. Renovar els òrgans institucionals, aquells que requereixen de majories reforçades, que necessiten d'un mínim de tres cinquenes parts de la cambra, necessiten superar els murs de bloqueig que s'han instal·lat en la vida política catalana.

Hi ha qui es creu que viu en el país del 51 per cent, que això dona un títol de propietat exclusiva sobre totes les parcel·les institucionals i sobre el país. Les nostres institucions d'autogovern no poden dependre de la bona o mala entesa entre Esquerra Republicana de Catalunya i Junts, això és una greu amenaça per al bon funcionament de les institucions, sotmeses a l'ús partidari i dificulta les funcions de control democràtic que la ciutadania ha de fer sobre el Govern, a partir del mandat que ha donat el Parlament. Necessitem sortir de la paràlisi institucional i de la dinàmica d'apropiació partidària de les institucions. Cal renovar amb visió general, integral, del paper que han de jugar les institucions com la sindicatura, institucions que són independents del color polític del moment, que no tenen la funció de ser corretges de transmissió del Govern, sinó que estan per animar-lo i per alertar-lo.

Per criticar el mal govern i donar aixopluc i sortida a les queixes ciutadanes que volen l'empara institucional quan es troben desateses. Cal que aquest òrgan es renovi amb celeritat. Cal que totes les forces polítiques comencin a parlar entre elles per buscar la fórmula que possibiliti construir el consens majoritari de la cambra per disposar d'una persona al front de la sindicatura de greuges que li doni un nou impuls, continuant la bona feina feta aquests darrers anys i entomant nous reptes de futur. Com he dit, no són imputables aquestes qüestions ni al síndic, ni es deriven de l'informe, però crec que calia fer-ne esment, sobretot perquè l'informe de la sindicatura que ens presenta el senyor Ribó mostren la bona feina que fa la institució. Darrere hi ha tot un equip humà, capaç de fer un informe potent, que mostra que estem davant d'una organització viva i reconeguda al país, capaç de recollir i tramitar les queixes i d'actuar d'ofici davant de males pràctiques detectades.

Una institució capaç d'interpretar els corrents de fons que travessen la societat. Però, per això mateix –insisteixo– cal procedir amb urgència a la renovació de la sindicatura de greuges. El nombre de queixes que arriben i el seu abast territorial i de temàtiques mostra que la sindicatura és un ens reconegut. Segur que té camp de millora, però hi ha coneixement i ús per part d'amplis sectors de la ciutadania i la tramitació de les queixes i el nombre de respostes i iniciatives mostra que estem davant d'una institució dinàmica. L'informe que es va presentar en comissió fa nou mesos, al juny del 2020, en plena pandèmia, en un d'aquells entreactes entre onades, on érem conscients ja de les dificultats del context en què ens trobàvem. Malauradament, aquella Catalunya del 2019 que dibuixa l'informe de la sindicatura és el que el 2020 i el 2021, amb la pandèmia, s'ha dimensionat encara amb més cruesa.

Evidenciant algunes de les insuficiències que ja l'informe apuntava el 2019 han aparegut amb més cruesa aquest 2020 i 2021. Han passat, però, els mesos i els problemes han seguit creixent. Entretant, l'acció política del Govern no ha avançat.

Malgrat que moltes de les qüestions que apunta l'informe de les queixes rebudes en l'àmbit social i territorial, amb la pandèmia s'han vist agreujades. Pel que situa l'informe, el gruix de les queixes ciutadanes fan referència als drets socials i a les polítiques de medi ambient, urbanisme i mobilitat. Entre totes, més del 60 per cent. És una evidència que majoritàriament la ciutadania demana a la Generalitat la capacitat de donar resposta als problemes materials concrets, quotidians, els que han de suportar el bon funcionament de l'Administració i de la prestació de béns i serveis públics: salut, educació, residències, habitatge, rendes garantides, ciutadania, subministraments bàsics, medi ambient, acumulen moltes de les queixes adreçades al síndic.

Les queixes denoten que es repeteixen. I quan s'evidencien en la tasca pròpia de la sindicatura, limitacions en l'acció de govern. Citaré algunes de les qüestions que apareixen a l'informe, òbviament, no totes. Amb relació al tema de l'habitatge, compartim les reflexions que fa l'informe: la denúncia de la greu situació d'emergència habitacional que vivim i la urgent necessitat de donar resposta ferma per part de totes les administracions per garantir el dret de l'habitatge per sobre els interessos especulatiu. L'informe deixa constància, però no hauríem d'obviar que el 2019 es van produir desnonaments. Encara se'n segueixen produint, de famílies vulnerables. I en algunes ocasions, el Govern, a través de la Policia de la Generalitat, ha fet costat a empreses de desocupació, com Desokupa, o Citylock, amb actituds amigables que entenem que no es poden permetre.

Creiem que fora oportú que la sindicatura es posicionés, rebutjant de manera clara i contundent aquestes pràctiques. En tot cas, considerem que el problema de l'habitatge va més enllà de l'habitatge d'emergència. Entre altres, voldria fer esment a una realitat cada cop més punyent, i és l'impacte de les polítiques d'habitatge sobre l'emancipació de molts joves, un fet greu sobre el que no alertem suficientment, que té fortes implicacions socials, demogràfiques, culturals, etcètera.

Compartim, també, moltes de les propostes que fa l'informe. Algunes coincideixen amb propostes de resolució i mocions que el nostre grup havia presentat, com ara la necessitat d'un pacte nacional de l'habitatge amb institucions i organitzacions socials, per tal de definir un nou model d'habitatge, que garanteixi el dret a l'habitatge des de la coordinació de tots els sectors.

I sobretot, destinant els recursos necessaris o la preocupació perquè no s'hagi aprovat encara el Pla territorial sectorial d'habitatge. I òbviament, compartim l'emergència d'incrementar la despesa pública en habitatge que, en tots els capítols estem molt per sota de les mitjanes europees. Amb relació al tema de la igualtat, voldríem fer una qüestió que ja es situa a l'informe, quan fa referència a la xacra de la violència masclista. Una realitat, però, que continua i no para, com hem vist aquest matí mateix. Dimarts va haver-hi un nou cas de femicidi. De nou una dona assassinada per la seva parella a la Bisbal del Penedès. Fa dues setmanes, a Manresa van matar una altra dona. Dones que segueixen essent assassinades per una violència masclista, a la qual les institucions es mostren incapaces de fer-hi front.

És cert que l'informe aborda el tema, però també ho és que les institucions van darrere del moviment feminista, que està forçant que es posin a l'agenda els temes d'igualtat entre homes i dones i la lluita contra la violència masclista. Creiem que aquest és un tema molt important. La Llei 5/2008 no s'està desplegant adequadament, hi ha encara manca de recursos per garantir una qualitat en l'atenció de totes les víctimes de violència masclista. Tenim mancances per tenir una xarxa integral d'atenció digna, amb recursos, que arribi a cada racó de Catalunya. Parlem també..., quan parlem de violències masclistes tampoc podem passar d'una realitat com és la situació de precarietat de les entitats i organitzacions feministes, que atenen víctimes de violència masclista amb escassos recursos i moltes traves burocràtiques, que són la primera línia d'atenció de moltes de les víctimes.

Cal un reconeixement d'aquests professionals i de la tasca que realitzen. Entenem que també hi ha una qüestió que s'hauria d'atendre més a l'informe, entenem, tot el que fa referència a la problemàtica de la discriminació i vulneració del dret de les persones LGTBI. Amb relació a altres temes –passaré molt per sobre els temes d'educació–, compartim el que ja situa l'informe, de la importància del Pacte contra la segregació escolar. Creiem que cal desenvolupar-lo, cal accelerar el seu desenvolupament i que caldria fer-ne una revisió exactament de com estem en aquests moments i tal.

Amb relació al tema de residències, crec que l'informe especifica les nombroses queixes relatives al període excessivament llarg per accedir a una plaça de residència. Estem parlant de l'informe del 2019, crec que estem en una altra realitat, en aquests moments, després del que ha passat, fruit de la pandèmia durant aquest any 2020.

Creiem que el proper informe del síndic hauria de fer un estudi a fons del que ha passat, de les insuficiències de partida sobre el model de residències que tenim en el nostre país, quina ha estat l'actuació de govern; un informe que ajudi a saber on som i per on hem d'anar, perquè ja no n'hi ha prou de reclamar més places residencials, que també, el que cal és abordar un canvi de fons d'un model que no ha funcionat, i entenem que això valdria la pena que el proper informe ho incorporés.

També amb relació al tema de la renda garantida de ciutadania, ja s'apunta, hi ha problemes amb relació a la demora en el pagament. Hi ha problemes amb relació a que no abasta el conjunt de població potencialment beneficiària d'aquest tema. Hi ha problemes de mala gestió amb relació a aquest tema. Però també entenem que, en aquests moments hi ha una nova realitat i la renda garantida de ciutadania hauria d'establir una via de col·laboració, també amb altres fórmules que s'han creat. Com podria ser l'ingrés mínim vital.

Perquè entenem que és en la cooperació entre institucions i en la complementarietat on podem trobar la millor potencialitat d'aquestes fórmules. Hi ha qüestions amb relació a territori, etcètera. Acabo, doncs, reconeixent, diguéssim, que estem davant d'un bon informe, però un informe que, en definitiva..., que és rigorós, que mostra molt volum de la feina, però que és un informe que critica clarament l'acció política del Govern o, per millor dir-ho, la inacció política o desgovern. Perquè, precisament alguna cosa estem veient, és que bona part de la profunditat de les crisis derivades de la pandèmia són conseqüència d'insuficiències que arrossegàvem en la nostra estructura de provisió de béns i serveis i que ja es situa, que són les que situa, en definitiva, l'informe aquest del 2019.

Bona part de les queixes reflectides en aquest informe s'han accelerat, han aflorat amb tota la seva crueta aquest període. Res més, acabo..., aquest informe cal exigir al Govern que se'l llegeixi bé, que l'interpreti. I a nosaltres, també, que el treballem per convertir-lo amb respostes legislatives.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Ignacio Martín Blanco. Quan vulgui.

Ignacio Martín Blanco

Sí; bona tarda. Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, ben retrobats en aquesta nova legislatura.

Avui tenim la compareixença del síndic de greuges, l'enèsima compareixença del síndic de greuges, per parlar de l'informe que ha preparat sobre l'any 19. En aquest informe, el síndic demostra, una vegada més, amb alguns matisos, però demostra una vegada més que, més que un síndic de greuges, un defensor del poble, en aquest cas la institució que el nostre ordenament jurídic adapta a la nostra realitat autonòmica la seva condició de síndic de greuges, lluny de ser un síndic pel conjunt de la

ciutadania de Catalunya, el senyor Ribó continua demostrant que és un síndic fonamentalment per la ciutadania o per aquella part de la ciutadania que professa la fe independentista.

Sobretot, pels partits separatistes, més que pels ciutadans de Catalunya que professen aquesta ideologia. Perquè, al final, al capdavant el que fa el síndic de greuges sempre, de forma sistemàtica des de fa molts anys, és apuntalar i confirmar totes les tesis, la manera de concebre la realitat de Catalunya que tenen els partits separatistes. Tot allò els..., jo crec que és una cosa que cal posar-hi esment, perquè des del punt de vista d'un ciutadà a Catalunya que no sigui independentista, resulta profundament injust tenir una institució, com d'altres, que paguem els ciutadans catalans constitucionalistes exactament igual que la paguen els ciutadans catalans que són legítimament separatistes. Però en canvi, els ciutadans de Catalunya constitucionalistes tenen una institució clarament orientada a afavorir els interessos dels partits separatistes i a menystenir els drets i llibertats dels ciutadans de Catalunya que som constitucionalistes, també legítimament, entenc.

Des d'aquest punt de vista, jo avui, des de la modèstia..., em vull autoerigir –hi insisteixo, des de la modèstia– i en un exercici, diguem-ne, d'una certa audàcia política, en el representant, el síndic dels catalans constitucionalistes, dels catalans, dels ciutadans de Catalunya constitucionalistes, que pateixen la inacció i en molts casos, fins i tot, l'acció contrària, en perjudici dels seus interessos, d'aquest síndic que es perpetua en el seu mandat de forma gairebé eterna. Des d'aquest punt de vista, l'any 2019 va tenir un seguit d'episodis que passaré ara a descriure, a explicar de forma gairebé com una mena de memorial de greuges dels catalans constitucionalistes dedicat, en aquest cas, no a cap monarca del regne d'Espanya, sinó al senyor síndic de greuges, al senyor Rafael Ribó.

L'any 19, els catalans constitucionalistes vam patir, d'entrada, una vulneració sistemàtica dels drets de circulació dels veïns de la Meridiana, amb més de quatre-cents dies patint els talls injustificats d'una artèria fonamental de la ciutat de Barcelona, que ha generat perjudicis enormes a ciutadans de Catalunya; independentment, això sí, de la seva ideologia. Ciutadans separatistes, constitucionalistes, espanyolistes, catalanistes, migpensionistes, gent de tota mena que a la via de la Meridiana han patit aquesta actitud totalitària d'alguns que tenen o consideren que tenen el dret a tallar els carrers de Barcelona sense cap mena de respecte per la resta dels ciutadans. Primer punt.

El segon. Vulneració sistemàtica, també, del dret dels ciutadans a la propietat privada, amb la crema de cotxes, de contenidors, un menyspreu per la propietat privada, a la llibertat de circulació, al dret que tenim els ciutadans de Catalunya a viure en pau, després de les algarades que van tenir lloc a la ciutat de Barcelona, després de la sentència del Tribunal Suprem contra els líders del procés o els líders del cop a la democràcia de l'any 17. Una vulneració, també sistemàtica, dels drets a la salut i a la integritat per atacs contra els cossos i forces de seguretat de l'Estat que han patit els agents, tant dels Mossos d'Esquadra, com de la Policia Nacional, com de la Guàrdia Civil. I aquí, en aquest Parlament i el senyor síndic el que fa és senzillament blanquejar aquestes tesis..., l'única cosa que es fa és, a sobre, posar a la picota i posar als peus dels cavalls els agents dels Mossos d'Esquadra i intentar limitar la seva capacitat de resposta davant dels violents.

No va en el sou. No va en el sou dels agents dels Mossos d'Esquadra o de la Policia Nacional o de la Guàrdia Civil el fet de rebre insults, el fet de rebre agressions, el fet de rebre escopinades. No va en el sou dels nostres agents el fet d'haver de rebre el menyspreu d'alguns ciutadans de la nostra comunitat. Un altre punt és la denigració sistemàtica, des de TV3, d'alguns sectors poblacionals de Catalunya. I en aquest cas, hem vist a TV3 com es deia, literalment per un col·laborador habitual de TV3, com es deia «gossos» als agents dels Mossos d'Esquadra. Això entenc que, pel senyor síndic de greuges tampoc no mereix una resposta, no mereix una actuació d'ofici o no mereix una inter-

venció per intentar impedir que, des dels mitjans de comunicació públics de Catalunya es faci un discurs de l'odi contra els nostres agents dels Mossos d'Esquadra.

La cancel·lació de cent vuit vols per l'ocupació violenta de l'aeroport de Barcelona, amb risc per la vida dels passatgers quan es van produir les algarades que hem comentat, després de la sentència als líders del cop a la democràcia de l'any 17. Una vulneració sistemàtica sobre..., jo crec que això és una cosa que, a més, l'hem vista per part dels partits separatistes i, insisteixo, no ha merescut en absolut cap mena de comentari ni d'esmena. Ni tan sols l'esment per part del senyor síndic de greuges. Amb una campanya de desprestigi cap als agents dels Mossos d'Esquadra i de la resta de cossos i forces de seguretat de l'Estat. Una vulneració sistemàtica del dret fonamental a la llibertat d'expressió dels membres de les universitats públiques catalanes, els claustres dels quals van imposar manifestos polítics a tota la comunitat universitària. Per exemple, a la UB i a la UPF. Aquesta actitud, clarament unanimitat, pròpia de règims poc democràtics i gairebé autoritaris, per no dir totalitaris, ha estat la pràctica habitual a les universitats catalanes, tant a la UB, com a la Pompeu Fabra, com a altres universitats públiques de Catalunya, llevat, segurament, d'algunes excepcions, com en alguns casos..., la Universitat de Lleida, on s'han fet manifestos en favor d'una ideologia política. Manifestos en favor dels presos del procés, de persones que han estat condemnades amb totes les garanties per un judici absolutament just. I resulta que els claustres d'aquestes universitats fan proclames polítics i al síndic, això no el preocupa i no sembla que el preocupi la vulneració sistemàtica dels drets dels membres de la comunitat universitària, que es veuen lògicament sotmesos a un ambient irrespirable i a la impotència kafkiana d'acceptar que l'Administració –en aquest cas, l'Administració universitària– els fa, els obliga a fer un posicionament que no es correspon amb les seves idees i amb la seva llibertat ideològica.

També hem vist una vulneració sistemàtica i reiterada del dret fonamental a la llibertat ideològica dels ciutadans per part del president de la Generalitat, de l'ex-president, en aquest cas del senyor Torra. L'any 19 vam veure com es penjava de la façana de la Generalitat un seguit de pancartes, primer una amb al·lusió clara als presos condemnats per la sentència del cop a la democràcia de l'any 17. I després, una altra que més que una nova pancarta era una befa a la justícia, al nostre entramat institucional. I és, en definitiva, una vulneració sistemàtica, també dels drets dels ciutadans de Catalunya. Hem vist, també, una vulneració sistemàtica del dret al sufragi lliure per part del mateix president de la Generalitat de Catalunya, quan es va desentendre d'aquests requeriments de la Junta Electoral, que insistia a garantir una cosa tan bàsica en democràcia, tan elemental en democràcia com la neutralitat institucional.

I això és veritat que va merèixer un comentari del síndic de greuges, que va dir, d'acord, mantinguem la neutralitat institucional, però només en període electoral. És a dir, les institucions poden fer el que vulguin després dels períodes electorals, però en període electoral, si més no, senyor Torra, no ens hàgim d'enfrontar a conseqüències judicials més lesives pels interessos del separatisme i mantinguem aquesta neutralitat en període electoral..., doncs, no, senyor síndic. Les institucions han de ser neutrals, perquè han de representar el pluralisme de la societat catalana en totes les circumstàncies i condicions i en tot temps i lloc. No és normal que una institució pública que ha de representar el conjunt de la ciutadania faci pedagogia, faci propaganda d'una determinada ideologia. Que, a més, menysprea i bandeja una part fonamental dels ciutadans de Catalunya.

Hem vist, també, una vulneració de la llibertat ideològica que van cometre en el mateix sentit ajuntaments, diputacions i altres poders públics. Hem vist, també, una vulneració sistemàtica del dret fonamental a l'educació. Quan, per exemple, grups d'encaputxats han impedit que alumnes de les universitats catalanes poguessin rebre l'ensenyança en llibertat. Els han impedit entrar a les aules, els han impedit fer

classe amb naturalitat, amb normalitat, perquè consideraven que tothom s'havia de sumar a aquest corrent unanimitista que pretén imposar el nacionalisme a Catalunya. I tothom ha d'estar en contra de la sentència del Tribunal Suprem i tothom ha de discutir el que diu el Suprem; tothom ha de discutir la justícia. I si un alumne vol acceptar la sentència –com no pot ser d'una altra manera, una sentència judicial–, determinats alumnes radicals, determinats reductes de radicalisme a les universitats els obliguen a fer vaga, quan ells consideren que s'ha de fer vaga.

I el síndic, silenci. El síndic, *silencio estampa*. No diu absolutament res sobre aquestes vulneracions de drets i els catalans constitucionalistes continuem patint la seva arbitrarietat i el seu sectarisme. Des d'aquest punt de vista, també hem patit una vulneració del nostre dret fonamental a la llibertat d'informació, quan hem vist agressions a periodistes a Catalunya, per cobrir les jornades que van transcórrer després de la sentència del Suprem sobre el cop a la democràcia. Vulneració, també sistemàtica, del dret fonamental a la llibertat ideològica i de reunió d'associacions universitàries com ara S'ha Acabat i altres institucions, altres organitzacions..., perdó, associacions que defensen els drets dels constitucionalistes a les universitats catalanes.

I el síndic de greuges, quan els impedeixen fer actes, per exemple, un acte en honor a Cervantes o un acte sobre la Constitució al paranimf en alguna universitat catalana, grups de radicals violents els impedeixen exercir el seu dret a la llibertat de reunió i el seu dret a la llibertat d'expressió. I resulta que el síndic de greuges, lluny de reprendre aquestes actituds i d'emprendre alguna acció d'ofici per impedir..., per tal d'impedir aquesta mena d'actituds totalitàries, el que fa és apuntalar i confirmar, diguem-ne, la normalització, el blanquejament d'aquesta mena d'actituds. Hi ha hagut una vulneració sistemàtica del dret a l'ensenyament en llengua castellana a la nostra comunitat. És absolutament increïble que en una societat bilingüe com la societat catalana alguns pretenguin encara que el normal és tenir un sistema d'ensenyament monolíticament en català; que diguin que l'única manera de defensar la llengua catalana és excloure la llengua castellana del nostre sistema educatiu. És una cosa inversemblant. De veritat que aquells catalans que estimem i cultivem per igual la llengua castellana i la llengua catalana, la majoria de nosaltres no podem comprendre com és possible que hàgim de tenir un sistema en què el castellà quedi absolutament bandejat de l'ensenyament dels nostres fills.

I, a més, això té una implicació clara d'expulsió del nostre espai públic i del nostre espai sentimental de la llengua que compartim els catalans amb la resta dels espanyols i que, a més, és majoritària a la nostra comunitat. Això no està en absolut renyit; al contrari, és absolutament compatible amb la defensa que la Constitució predica de les llengües espanyoles diferents del castellà; per descomptat, també la catalana, de la qual –d'aquesta previsió constitucional– en som a Ciutadans absolutament partidaris. Però el que no és normal és que alguns pretenguin –com el senyor Ribó– deixar totalment de banda aquest dret que tenim els ciutadans de Catalunya que els nostres fills siguin educats també en llengua castellana. Que no només en llengua castellana. Desfem d'una vegada per totes aquest greuge –ja que vostè és el síndic de greuges–, desfem d'una vegada per totes aquest greuge. Els catalans tenim dret a rebre un ensenyament tant en català com en castellà. I sí, aquesta és una batalla fonamental per la democràcia; és una batalla fonamental per la llibertat a Catalunya. És una necessitat peremptòria de la societat catalana que es reconegui a les nostres institucions públiques el dret dels ciutadans castellanoparlants a tenir també un reconeixement de la seva llengua, a tenir, també un reconeixement a l'ensenyament, a la sanitat, al conjunt de les nostres administracions públiques, d'una llengua que és tan pròpia de Catalunya com la mateixa llengua catalana.

Hi ha hagut també una vulneració sistemàtica del dret a la integritat psíquica i a l'honor de la lletrada de l'Administració de justícia que encapçalava la comitiva judicial que investigava els actes preparatoris del referèndum il·legal de l'U d'Octubre.

Hi ha hagut una vulneració sistemàtica de la llibertat ideològica i del dret fonamental a la representació política en condicions d'igualtat.

Tot això ho hem estat denunciant des de Ciutadans. I per això nosaltres volem continuar sent els defensors, els síndics dels catalans constitucionalistes, que es veuen perjudicats pel sectarisme i per la falta de neutralitat d'un síndic que es perpetua al poder, fent només bàsicament de síndic del procés, blanquejant tots els abusos i tots els excessos que cometien els partits separatistes.

Estic molt d'acord amb una cosa que deia el senyor Riera, de la CUP. Aquestes són paradoxes del fet de no fer cordons sanitaris a ningú. Fins i tot nosaltres, que sabem positivament que la CUP té unes joventuts que destrossen a cops de martell les nostres seus, fins i tot així, nosaltres no som partidaris de fer cordons sanitaris. Ni a la CUP.

Tinc una relació cordial amb el senyor Riera, em cau simpàtic, de fet. I ha dit una cosa que té tot el sentit del món: hem de canviar d'una vegada per totes el sistema de nomenament del síndic de greuges; les institucions s'han de reformar; les institucions s'han de renovar immediatament. Home, senyor Riera, no per posar al front de la sindicatura de greuges algú com el senyor Adam Majó, que tenim a l'Oficina de Drets Civils i Polítics, un exmembre del Moviment de Defensa de la Terra, associat políticament a Terra Lliure, però sí fer un canvi que crec que les institucions catalanes necessiten. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Necessitem institucions transparents i respectuoses amb el pluralisme intern de Catalunya i amb la neutralitat de les institucions...

La presidenta

Senyor Martín Blanco...

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, senyors diputats.

La presidenta

A continuació, pel Grup Mixt, té la paraula la senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, presidenta. Bona tarda. Bien, yo creo que el señor Ribó la verdad es que no defrauda en su labor como procesista. Nos tiene acostumbrados ya. Y ya sabemos que bueno, que como síndico no está a la altura, pero que como blanqueador del separatismo la verdad es que es más efectivo que la lejíja. Yo lo llamaría, pues, no sé, el Mister Proper del separatismo.

Y no me extraña que no le encuentren sustituto, porque el señor Ribó ha dejado el listón bastante alto: tiene una capacidad para hacer informes donde solamente ve lo de una parte y lo otro como si no existiera que a mí, desde luego, les digo que me maravilla, me parece interesantísima esta capacidad que tiene el señor Ribó. Y es que va a costar encontrar un sustituto que reúna todas estas características, que al Govern de la Generalitat, pues, parece que le encanta, porque, claro, siempre está ahí apoyando la causa.

Además, bueno, hace estos informes de parte, que estaría muy bien si no fuera porque los estamos pagando todos los catalanes, que el señor Ribó se lleva, pues, un buen dinerito todos los meses; un buen dinerito y además buenas prebendas, también. Yo creo que una..., quizá la única cosa buena de todas estas restricciones es que los catalanes nos hemos ahorrado miles de euros en estos viajecitos que el señor Ribó se pegaba a costa del contribuyente. Así que, por lo menos, ahí algo hemos avanzado.

Yo no voy a entrar en todas y cada una de las cuestiones que se tratan en este informe, aunque sí que es verdad que cabe resaltar, y creo que lo han hecho también otros compañeros, que son cuestiones que ya se han venido viendo en otros informes, que ya hemos tratado en otros informes y que año tras año se van repitiendo. Y no son temas precisamente menores. Estamos hablando, pues, por ejemplo, del tema de las residencias, que ha hablado aquí el señor Ribó en su intervención; del tema tam-

bién de la infancia, que hemos presentado, además, varias iniciativas; por ejemplo, de las listas de espera, que, si ya eran, pues, largas y las peores del resto de España antes de la pandemia, no me quiero imaginar en qué circunstancias están ahora. Pero, como decía, son..., yo he perdido la cuenta de las iniciativas que hemos traído ya desde diferentes grupos de la oposición a este Parlamento para intentar paliar precisamente estas deficiencias que el síndico detecta en su informe, pero son iniciativas que han sido rechazadas sistemáticamente por el Govern independentista de turno.

Pues bueno, porque es que aquí parece, pues, que interesa más abrir una embajada que no abrir un hospital. Luego viene una pandemia como la que desgraciadamente estamos viviendo y uno se da cuenta que aquí lo que necesitamos son UCIs y camas de hospital, no necesitamos ni embajadas por el mundo, ni satélites por el espacio; hay que centrarse en lo que está pasando aquí. Pero es que ni con esas, ni con una pandemia de esta magnitud el independentismo ha cesado en su empeño. Y mientras, por ejemplo, pues, el Partido Popular ha abierto un hospital, el hospital Zandal, en Madrid, que es referencia ya para los casos de covid, pues aquí, insisto, el separatismo ha fletado un cohete. Que a mí me explique alguien exactamente en qué nos beneficia en la situación que estamos viviendo ahora en este momento, con una crisis social, económica y sanitaria, pues, nunca antes vista.

Yo estoy deseando leer..., bueno, que nos traigan aquí el informe del 20. Y también el del 2021, aunque espero que no lleve ya la firma del señor Ribó. Yo me voy a ahorrar lo de pedirle que se vaya. Lo hemos hecho ya en muchísimas ocasiones; lo han hecho también otros compañeros. Pero yo creo que está claro que el señor Ribó, pues, no se va a ir. Entonces, bueno, veremos a ver si en algún momento somos capaces de ponernos de acuerdo y buscar un sustituto que sí cumpla con las funciones que debería cumplir la sindicatura de *greuges*.

Más allá de estas cuestiones, que, digo, son cuestiones que tienen que constar en un informe de estas características, a mí lo que me llama la atención es cómo a lo largo del informe se va regando todo, todos los temas, con una suerte de abono nacionalista, donde el señor Ribó se extralimita en sus funciones. Y además es que se permite el lujo de dar su propia opinión, fundamentada en absolutamente nada. Eso es, lo que a él le parece, lo pone ahí, en ese informe.

Entonces, por ejemplo, en el apartado en el que habla de los derechos civiles, que él también lo ha comentado aquí en esta tribuna, pues entra a valorar y a comentar la sentencia del Tribunal Supremo que condenaba y condenó a los presos del *procés*. Y entonces, él habla y dice..., habla de la desproporción de los procedimientos penales. Claro, a mí me gustaría, en el turno de réplica, que me explique a mí el señor Ribó desproporción en base a qué y desproporción según quién. Porque, claro, es que esto no..., estos informes no son un *mail* que el señor Ribó se mande con sus amigos o el Forocoches del independentismo, no; esto son informes que son de una institución de Cataluña que antes, pues, era una institución respetada, antes de que el señor Ribó y los gobiernos independentistas se dedicaran a desprestigiarla haciendo estos informes de parte.

¿Cuál es la misión que tiene el Síndic de Greuges? Pues muy fácil, es la de defender los intereses y los derechos de los catalanes. De todos los catalanes. Y no, pues, ejercer de tertuliano o sacar aquí informes subjetivos sobre la proporcionalidad o no de una sentencia judicial. Es que no entiendo por qué estos comentarios sobre sentencias que debería respetar el *síndic*. Es que si desde las instituciones ya no se respeta el poder judicial y las sentencias que emanan de él, pues estamos apañados. Pero eso es una cuestión que se va repitiendo aquí en Cataluña y que además es muy peligrosa. Es decir, mostrar desprecio, como hacen ustedes, muchísimos de ustedes, desde las instituciones a las sentencias del poder judicial, pues es muy peligroso. ¿Por qué? Porque se manda un mensaje a la sociedad. Y además es que ustedes utilizan los resortes públicos para ello.

Luego ¿qué pasa? Luego pasa que vemos respuestas callejeras. Como, por ejemplo, la que ocurre a raíz de esta sentencia que comenta aquí el síndico en su informe, la sentencia de los presos del *procés*. Esas manifestaciones violentas que hemos vivido aquí en Cataluña..., eso no surge de la nada, eso no surge por generación espontánea, eso surge por comentarios, pues, por ejemplo, como estos del señor Ribó en este informe, hablando de desproporcionalidad; surge de comentarios, por ejemplo, como los que nos tenía aquí acostumbrados, lamentablemente, el señor Torra; surge, por ejemplo, de actuaciones que hemos tenido que vivir aquí con mucho bochorno, de una persona miembro de este Parlamento –y me estoy refiriendo al señor Sabrià, diputado de Esquerra Republicana, que es ese partido que aspira ahora a gobernar Cataluña– que se dedicó en ese momento, cuando salió la sentencia, a dar instrucciones desde sus redes sociales para explicar cómo tenían que hacer los catalanes para ocupar y boicotear el aeropuerto. Que es gravísimo que un diputado se dedique a dar instrucciones de cómo boicotear una infraestructura esencial.

De eso, el señor Ribó aquí en el informe no pone absolutamente nada. Debe ser que ocupar una infraestructura que es esencial, como es el aeropuerto de Barcelona, pues no le preocupa mucho al señor Ribó. Al resto de catalanes sí, sí nos preocupó. Y al resto del mundo, también. Porque es que cada vez que sale Cataluña en los medios internacionales tiene que ser para cuestiones como esta, que a mí, desde luego, como catalana me da bastante vergüenza.

Como la cosa en esos días, después de la sentencia, se puso..., vamos a decir, fea, muy muy muy fea, y tuvimos las calles de Cataluña, y especialmente las de Barcelona, ardiendo durante varias noches, que estaban tomadas por los radicales, pues, claro, al *síndic* evidentemente no le ha quedado más remedio que plasmarlo aquí en este informe.

Pero digamos que lo ha hecho sin muchísimo esfuerzo; no le ha puesto mucho empeño. Entonces, lo que nos explica aquí el señor Ribó, por ejemplo, es que la mayor parte de esas movilizaciones fueron pacíficas, pero que hubo alguna, alguna suelta, con actitudes hostiles y violentas, donde se produjo quema de contenedores, saqueo de comercios, construcción de barricadas y lanzamiento de objetos a la policía. Según el síndico, esto provocó una reacción de los cuerpos de seguridad que –dice aquí en el informe– en algunos casos fue desproporcionada. Y como ejemplo cita el señor Ribó, abro comillas..., dice: «Los golpes de porra indiscriminados.» Cierro comillas. Y nos dice también que hubo «vulneración de derechos por exceso de uso de la fuerza, según se pudo apreciar en los medios de comunicación».

Entonces, vamos a ver, cuando habla aquí de golpes de porra indiscriminados, yo..., que a mí, cuando venga aquí a la réplica, que me pregunte en qué..., o sea, que me explique en qué se basa para decir que esos golpes de porra –que se pudieron utilizar o no; yo no estaba allí–..., por qué dice que fueron indiscriminados, ¿en qué se basa? ¿Con quién ha hablado, el señor Ribó, para decir que esos golpes de porra no correspondían o esa actitud de la policía era desproporcionada? ¿O estaba allí? ¿Estaba allí el señor Ribó en mitad de esas barricadas en llamas que montaron los radicales? A mí, es que me interesa saber el trabajo de campo que hace el señor Ribó para llegar a estas conclusiones. Porque yo mucho me temo que es que, como solamente ve una parte y solamente habla con una parte y no se preocupa de mirar más allá, pues luego le salen estos informes tan subjetivos.

Nos dice también, que esto a mí me ha hecho bastante gracia..., dice que es que..., según pudo ver él en los medios de comunicación. Claro, como doy por hecho que el señor Ribó solamente sintoniza TV3, a lo mejor el problema viene de ahí. A lo mejor, si él se informa de lo que pasó en esas manifestaciones violentas por lo que vio en los medios de comunicación, pues a lo mejor es eso. Pero, ¿sabe qué pasa? Que yo también vi los medios de comunicación ese día y yo veía otras cosas. Mire, yo, por ejemplo, veía a periodistas ataviados con casco para no ser agredidos en esas manifestaciones, periodistas que a duras penas podían hacer su trabajo en condicio-

nes. Algunos de ellos sí que sufrieron ataques indiscriminados por parte de los radicales, cuando lo que estaban haciendo era su trabajo; estaban intentando informar de lo que estaba allí pasando. Pero de eso en el informe tampoco se habla.

Yo también, por ejemplo, pude ver en los medios de comunicación –y de esto tampoco habla, lamentablemente, el señor Ribó en este informe– la agresión que sufrió Iván, ese grave pronóstico de Iván, que era el agente de la Policía Nacional al que le lanzaron un proyectil que impactó en su casco, insisto, que le dejó, pues, graves e importantes lesiones.

El señor Ribó habla de lanzamientos de objetos contundentes contra la policía, y lo deja ahí. Pero yo quiero recordar aquí cómo se les lanzaban piedras, cómo se les lanzaban bolas de acero, cómo se arrancaban sobre la marcha adoquines para lanzárselos también a la policía. Esto tiene consecuencias. Estas actitudes de acoso hacia la policía han creado un clima social y político que es irrespirable para estos cuerpos. Y no sé si habla aquí, tampoco, el señor Ribó; se ve que tampoco le importa. Pero es que llevamos ya más de ochocientos agentes que han pedido el traslado fuera de Cataluña, porque no soportan el clima social y político que se vive aquí, porque no soportan el acoso de los radicales, que los acosan a ellos y acosan también a sus familias.

Y estamos viviendo una auténtica diáspora con determinados cuerpos, como puede ser el Cuerpo de la Policía Nacional. Pero no solamente ellos, también los jueces. Tenemos..., somos la comunidad autónoma con más vacantes de plazas judiciales, porque simplemente es que no quieren venir aquí. Y no me extraña que no quieran venir aquí, no me extraña. Pero el *síndic de greuges* de estas cosas no se preocupa.

Y, mire, a lo mejor el señor Ribó se informó a través de los medios de comunicación, de lo que estaba pasando. Yo también me informé a través de los medios de comunicación, porque soy de Tarragona y afortunadamente allí no vivimos escenas como las de aquí. Pero los barceloneses lo tuvieron que ver desde sus ventanas. Desde sus balcones, lo vieron. Sentían el olor a plástico quemado que subía de los contenedores en llamas. Y sentían también el miedo de..., por ver en qué se estaba convirtiendo, pues, su ciudad. Y al amanecer, por mucho que la brigada municipal, pues, se diera prisa –y la verdad es que trabajaban muy rápidamente para intentar disimular los destrozos–, la imagen que dejaba la noche anterior era dantesca. Y sobre todo era muy muy muy triste.

Y yo vuelvo a reiterar aquí que esas manifestaciones no surgen de la nada, que no surgen por generación espontánea, que eso es fruto de años ahondando en la división, eso es fruto de algunas declaraciones que se hacen por parte de algunos líderes políticos que no tienen ningún inconveniente en atizar el odio, y lo estamos viviendo también en estos días; escritos, por ejemplo, firmados por líderes independentistas donde a una parte de la población se les llama «colonos».

El señor Ribó en este informe hablando de «golpes de porra indiscriminados», sin ninguna prueba, además, y cuestionando las sentencias judiciales. O estos días el señor Argimon, el secretario de Salud, pues atreviéndose a decir que, si ahora tienen ellos que vacunar a la Policía Nacional y a la Guardia Civil, que es que los tendrían que tener ya vacunados como cuerpos esenciales que son, pues que entonces ahora van a tener que retrasar la vacuna a los mayores de setenta años.

De verdad que este tipo de declaraciones no hacen ningún bien, que lo que hacen es levantar bajas pasiones. Y que ojalá tuviéramos un *síndic de greuges* que se dedicara a preocuparse por estas cosas y a preocuparse por todos los catalanes y no solamente por una parte. Ojalá..., ya que el *síndic* cuando quiere es tan proactivo en sus cosas, ojalá viéramos un informe del Síndic de Greuges sobre la negativa de la Generalitat a vacunar a policías y a guardias civiles, ¿eh? Que nos diga a ver qué conclusiones saca de toda esta cuestión, porque la verdad es que, insisto, a mí me parece bochornosa.

También me gustaría que se centrara en hacer únicamente su trabajo que, insisto, es defender los intereses y los derechos de todos los catalanes y que se dejará de hacer de tertuliano, de comentarista de todas las resoluciones judiciales, porque es que, además, luego queda mal –luego queda mal.

Miren, hoy mismo conocíamos que el Tribunal Superior de Justicia falla que la pancarta por los presos del Uno de Octubre en la Generalitat fue partidista, cosa que nosotros, pues, ya llevábamos tiempo desde la oposición advirtiéndolo. El tribunal sostiene que Torra podía usar su derecho a la libertad de expresión en todos los foros y formatos a su alcance, pero lo distingue de este caso señalando que la fachada del Palau de la Generalitat es un bien de dominio público del que, como presidente, hizo uso partidista.

El señor Ribó, en esta ocasión, con la boca pequeña, cuando ya vio que la cosa se ponía fea, le dijo al señor Torra que quitara la pancarta. Pero, luego, cuando el señor Torra insistió en su negativa y, evidentemente, eso tuvo consecuencias judiciales, lo que el señor Ribó dijo fue que bueno, que eso tenía un carácter reivindicativo y político y que tendría que haber sido irrelevante penalmente, y también, de nuevo, volvió a opinar sobre la sentencia y nos dijo que era desproporcionada.

Pues, bien, hoy, el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, no malvados tribunales de esos que se inventan ustedes fuera de aquí, y que según ustedes persiguen al independentismo, no, el TSJ aquí, en Cataluña, evidentemente, ha dado la razón a aquellos que decíamos que los edificios públicos son de todos y no están para ser utilizados con finalidades partidistas. Pero el señor Ribó, de nuevo, no defendió a todos los catalanes sino únicamente a una parte.

Mire, como les decía, el Síndic de Greuges tendría que ser políticamente independiente, tendría que actuar con total objetividad y representar y defender a todos los catalanes sin distinción, pensaran como pensaran, fueran independentistas o no lo fueran, pero, lamentablemente, el señor Ribó no es el mejor ejemplo de lo que tiene que ser un buen *síndic*. Y creo que va a ser recordado precisamente como el *síndic* menos independiente políticamente, menos objetivo y menos representativo de los catalanes porque siempre ha sido un *síndic* de parte, siempre ha estado posicionado a favor de unos y en contra de otros. Y solamente hace falta leer los titulares que el *síndic* nos deja, donde se pone a favor de los que se saltan la ley en lugar de los que la protegen.

Muchas gracias.

La presidenta

Bé. Doncs moltes gràcies. En aquest moment podria intervenir el síndic de greuges, però ha declinat fer ús del torn de rèplica. Per tant, agrai'm la seva intervenció a ell i també la presència a la sala annexa dels membres del seu equip, la seva assistència en aquest Ple.

Procediments relatius al compte general de la Generalitat

257-00001/12 i 257-00002/12

I passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes de Catalunya sobre el procediment relatiu al compte general de la Generalitat corresponent al 2016.

Abans de començar, també permetin-me saludar en nom de la cambra l'illustre senyor Jaume Amat, síndic major, i els membres de la Sindicatura de Comptes que avui l'acompanyen i que també ens estan seguint des d'una altra sala del Parlament.

Els recordo que, tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus, aquest punt de l'ordre del dia se substanciarà conjuntament amb el punt 4, que és el relatiu al dictamen de la Sindicatura de Comptes sobre el procediment relatiu al compte general de la Generalitat corresponent a l'any 2017.

D'acord amb l'article 185.5 del Reglament, iniciarà la presentació de tots dos informes sobre el compte general de la Generalitat l'il·lustre senyor Jaume Amat, síndic major de la Sindicatura de Comptes. Té, per tant, la paraula. Benvingut, senyor Amat.

El síndic major (Jaume Amat i Reyeró)

Molt honorable presidenta, il·lustres diputades i diputats, comparec davant d'aquest Ple del Parlament, com ja he tingut la sort de poder-ho fer en altres ocasions, per presentar en aquest cas dos informes del compte general de la Generalitat de Catalunya, corresponents als exercicis pressupostaris tancats de l'any 2016 i de l'any 2017, segons com marca el Reglament, l'article 85 del Reglament d'aquesta cambra.

L'informe de l'exercici 2016 sembla molt lluny i és molt lluny en el temps, és l'Informe 29/2018, que va ser aprovat per la Sindicatura de Comptes el 12 de desembre del 2018 –és a dir, fa tres anys el vam aprovar–; tramès al Parlament de Catalunya el 24 de gener del 2019, i presentat en comissió el 6 de juny del 2019. És a dir, ha tingut una vida en aquesta casa aquest informe.

L'Informe 11/2019, que és el corresponent a l'exercici 2017, va ser aprovat pel ple de la sindicatura el 26 de juny del 2019, tramès al Parlament el 31 de juliol del 2019 i presentat en comissió i aprovat el 16 de juliol del 2020.

Resta –que ho haguéssim pogut quasi incloure-ho també avui– l'informe corresponent al compte general del 2018, que el Ple de la Sindicatura de Comptes ja va aprovar el desembre de l'any passat, del 2020, i que està entrat en aquesta cambra el 15 de febrer del 2021, però encara no ha passat per comissió, i aquesta és la raó per la qual avui no es pot debatre en el Ple el del 2018.

L'informe del compte general del 2019 ha estat lliurat per la intervenció, seguint el procediment que marca la llei, a la Sindicatura de Comptes el passat novembre, del 2020; és el que estem treballant a la sindicatura, i jo crec que en breu, en poc temps, en breu temps, podrem disposar d'aquest informe per lliurar-lo a aquesta cambra.

Aquests són els informes dels anys pressupostaris tancats. L'informe del 2020 encara no està lliurat perquè és l'últim que estaria tancat.

Torno a la història, torno endarrere, torno al 2016. Per l'exercici 2016, com a anys anteriors, la Intervenció General, seguint el que determina la legislació aplicable en aquell moment, va presentar un compte que en realitat eren diversos comptes individuals: el compte de l'Administració general de la Generalitat, el compte del CatSalut i el de les entitats autònomes administratives, i els comptes dels consorcis adscrits a la Generalitat.

A aquest conjunt la sindicatura va haver d'unir els comptes de les entitats autònomes de caràcter comercial, de les empreses, d'altres entitats de dret públic, de les fundacions i, històricament, perquè això ara ja no es fa, de les quatre diputacions provincials.

Aquesta situació que havíem criticat any a any, perquè no era un compte únic, sinó que eren diversos comptes que ens donaven junts i que, a més, la sindicatura n'hi havia d'afegir altres que la intervenció no proposava, és el que passava en el 16. Com veurem, i ara ho explicaré, en el 17, això es va poder solucionar, perquè va haver-hi una proposta per part de la intervenció, que en aquesta cambra es va modificar la llei de finances públiques, que va admetre que era un sol compte i que tot el compte l'havia de presentar unit, fet, confeccionat, la Intervenció General, que era la responsable de la comptabilitat de la Generalitat. És a dir, el 16 encara ens ho van donar a trossets i nosaltres vam haver d'afegir-ne uns quants; al 17, ara ho veureu, es va donar un pas més, endavant, com estava dient.

Així, en el 2017, la Intervenció General ja ha presentat un compte agregat amb els comptes de l'Administració general, del CatSalut, de les entitats autònomes ad-

ministratives i, per primera vegada, també ens han presentat, des de la intervenció, els comptes anuals individuals de la resta de les entitats del sector públic.

S'han presentat part d'aquells comptes agregats, és a dir, sumats, però no consolidats. Ara el repte que hi ha, que és el repte que hem anat avançant, en el 18 es torna a millorar, i en el 19, però encara no s'hi arriba, és passar de l'agregació, que simplement és sumar comptes, a la consolidació, que significa no només sumar, sinó sumar i restar aquells que entre ells signifiquen moviments. Estem en aquest moment, estem en el moment que ja tenim un compte, però que només està agregat.

Per als exercicis 16 i 17 l'informe es presenta amb una opinió d'auditoria amb excepcions descrites per possibles defectes de limitacions i observacions explicades i que poden afectar el resultat. En ambdós informes es reconeix que diverses observacions anteriors ja han estat solucionades.

Per al 2016 el resultat pressupostari de l'exercici mostrava un dèficit financer de mil..., ara començaré a dir molts números, però crec que s'han de dir, 1.669 milions d'euros, amb una disminució molt important de 3.652 milions d'euros respecte al 2015. És a dir, seguíem amb dèficit, lògicament, però amb un dèficit molt menor que el del 2015, que estava molt disparat.

L'endeutament financer consolidat del 2016 va ser de 65.669 milions d'euros, amb un augment del 6 per cent respecte al 2015.

El pressupost del 2016..., de fet no va haver-hi pressupost, era el pressupost prorogant del 2015. És a dir, així com en el 2017 sí que va haver-hi el pressupost..., es va aprovar en aquesta cambra, tard però es va aprovar; es va aprovar amb la Llei 4/2017, del 18 de març.

En l'apartat de conclusions de l'informe del 2016 es recullen vint-i-una observacions derivades de la revisió feta del treball de fiscalització de tots aquells comptes que ja hem dit abans que els vam ajuntar per poder tenir un compte general l'únic.

Què es pot ressaltar d'aquestes conclusions? Bé, doncs la necessitat de finançament, segons els criteris SEC, per avaluar el compliment de l'objectiu d'estabilitat pressupostària va ser de 1.974 milions, és a dir, un 0,93 per cent del PIB català, superant el 0,70 que tenia l'objectiu marcat. És a dir, no es va arribar a l'objectiu del 0,70 i vam arribar al 0,93.

Les liquidacions de l'Administració de la Generalitat i del CatSalut no inclouen part de la despesa realitzada no comptabilitzada per manca de crèdit pressupostari per un valor de 1.442,83 milions d'euros. Això és el que es coneix per despesa desplaçada; és a dir, són despeses reals però que no hi caben, en el pressupost, perquè el pressupost ja s'ha esgotat, i passen a l'any següent. El problema és quan aquest desplaçament trenca el ritme i es desplaça més del que tenim, amb la qual cosa estem comproment diners en l'any següent de les despeses que ja hem fet. En el 18 i el 19 s'ha anat mantenint; en el 20, i al final en parlaré una mica, per raons que tots sabem del tema covid, es tornarà a disparar. Això no val la pena ni..., ens ho podem imaginar. Però això és una altra qüestió, donat el moment determinat. Perquè, d'aquesta despesa desplaçada, el 80 per cent és CatSalut, és àmbit salut.

L'estat del romanent de tresoreria consolidat no ha afectat..., a 31 del XII del 16 continuava sent negatiu, amb 1.568,5 milions d'euros, tot i que era un 34,9 per cent millor, o sigui, del 2015. O sigui, el romanent seguia sent negatiu però amb una millora del 34 per cent respecte al 2015.

El risc viu d'aval seguia sent molt alt, 3.445 milions d'euros, però s'havia reduït un 9 per cent respecte a l'any anterior.

Seguim..., i m'allargaré aquí, segueixen havent-hi observacions on es determinen defectes o problemes en la comptabilització d'una sèrie d'inversions i de manca d'actualització d'inventari. És una cosa que es repeteix des d'anys endarrere i que se segueix repetint.

El 2016 encara hi havien molts consorcis pendents d'adscripció i adequació estatutària. A partir de la modificació legal, tots els consorcis públics havien de deter-

minar a quina administració havien d'adscriure's i tenien un termini per fer-ho. En el 2016 ja havien d'estar totes adscrites i s'havia de modificar i s'ha de modificar els seus estatuts per determinar aquest nivell d'adscripció. Encara n'hi havien i n'hi han algunes que encara no estan adscrites, ara ja poques, però en el 16 encara n'hi havien bastantes.

Què més? El compte general –això també és un clàssic– no inclou la memòria justificativa dels costos i del rendiment dels serveis públics ni el grau de compliment dels objectius programats. L'apartat de resultats encara està pendent en el compte general del 16. Això ho seguim mantenint des d'abans i es segueix mantenint en el 17 i en el 18; és la part més feble en el compte general, perquè la llei obliga a fer una memòria de resultats, o sigui, no només de comptabilització, sinó també de resultats, respecte als objectius plantejats, i això encara no..., encara no ho tenim.

En el 2016 es va complir amb els objectius de deute públic i de la regla de despesa, no amb l'altre que dit al començament, i el període mitjà de pagament va baixar dels trenta dies legals, que era el que marcava la llei, trenta dies; la mitjana surt, calculada, de pagament, en 28,90.

Xifres destacables del 2016 i que surten a l'informe de la sindicatura? Pel que fa al pressupost consolidat, els drets liquidats van ser de 35.750 i les obligacions reconegudes, de 34.486. Tot això en milions d'euros.

Els efectius de personal, a 31 de desembre del 16, eren 124.028; a l'anterior eren de 123.614.

Una altra cosa que també acostumo a explicar en aquest àmbit. Els mecanismes extres de finançament de l'Estat segueixen sent la principal..., seguien i segueixen sent la principal font de finançament externa. Els préstecs ICO rebuts mitjançant el FLA sumen, al 2016, 9.398 milions d'euros. Per això, i vinculat amb aquesta línia, del deute financer total d'aquell any, de l'any 16, que eren 67.096 milions d'euros, 50.037 era deute provocat pel FLA, pels mecanismes externs de l'Estat.

L'estat de compromisos de despesa adquirits amb càrrec a exercicis futurs era de 106.966 milions d'euros, amb un 33 per cent d'increment respecte a l'any anterior, el 15.

Pel que fa a la contractació pública, es van adjudicar l'any 16 47.190 contractes, per un valor de 1.769 milions d'euros.

Si ara passem al 17, com ja hem avançat abans, l'any 2017 es presenta d'una manera diferent, en aplicació de la modificació, que es va aprovar en aquesta casa, de la llei de finances públiques. La Intervenció General presenta l'any 2017 tots els comptes del sector públic sense que la sindicatura hagi d'unir altres comptes i desapareixen els comptes de les diputacions provincials, que era una rèmor de l'inici de la Generalitat; és a dir, quan la Generalitat neix de la diputació. Doncs això ningú ho havia tocat i encara havíem de presentar en el compte general els quatre comptes de les diputacions provincials, que ara estan en l'àmbit local, que és on els toca. És a dir, a partir d'aquest any ja desapareix aquesta rèmor –modificant la llei de finances.

La conclusió general expressa una opinió d'auditoria modificada amb les limitacions expressades durant l'informe i per les excepcions explicades en diverses observacions. D'acord amb les dades i el resultat pressupostari consolidat del 2017, es mostra un dèficit no financer de 1.086 milions d'euros, 583 menys que en l'any anterior –hem millorat el dèficit en 583 milions d'euros. L'endeutament financer consolidat va ser de 68.700 milions d'euros, un 4,8 per cent respecte al 16, l'endeutament, perquè va pujant, va pujant. A més a més, el ritme amb què puja.

Les conclusions de l'informe presenten vint-i-dos observacions –l'any 2016 eren vint-i-una–, de les quals què podem destacar? La Generalitat no va complir la regla de despesa aquest any, amb un increment del 3,3 per cent sobre el 2,1, que era l'objectiu, però va complir amb l'objectiu del deute públic, amb un 34,8 per cent del PIB català, i amb l'objectiu d'estabilitat pressupostària, amb un dèficit del 0,56 per cent respecte a l'objectiu, que era el 0,60.

Per millorar el compte retut caldria comptar... En les observacions fem esment que per millorar el compte retut, com ja he dit abans, caldria comptar amb un procediment sistemàtic de consolidació dels comptes, per passar, com us deia, de l'agregació a la consolidació, per poder tenir en una sola informació tot el que és el valor del sector públic català.

La despesa desplaçada aquest any va ser de 1.673,73. L'estat del romanent de tresoreria consolidat encara és negatiu, però ja ha baixat molt, amb 340 milions d'euros; ha baixat un 78 per cent respecte a l'any anterior, respecte al 16.

La sindicatura segueix reclamant a les observacions, doncs, millores respecte –us deia que això encara està per arreglar– als inventaris i a la comptabilització d'algunes operacions en les que no estem d'acord amb el criteri utilitzat pel comptable, que és la Intervenció General.

Dades, dades del 17. El pressupost va liquidar drets per valor de 36.138 milions i obligacions per valor de 34.813 milions. Els efectius, el 31 de desembre del 2017, eren 128.632.

Se segueixen utilitzant mecanismes extraordinaris de finançament per la via de l'anomenat FLA. Aquest any 9.757, l'any passat eren 9.000 i escaig. Han baixat 2.000 milions, però segueixen utilitzant el FLA.

Els compromisos adquirits de despesa, com he dit, de l'any passat, amb càrrec a exercicis futurs, sumen 107.190. Aquí jo volia fer un esment, que l'hagués pogut fer l'anterior: 107.000 euros és tres vegades el pressupost de despesa de l'any, més de tres vegades. Això vol dir que aquests compromisos els estem deixant per als que vinguin després, perquè s'han de retornar. És a dir, el deute del que deixem pendent... Alguns són automàtics, perquè hi han operacions plurianuals que, lògicament, el compromís se'n va amb els anys, o operacions financeres que el compromís se'n va amb els anys respecte al que s'ha de tornar, però, quan aquests compromisos sumen 107.190 milions d'euros, vol dir que estem devent tres vegades el pressupost de despeses anual.

Per anar acabant, voldria concloure aquesta intervenció en què he fet la presentació conjunta del 2016 i el 2017 amb dos o tres reflexions.

La primera, i voldria que se'n entengués, la presentació de l'informe del compte general tanca el procediment que va començar en aquesta cambra amb l'aprovació del pressupost o, en el cas de l'any 16, amb la pròrroga pressupostària. El compte general és o hauria de ser el document més important per explicar i entendre en què s'han gastat i invertit els gestors aquell pressupost que en aquesta cambra es va aprovar.

Què passa? La seva presentació i el debat tan allunyats de l'exercici –i això és culpa, probablement, primer de la sindicatura, i de tots una mica– ha tret molta rellevància al que avui s'està fent. Aleshores, la meva, diguéssim, recomanació, i que la vull fer a tots, i primer hi poso la sindicatura, és que s'hauria de millorar especialment aquest aspecte de la distància en el temps, enrecordant-nos-en de que una vegada s'ha aprovat el pressupost aquí es torna una altra vegada a la cambra amb un informe on s'està explicant en què s'ha gastat i com s'ha gastat aquell pressupost que en el seu dia es va aprovar, fa temps, però que es va aprovar, i aquesta cambra va donar un nivell de responsabilitat, lògicament, als gestors que la van assumir, i aleshores els gestors expliquen en el compte general com es gasten aquell pressupost que es va aprovar en el seu dia.

Segon punt –i no està per ordre, eh? Respecte als informes aprovats i presentats, concloure que la sindicatura valora molt positivament el treball que des del 2017 ha anat realitzant la Intervenció General de la Generalitat, amb la que tenim una relació molt directa i sovint, per tal de millorar la comptabilització i presentació del compte. Ja a l'exercici 2018, m'avanço, a l'informe aprovat i lliurat de la sindicatura al Parlament es presenta per primera vegada una agregació dels comptes i una liquidació pressupostària consolidada. És a dir, aquella consolidació que demanàvem en la liquidació del pressupost ja es presenta en el 18. De la part pressupostària. Ara els

queda l'agregació de la part financera, del balanç, però de la part pressupostària ja es presenta una agregació en el 18. I en el 19 es millora això, de manera que ja estem arribant quasi a poder tenir comptes consolidats, que seria l'objectiu, gràcies, i he de dir-ho, gràcies a l'esforç de la intervenció, que ha anat millorant any a any els comptes tal com els ha presentat.

Un altre punt. Any a any la sindicatura segueix fent èmfasi..., i ho torno a dir, i amb els números ja es veu, de la delicada situació financera i de l'increment de la càrrega de compromisos cap a anualitats futures: es manté en el 16, es manté en el 17, ho diem en el 18, ho direm en el 19 i ho direm en el 20. És a dir, mentre la situació sigui delicada, aquesta sindicatura ho ha de dir i ho diu i així ho expressa.

I, per acabar, no puc deixar també d'expressar que els comptes del sector públic han estat afectats per la crisi sobrevinguda a partir de la pandèmia provocada pel covid-19. Els comptes del 2020 encara no estan tancats i retuts, abans ja he dit que intuïem per on anaven, és a dir..., però la sindicatura està treballant –i això sí que ho estem fent, des de ja fa més d'un any, ara fa un any, des de que vam entrar en estat d'alarma– en la fiscalització d'aquelles àrees més sensibles i afectades, com són la contractació pública..., estem fent un treball d'anàlisi de tota la contractació d'emergència feta pel Govern i tots els ens que en depenen, també estem fent un treball de tot lo que és la contractació d'emergència i urgència del món local, és a dir, del món municipal i del món supramunicipal, hi estem treballant, i d'aquí poc podran tenir ja resultats.

A la vegada, també tenim al nostre pla de treball una anàlisi i fiscalització de tot lo que són les contractacions de recursos humans en l'àmbit més sensible, com és a l'àmbit de salut i a l'àmbit social, i, a la vegada, també tenim..., començant a treballar –aquest està més verd, però ja hi treballarem– tot lo que sigui la fiscalització dels ajuts i subvencions donades pels òrgans gestors responnent a la necessitat provocada per la situació aquesta de crisi en la que estem.

En breu, espero que puguem tenir resposta, amb la nostra eina de treball, que són els informes de fiscalització, per tal de poder fer arribar a aquesta cambra el resultat de les anàlisis que fem.

I amb això acabo aquí.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Amat. Ara, per fixar el seu posicionament, té la paraula, en primer lloc, pel Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, el senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats, bé, benvinguts una altra vegada a l'hemicicle; crec que és important poder fer els debats aquí.

Síndic major, gràcies una altra vegada. Miri, començaré pel final; l'hi volia dir al final, però l'hi dic al principi. Primer de tot, ens agradaria que fes extensiu el nostre agraïment, del grup parlamentari, meu personal, a tot l'equip de la Sindicatura de Comptes, per la bona feina que feu, per la pedagogia que feu, per la fiscalització de les finances que feu durant tot l'any i per tot el que ens heu fet aprendre sobre com s'han de gestionar els diners públics de tots. Per tant, vagi per endavant aquest agraïment. I enllaçaré també amb algunes de les reflexions que volia fer i que algunes també les ha comentat vostè.

Nosaltres recordem que caldrà també un gran acord de la cambra, eh?, també volia començar dient que recordem que caldrà un acord per renovar els membres de la sindicatura, que fa temps que la llei diu que s'havien d'haver renovat. Per tant, esperem no demorar-ho més i que puguem fer aquesta renovació.

En segon lloc, també voldríem fer un punt i a part, per començar, ja que comencem legislatura, de com creiem que s'hauria d'enfocar l'acció parlamentària del Par-

lament i les relacions amb la Sindicatura de Comptes. Com ja s'ha dit, aquesta és la fotografia més important per entendre, després de l'aprovació del pressupost inicial, saber què és el que ha passat. Si no tan important, igual, més i tot, que el pressupost inicial, perquè tu pots preveure una cosa i que s'acabi executant una de diferent, també per les contingències, com hem vist aquests dies pel covid, i per tant que fa que un s'hagi d'adaptar, hagi de modificar, i veiem què és el que ha passat.

Farem una reflexió, també, de la dècada, segurament, i què és el que ha anat passant els últims anys. Primer de tot per fer un reconeixement a la sindicatura. També per fer un reconeixement a alguns dels síndics, també, que en alguns informes a vegades s'ha qüestionat la seva feina, la seva professionalitat, i que creiem que no ajuda. La sindicatura es pot equivocar? I tant que sí, com ens podem equivocar tots. Però no ajuda a posar en qüestió les institucions que han de vetllar pel compliment, aquell que fa d'àrbitre... Ells són els àrbitres que han de dir: «S'ha d'anar per aquí, s'ha de fer...»; fan una interpretació correcta de la llei i de les normes financeres. Per tant, hem d'acceptar l'àrbitre, hem d'acceptar les regles del joc i hem d'intentar adaptar-nos a aquelles recomanacions que diguin. Ells ens indiquen irregularitats, que n'hi ha moltes, tot sovint, i que les hem d'esmenar, ens indiquen aspectes a millorar, tant en l'àmbit de la legalitat, en l'àmbit financer, com en l'àmbit de la gestió.

Per tant, si valorem aquest Parlament, si valorem l'acció de la Generalitat de Catalunya, el que hem de fer és intentar tenir una administració el màxim de transparent, el màxim de fiscalitzada i que compleixi, evidentment, tota la normativa aplicada, sobretot en aquests moments que tenim, a més a més, eines tecnològiques que ens permeten fer-ho; sobretot en aquests moments que arriben més diners que mai, extraordinaris, que no estaven previstos, pel covid, i sobretot en aquests moments que jo crec que tots estarem d'acord que s'ha de fiscalitzar fins a l'últim cèntim d'euro perquè les ajudes vagin allà on toca i que els diners públics es destinin allà on toca. Per tant, lluita contra la pandèmia, sí, amb més diners, però també ho hem de fer amb un control i màxima exigència.

Algunes valoracions prèvies, també, com deia, del compte 2016, del compte 2017, potser també amb un punt de valoració política. Nosaltres creiem que aquí hem d'aprendre del que ha passat. I creiem que aquí venim d'una dècada, si no perduda, amb alguns errors que no hauríem de repetir. Deu anys de moltes complicacions, deu anys de molts canvis, però també deu anys d'alguns errors, doncs, certament, que ens han perjudicat molt a les finances públiques, però també en la cohesió econòmica i social de Catalunya.

Vam començar amb la crisi, amb retallades, dèficit, deute, venda de patrimoni sota preu de cost, desinversió de la Generalitat, perquè potser pensàvem que era la manera que podríem equilibrar els comptes, però hem vist com vam fer un mal negoci; privatitzacions, algunes de fallides com ATLL –que encara no sabem quina serà la indemnització que haurem de pagar–, túnels de Vallvidrera, túnel del Cadí; descontrol en la despesa d'algunes societats –més del que voldríem.

Obro parèntesi: aquí un diputat que en sabia molt que es deia Fernández Teixidó ens deia un dia, als comuns els deia: «Vostès tenen un biaix ideològic, i tot ho enfoquen des del punt de vista de més despesa, més despesa, sense que hi hagi una eficiència en la gestió de la despesa.» Podia tenir una part de raó: més despesa perquè sí, doncs no; més despesa quan toqui, allà on toca, fiscalitzada. Doncs aquí també hi va haver un biaix ideològic, que van dir: «Hem de privatitzar, hem de vendre, perquè no tenim diners i, per tant, la privatització és millor.» Home, depèn –depèn. El mateix amb la col·laboració publicoprivada; molts cops diem «col·laboració publicoprivada»..., bé, sí, depèn; si tot està clar i tenim clar quin és l'objectiu final i el servei públic que hem de donar, doncs es pot fer, però no a qualsevol preu, no de qualsevol manera, i aquí també hem de fer un replantejament.

El síndic Pons, en el seu informe particular, diu: «Aquí Catalunya necessita fer una reflexió sobre com funciona la col·laboració publicoprivada. Necessita fer un

plantejament sobre els compromisos futurs de finançament –diu–, perquè és que hi ha coses que no les pagaran ni els nostres nets, i això no pot ser.»

Per tant, és veritat que venim d'uns anys molt complexos, però és veritat també que entrem en una nova etapa –en una nova etapa–, eh? Per tant, aquí és on hem d'intentar també... El Govern que vingui haurà d'entomar-ho i haurà de fer-ho millor.

Com dèiem, evidentment, no neguem i intentarem també fer una reflexió al màxim de justa. No neguem que era una situació molt complexa: crisi econòmica, caiguda del PIB, davallada del finançament de la Generalitat i dificultats per complir amb l'estabilitat pressupostària. Les finances de la Generalitat, curt i ras, durant uns anys, sobretot 12, 13, 14, van ser un caos; moltes dificultats. No tot amb errors, fruit de les circumstàncies, però també jo crec que no es va encarar prou bé. I amb les negociacions també per millorar el finançament, per tenir fons extraordinaris, per arribar abans a aquests fons extraordinaris de finançament de l'Estat, el FLA, etcètera; per intentar renovar aquest sistema de finançament del 2014, que, si bé és cert diem «tenim un problema de finançament», doncs, hem d'intentar veure, aviam, com l'abordem conjuntament, i també buscant la complicitat dels diferents grups de la cambra. Tots volem millor finançament per a la sanitat, per a l'educació, per als serveis socials. Tots volem tenir les eines per intentar donar el millor servei als nostres ciutadans.

Per tant, aquí és on també hauríem d'intentar abordar, en la nova etapa, l'element del finançament.

Les dades més rellevants del compte general del 16 i el 17. I ara faré una picada d'ullet, sense que serveixi de precedent. És cert que hi va haver una millora important, eh? El conseller d'Economia, el senyor Junqueras, en aquells moments que tenia les responsabilitats, també per una millora de l'economia i una millora molt puntual dels ingressos, vam complir l'objectiu –el 17– d'estabilitat pressupostària, vam millorar les xifres de dèficit... Continuàvem fent dèficit, continuàvem augmentant deute, continuàvem tenint una situació molt precària i no vam resoldre res a nivell estructural, però sí que és veritat que vam ordenar una mica les coses i no vam repetir aquesta privatització, venda de patrimoni, i aquesta situació molt i molt complexa que havíem tingut. També és veritat que les dades econòmiques eren millors.

Ja ho ha dit, 128.000 treballadors. Li voldríem preguntar: hi ha un augment del 25 per cent dels interins entre el 2016 i el 2017, si ens poguéu dir, si us plau, per què?

Ingressos: 36.000 milions d'euros. Aquí és on li dono la raó al que ha dit. Dic: «Home, segle XXI, 2021. Com pot ser que» –qualsevol persona que tingui empresa diria– «la Generalitat de Catalunya no presenti uns comptes consolidats?» És impossible saber com funciona la Generalitat, l'ICS, les societats, els consorcis, les fundacions que depenen de la Generalitat si no fem comptes consolidats. És impossible –és impossible. Jo crec que avui ens hem d'exigir tots plegats que els comptes que es presentin a partir d'ara tinguin, no una part... El síndic major ha dit: «Hem millorat.» Ho agraïm. Màxim suport a la Intervenció General de la Generalitat, però hem de tenir uns comptes consolidats, si no és impossible saber, aviam, qui gasta què, quin és el volum total, si tenim molt o poc deute, si tenim molt o poc dèficit.

Per tant, deute de 70.000 milions d'euros, de l'Estat 54.000 –també hauríem de veure com estem ara–, quan el 2010 el deute total de la Generalitat era de 28.000.

Per tant, jo crec que tots són elements macroxifres que les hem de posar sobre la taula i hem de veure, aviam, tot això com ho païm, quina estructura d'organització de la Generalitat i de les seves societats hem d'establir, com corregim..., perquè també en veiem una reguera, podríem fer una muntanya així de tots els informes que van presentar, molts de l'àmbit de la sanitat que mouen els 9.000 milions d'euros del pressupost de Salut de la Generalitat, amb dèficits, incompatibilitats, irregularitats que es repeteixen una i una altra vegada. Qualsevol país que s'estimi, que vulgui fer les coses bé, no s'ho pot permetre.

Cal un replantejament de la col·laboració publicoprivada, però aquell que gestiona un euro públic ho ha de fer amb els paràmetres que marca la norma i que marca la Intervenció General de la Generalitat. I això no passa o no passa prou. Hem demanat mil vegades que s'agafi els gestors sanitaris d'aquest país, se'ls assegui en una taula i se'ls expliqui quina és la norma. Perquè alguns ho fan molt bé, però, com saben, quan contesten les al·legacions diuen: «No, no. És que jo la meva...» Eh? Hi ha consorcis sanitaris que diuen que no, que la seva llei és diferent de la que vostès els diuen que han de fer servir, quan reben tots els diners o una part molt important dels diners públics. Per tant, és que a aquestes alçades de la pel·lícula encara hi ha gestors sanitaris que reben diners públics que no accepten les regles del joc. Per tant, tenim feina també en aquest sentit.

Vuitanta-cinc mil contractes formalitzats el 2017. També ens agradaria que ens diguéssiu per què puja un 100 per cent respecte al 16. N'hi havia uns quaranta i escaig mil; llavors puja a 85.000.

Risc viu molt alt, romanent de tresoreria negatiu. Aquí també és on vam endreçar una mica les coses, perquè veníem d'un dramàtic romanent negatiu el 2015 de 5.800 milions d'euros. Per tant, jo crec que ara ens adonem de la magnitud de les dificultats que vam passar, de la magnitud de les tensions de tresoreria que vam viure durant aquell temps.

Què més? Ja hem parlat del període mitjà de pagament. Estem bé, eh? Jo crec que des que vam començar a fer el FLA es van començar a millorar els períodes mitjans de pagament i vam entrar dintre del mínim.

Com ha dit, «memòria incompleta». Home, la llei és molt clara: s'ha de presentar una memòria. I la memòria incompleta vol dir que vostès llavors no poden fer una auditoria de gestió. Ja ho diuen, eh?: «No podem fer una bona auditoria de gestió perquè no tenim els recursos, no tenim el temps...» Però també perquè no hi ha la memòria..., perquè la memòria és incompleta, eh? Per tant, ens caldria també... Fem lleis, doncs complim-les. I si hi ha alguna cosa que és tècnicament molt difícil doncs fem una modificació. Com s'ha dit abans amb lo de les diputacions –no tenia sentit–, doncs fem-ho, canviem-ho i ho posem.

«Despesa no comptabilitzada.» Intentem..., eh? Escolti, cada any hi ha despesa no comptabilitzada –el 2016 per valor de 1.600 milions d'euros–, que llavors fa que tanquem amb dèficit. Per tant, intentem també organitzar una mica millor això.

Què més? Bé, lo dels consorcis. Bé, molts consorcis que no presenten els comptes. O sigui, jo és que també això no ho puc entendre. O sigui, un consorci que rep tots els diners de la Generalitat i que no presenta ni els comptes a la Generalitat. Això també ho hauríem d'acabar ràpid. Diu: «Escolti, doncs si vostè no presenta els comptes no..., doncs les transferències corrents no li arribaran.» És que, si no, no acabarem mai. I llavors les coses canviarien molt ràpid. Com també el fet d'adaptar els estatuts, eh?, com deia, per adscriure's al departament que toqui.

Jo crec que el gran repte que tenim per als propers anys –i vaig acabant– és pensar quins han de ser l'organització i el funcionament més eficient i eficaç per als propers anys. I no vull dir eficiència econòmica, que també; vull dir també de dir: escolti, tots tenim clar que cal blindar la sanitat pública, l'educació pública, els serveis públics bàsics, però també cal fer-ho des d'una estructura àgil, eficient i eficaç. I tenim un excés moltes vegades de burocràcia i tenim una administració... Ja ho diuen, això, eh?, alguns d'aquests que escriuen, que diuen: «Escolta, l'Administració tendeix a créixer, créixer, créixer, i sempre necessita més.» Per tant, hem d'intentar que es creixi allà on toca i intentar reconduir aquells elements de gestió que ja no tenen sentit o que estan pensats per fa vint anys, trenta anys enrere. Avui tenim eines que ens permeten replantejar-ho. Per tant, ara que tindrem més finançament, ara que, a més a més, hem passat aquesta dècada de tantes dificultats, doncs potser també ens caldria veure, aviam, com garantim creixement econòmic, garantim creixement social i serveis públics bàsics, i, evidentment, ho podem enfocar.

Què més? Ho dic perquè vindran tres..., van venir 3.000 milions d'euros extraordinaris el 2020 pel covid, però és que com si vinguessin 10.000 milions més. Llavors dius: hem d'intentar, eh?, que els diners vagin allà on toca, i si no..., i no intentar alimentar totes les estructures, independentment de la seva importància.

Valorar també –com ja he dit, eh?– el vot particular dels darrers anys. És un clàssic del síndic Pons, sempre fa un vot particular, eh?, que diu això, suposo, perquè deu pensar que ningú l'escolta. Ja li pot dir que sí que l'escoltem, que sí que ens emplacem a fer aquest debat. Veurem si el futur Govern de la Generalitat també el vol fer, fer una reflexió que vagi més enllà per intentar no hipotecar el futur dels nostres fills i intentar gestionar el millor possible.

Per últim, presidenta, li demanaríem, des del Grup Socialistes, poder fer votació separada del punt 1.a, dels dos, tant del 2016 com del 2017, perquè aquí faríem una abstenció, que és el compte general. Més que tot perquè hi ha coses que no han funcionat prou bé i amb l'abstenció facilitarem que s'aprovi, però quedarà clar que ho hauríem fet diferent. Mentre que votarem a favor de l'informe pròpiament de la sindicatura, que és molt correcte i fa recomanacions molt interessants, i, evidentment, l'altre punt, que és instar el Govern a que segueixi aquestes recomanacions.

En tot cas, moltes gràcies, síndic major; moltes gràcies per la feina a tots els síndics. Traslladi l'agraïment del nostre grup parlamentari a tot l'equip, que sé que treballen de valent, i esperem poder-nos retrobar properament a la Comissió de la Sindicatura de Comptes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Ordeig. Ara, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, tindrà la paraula el senyor Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó Tenesa

Consellera, diputats, diputades, síndic major i la resta de membres de la sindicatura que els acompanyeu, molt bona tarda a tothom, diputats i diputades. Bé, també, com feia ara el company Ordeig, en primer lloc, també agrair-los als membres de la Sindicatura de Comptes la seua feina, els seus informes, sempre amb una visió constructiva i positiva per a millorar la gestió de la Generalitat.

Però, en tot cas, abans de començar em permetreu, tot i ser, o per ser, la primera intervenció que personalment faig, i una de les primeres que fa el meu grup parlamentari en aquesta sala de plens en aquesta tretzena legislatura, voldria transmetre la meua satisfacció personal per poder-me adreçar a una sala de plens, a un parlament amb setanta-quatre diputats i diputades independentistes, diputats i diputades que representen el 52 per cent de les persones que van anar a votar el passat 14 de febrer. Tot i la repressió, avui som més majoria que mai. O potser som més majoria que mai, entre altres motius, per esta repressió. I segurament tots els anys d'exili i de presó de molts companys i de companyes tindran sentit històric i també, sobretot, personal, si cada dia en som més, si cada dia som més forts i si cada dia la república catalana la tenim més a prop.

I també avui és un orgull, personalment, parlar en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, d'un partit que fa unes setmanes vam complir noranta anys d'història, noranta anys de compromís social i de compromís nacional, però sobretot noranta anys de compromís ètic i d'honestedat. I este compromís, molt especialment, ha de fer-se palès en la bona governança de les nostres institucions, en el bon govern dels nostres serveis públics i d'atenció a les persones, en la transparència i el compromís amb l'interès general.

I la gestió econòmica i financera de la Generalitat de Catalunya és un element central, és un element referencial d'esta bona governança. I el debat d'avui va d'això, va d'avaluar, va de fiscalitzar esta governança dels dos exercicis de l'onzena legislatura, els exercicis 2011, 2016 i 2017, amb l'Oriol Junqueras al capdavant de la

gestió econòmica del Parlament, com a vicepresident i conseller d'Economia i Hisenda durant aquell període. Avui l'Oriol Junqueras no pot estar aquí. Com sabeu, està empresonat a Lledoners per haver organitzat un referèndum, no pels maletins del Kazakhstan, ni per les comissions del petroli, ni pel 3 per cent o pel cas Palau, no per la Gürtel ni per la Púnica, no per organitzar els GALs o per muntar trames d'espionatge, sinó que està a la presó, després d'una gestió econòmica rigorosa i exemplar, per posar les urnes a l'abast de la ciutadania.

El 2016 va ser el primer exercici pressupostari que va gestionar Oriol Junqueras i el conjunt de persones, de membres, de l'actual equip del Departament d'Economia i Hisenda. I van fer-ho, com s'ha dit, gestionant la pròrroga pressupostària d'un pressupost del 2015. I no es van aprovar els nous pressupostos fins al 2017, que com bé saben van permetre a la Generalitat de Catalunya de gestionar els seus pressupostos durant pràcticament un trienni. Se venia, com s'ha dit, d'un 2015 que es va tancar amb un enorme dèficit: prop de 6.000 milions d'euros de dèficit -5.829, exactament. S'havia arribat per altra banda al màxim històric d'endeutament de la Generalitat de Catalunya, tant en termes absoluts com en termes relatius, un 35,5 per cent respecte del nostre PIB, de deute respecte del nostre PIB. I es venia d'un seguit d'exercicis incomplint tots els objectius de dèficit pressupostari.

Els dos informes de la Sindicatura de Comptes que avui votarem, més enllà de relacionar les famoses i clàssiques observacions, a les que més endavant em referiré, recullen algunes dades que permeten fer-ne una valoració global, del que van ser els comptes i la seua liquidació, tant del 2016 com del 2017. Se posa de manifest en estos informes, com bé s'ha explicat, una dràstica reducció del dèficit respecte dels exercicis anteriors, d'aquells pràcticament 6.000 milions d'euros del 15, se baixa als 2.000 milions del 16, als 1.200 milions del 2017. Només en dos anys es redueix en 4.600 milions d'euros el dèficit del Govern de la Generalitat de Catalunya i, per primera vegada des del 2006 –per primera vegada en una dècada–, el pes del deute sobre el PIB se reduïa. Es passa d'aquell màxim històric del 35,5 per cent del deute sobre el PIB, se baixa lleugerament el 2016 al 35,3 i es reduïx al 34,8 el 2017. I continua baixant fins al moment en què ens arriba la pandèmia, que s'arriba fins al 33 per cent del deute sobre el nostre producte interior brut.

Tot i el creixement de l'economia, com bé s'ha comentat..., també durant aquells dos exercicis va ser important -3,4 per cent i 3,6 per cent de creixement del nostre producte interior brut, respectivament–, malauradament, els exercicis dels anys de creixement econòmic no van ser ni prous, ni prou expansius, ni prou intensos, aquestos creixements, per a poder afrontar avui en bones condicions econòmiques l'actual crisi sanitària; crisi que, com bé és compartit per la gran majoria, avui esta crisi l'hem d'abordar des de polítiques pressupostàries expansives.

Els informes de la Sindicatura de Comptes que avui valorem destaquen a l'apartat de millores, tant en l'exercici del 2016 com del 2017, que es va avançar moltíssim en el compliment dels objectius d'estabilitat; tant en un exercici com en l'altre es van complir dos dels tres objectius: deute públic, dèficit i regla de la despesa. I també es destaca, com a millora important en els dos exercicis, la reducció dràstica del període mitjà de pagament a proveïdors per part del Govern de la Generalitat de Catalunya. Es va passar del 15 on se pagava a cinquanta-quatre dies, el 16 es paga a vint-i-nou i el 17 se baixa a divuit dies, complint amb escriu els terminis que fixa la normativa de morositat, que són trenta dies de termini de pagament. Només en dos anys van reduir de cinquanta-quatre dies a divuit, es va reduir a un terç el termini en què es pagava.

Una altra de les dades que en tots dos informes se posa en valor és la millora de l'estat del romanent de tresoreria consolidat. Se destaca que, tot i que el romanent continua sent negatiu, és cert, i això també continuava generant tensions de tresoreria, es va baixar dels 2.400 milions d'euros el 2015, als 1.570 el 2016 i als 340 milions el 2017.

Però, més enllà d'estes xifres, que nos permeten portar a terme una avaluació global del que va ser la gestió pressupostària d'aquests dos exercicis, la Sindicatura de Comptes en els seus informes, com a òrgan fiscalitzador del sector públic de Catalunya, incorpora observacions i assenjala deficiències, aspectes a millorar que avaluen els procediments i la tècnica comptable, tant, com s'ha referit, de la Intervenció General de la Generalitat de Catalunya, com dels propis òrgans gestors, no només de la Generalitat de Catalunya sinó de les dos-centes entitats del sector públic de la Generalitat de Catalunya.

Però com és habitual, per a interpretar els informes de la Sindicatura de Comptes, cal començar anant a la primera conclusió, que diu, textualment: «L'opinió de la Sindicatura de Comptes és que, excepte els possibles efectes de les limitacions i fets descrits en les observacions, el compte general auditat expressa en tots els aspectes significatius la imatge fidel del patrimoni i de la situació financera de la Generalitat de Catalunya a 31 de desembre del 2016, i també dels resultats dels fluxos d'efectiu i de la liquidació pressupostària corresponents a l'exercici del 2016.»

A l'informe del 2017, aquesta valoració general, aquesta primera conclusió, és molt similar. Com també s'expressa en els informes dels exercicis anteriors, és una sentència positiva que resumeix que els comptes auditats expressen la imatge fidel de la situació financera, i és obvi que aquesta conclusió satisfactòria ve matisada pel calat de les observacions que tot seguit s'expressen. Com bé s'ha dit, vint-i-una observacions a l'informe del 2016, vint-i-dos observacions a l'informe del 2017, que signifiquen una reducció important respecte als exercicis anteriors, que veníem de vint-i-vuit observacions.

I tal com indica l'informe, i com indica també la pròpia Intervenció General en les seues alegacions, moltes d'aquestes observacions assenyalades, malauradament són recurrents i ja nos les trobem en diversos informes d'exercicis anteriors. Algunes d'elles responen a problemes de caràcter estructural de la gestió, de la comptabilització o del propi finançament de la Generalitat de Catalunya i de les prop de dos-centes entitats vinculades al seu sector públic i que formen part de l'abast d'este informe, problemes que cal corregir, però que no es poden corregir, de ben segur, en un dia.

D'aquestes observacions recurrents, la que crida més l'atenció, ja n'han fet referència, és la no inclusió a les liquidacions del pressupost, tant de l'Administració general de la Generalitat com del CatSalut, d'una part de la despesa realitzada en exercici per manca del crèdit pressupostari, del que es coneix popularment com la despesa desplaçada. El 16, el 2016 la despesa desplaçada pujava a 1.442 milions d'euros. El 17 va pujar a 1.673. Però si tirem enrere, la despesa desplaçada del 2015 ja pujava a 1.331 milions d'euros. El 14 va arribar a màxims històrics de 2.917 milions d'euros; el 13, 2.310 i així podem anar tirant enrere fins a vint anys –l'exercici que jo he fet personalment–, vint anys tirant enrere de despesa desplaçada, i és una situació que lamentablement està provocada per l'infrafinançament històric i estructural de la nostra sanitat pública.

Cada any, com a mínim des de fa vint anys, la Generalitat se veu obligada a desplaçar centenars de milions d'euros, en alguns exercicis milers de milions d'euros, per tal de fer front a les necessitats inajornables del nostre sistema públic de salut. Segons un estudi publicat pel catedràtic Guillem López Casanovas, presentat pel Cercle de Salut, un parell de mesos abans de l'inici de la pandèmia, valorava, estimava este infrafinançament de la salut pública en 5.000 milions d'euros anuals; una xifra que òbviament només pot assumir-se amb un replantejament radical del finançament de Catalunya i que, després de la pandèmia, és més urgent que mai si volem avançar cap a l'economia de la vida i si volem avançar cap a una societat més resilient en termes de salut pública.

Malgrat la persistència d'algunes d'aquestes observacions, s'ha fet una feina important en redreçar les recomanacions de la Sindicatura de Comptes i anar millorant

progressivament la gestió de la Generalitat de Catalunya. A l'informe del 2016, la sindicatura reconeix que es van millorar i que es van corregir vuit observacions de l'exercici anterior, de l'exercici del 2015. Al mateix exercici del 2017 també s'hi reconeix la correcció d'un parell d'observacions i en tots dos informes la pròpia Intervenció General presenta les seves alegacions, les seves explicacions, rigorosament a cadascuna de les observacions indicades per la Sindicatura de Comptes i, en alguns casos, es corregixen algunes, ja, d'aquestes incidències.

I finalment voldria referir-me al vot particular, que també hi ha fet referència el company Ordeig, del síndic Jordi Pons. Com ja també s'ha comentat, un vot particular que es va repetint des de fa dècades. I compartim àmpliament la seva visió sobre la necessitat d'avaluar les col·laboracions publicoprivades. Són pràctiques que en el camp dels finançaments estructurats durant la dècada del 2000 –ve de lluny–, se'n va fer un abús. Segurament se'n va fer un mal ús durant l'època del 2000. Pràctiques que avui en dia encara estem pagant i estem pagant amb interessos molt cars. Contractes que, tot i haver-se fet una revisió profunda i crítica per part de l'actual Govern de la Generalitat, per part de l'actual Departament d'Economia i Hisenda, les finestres de sortida són massa cares i no són viables econòmicament.

Tot i això, cal destacar que el 2018 la Intervenció General va passar a considerar el finançament estructural, una part important d'estos finançaments estructurats que el síndic posa en dubte, van passar a considerar-se endeutament de l'Administració de la Generalitat i, per tant, desincentivant el mal ús d'algunes d'aquestes pràctiques.

En tot cas i per acabar, podem concloure que el que avui debatem és un exemple d'una tasca rigorosa que desenvolupa la Sindicatura de Comptes de forma general al nostre país, una tasca imprescindible en la millora contínua i exigent de la gestió comptable i financera de la Generalitat de Catalunya i com també del contingut dels mateixos informes de la Sindicatura de Comptes, de tots dos informes, s'evidencia una resposta més que adequada tant de la Intervenció en General com dels òrgans polítics i de gestió de la Generalitat de Catalunya.

Tot plegat molt lluny d'allò que fa cada dia el seu homòleg estatal, el Tribunal de Cuentas, un òrgan absolutament polititzat als serveis dels interessos polítics més reaccionaris de l'Estat, una estructura extremadament laxa amb la malversació de cabals públics, derivada de la corrupció d'uns i inquisitorial respecte a la dissidència política d'altres.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Ferran Roquer.

Ferran Roquer i Padrosa

Gràcies, presidenta. Permetin-me felicitar-la la primera vegada que intervenc aquí des que vostè és presidenta. Síndic, un plaer tornar-lo a saludar aquí en el Parlament i a veure si això és una mica la primera entrada d'una normalitat, la recuperació d'una normalitat i ens podem anar trobant a la Comissió de la Sindicatura. Consellera, diputades i diputats... Bé, ho han fet els que els que m'han precedit en l'ús de la paraula, els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, però també ho vull fer jo; jo vull agrair al síndic i vull agrair a la sindicatura aquest informe i tots els informes, i tots els informes –que algú parlava aquí d'una pila d'informes, d'una pila d'informes que fan aquí–, doncs els hi vull agrair perquè els fan entenedors, perquè els fan exhaustius, perquè els fan precisos i perquè els fan complets.

Una mica tindria..., seria el sentit d'aquell professor que sap renyar, però sense espantar; sap renyar, però ho fa amb mà esquerra. Analitzem dos exercicis pressupostaris –també s'ha dit–, el compte general dels dos darrers exercicis pressupostaris de l'any 2016 i de l'any 2017. Tot just l'any 2017, i s'hi referia el síndic, és la primera vegada que es presenten agregats els comptes de la Generalitat, encara que no con-

solidats. I si un fa una aproximació des de fora en el que es pensa que poden ser els comptes de la Generalitat, se li fa impensable que no es puguin restar les transferències entre els diferents departaments de la Generalitat per consolidar-los o que això sigui una cosa difícil.

Vull fer referència a una sèrie de trets comuns que tenen tots dos exercicis i en vull destacar alguns. El primer és que tant pel 2016 com pel 2017 –i l'ha llegit el senyor Lluís Salvadó abans de que ho fes jo, i ho tornaré a fer per si algú té la temptació de pensar que aquests comptes no estan ben acabats– diu: «El compte general auditat, amb l'abast descrit en els diferents apartats d'aquest informe, expressa, en tots els aspectes significatius» –en tots els aspectes significatius–, «la imatge fidel del patrimoni i de la situació financera de la Generalitat de Catalunya a 31 de desembre de 2016 o a 31 de desembre de 2017.» Celebrem, doncs, que l'Administració general de la Generalitat hagi presentat uns comptes que expressin la imatge fidel. Però també en tots dos informes el síndic fa referència a una delicada situació financera, i diu que la situació financera és delicada perquè concorren una sèrie de fets.

La necessitat de finançament que té la Generalitat. La situació és delicada perquè els romanents de tresoreria són negatius, en un exercici i en l'altre. La situació és delicada perquè els fons propis són negatius. La situació és delicada perquè hi ha un elevat endeutament financer. I la situació és delicada, i també hi han fet referència abans, perquè els compromisos de despesa adquirits amb càrrec a exercicis futurs són molts i quantiosos.

La Generalitat compleix la regla de la despesa en l'exercici 2016 i en el 2017; en el 2017 no compleix els objectius d'estabilitat pressupostària i de deute públic, i el 2016 només el d'estabilitat pressupostària. La Generalitat..., que entén que el compte té una necessitat de finançament, del pressupost liquidat, el 2016 de 1.974 milions d'euros i el 2017 de 1.086 milions d'euros, i el deute públic el 31 de desembre del 2017 era el 34,8 per cent del PIB, que pot semblar una quantitat alta, el 34,8 del PIB.

Si ho passem a ràtio *per capita*, quant deu cada català com a conseqüència del deute que té la Generalitat, ens adonarem que està al voltant dels 10.240 euros per habitant. I això és molt o és poc? Depèn amb què ho comparem. Si ho comparem amb el que deu cada ciutadà d'Espanya pel deute que té el Govern de l'Estat espanyol, amb els 27.693 euros per habitant veurem que el deute de la Generalitat encara és poc i és petit, tot i l'infrafinançament que té.

En tots dos informes, a què havia fet referència el síndic, hi ha una partida de deutes a llarg termini, que és el Fons de Liquiditat Autonòmic. Això ascendeix a 8.411 euros el 2017, això sí, amb un tipus d'interès, una part d'aquest, amb un tipus d'interès del 0,5 per cent. És a dir, deixen diners, però te'ls cobren. I si observem el balanç consolidat de la Generalitat de Catalunya i calculéssim el fons de maniobra, o sigui, els drets a curt menys les obligacions a curt termini, veuríem que en surt un número negatiu per valor de 16.808 milions d'euros, que si això fos una mercantil, ja hauria tancat faria dies. Com pot ser que el govern d'una societat pròspera com és la catalana, d'una societat dinàmica com és la catalana, es trobi en una situació tan complicada, tan difícil? Deixi'm buscar un parell o tres d'explicacions.

Any 2017, drets liquidats, eh? Drets liquidats, les dades consolidades d'aquest exercici. Capítol impostos directes i indirectes, hi ha, si els sumem, 22.665 milions d'euros, 3.259 els recapta la Generalitat: successions i donacions, transmissions patrimonials, actes jurídics documentats, patrimoni... La resta, 19.406, els aporta l'Estat, i corresponen, segurament, en bona part, al 50 per cent de l'IVA, a la part del tram autonòmic de l'IRPF o al 58 per cent dels impostos especials. Saben quant va recaptar l'Administració Estatal de l'Agència Tributària a Catalunya l'any 2017? 38.600 milions d'euros. Si en va transferir 19.400, pel cap baix, la meitat no van arribar a la Generalitat.

Un altre tema, i s'hi ha referit el senyor Lluís Salvadó, i fa referència al vot particular del síndic Jordi Pons. Un sistema de finançament que s'havia fet servir fins al 2010, era un tipus de col·laboracions publicoprivades en les quals hi havia concessions administratives i drets de superfície. I l'informe diu textualment, i el llegeixo: «El cost de les obres finançades per a necessitats noves i causes imprevistes va suposar un increment dels imports adjudicats inicialment en un 16,1 per cent de mitjana, i en un 21,2 per cent respecte als pagaments totals previstos a l'inici.» Continua l'informe: «Caldria avaluar des d'un punt de vista tècnic i econòmic la idoneïtat d'aquestes operacions.» El meu grup no pot estar més d'acord amb aquesta observació.

Entre els exercicis 2004 i 2009, a Catalunya es van constituir concessions i drets de superfície per valor de 4.046 milions d'euros, que van ser la inversió total. Van reportar unes obligacions a la Generalitat de 10.877 milions d'euros; 4.046 milions d'euros, 10.877. Actualment se n'han pagat 2.600 i en queden per pagar 8.260 fins l'any 2041. Si mai tornessin a governar els que van fer això, que no ho tornin a fer, si us plau –que no ho tornin a fer.

Ho intuïm, però no crec que puguem acabar de parlar de la liquidació del compte general de la Generalitat de Catalunya sense parlar del dèficit fiscal. El 2016 el compte general de la Generalitat de Catalunya presentava una necessitat de finançament de 1.900 milions d'euros i un deute de 75 milions d'euros. A l'abril del 2020 el Departament de la Vicepresidència, Economia i Hisenda presenta les balances fiscals de l'exercici 2015 i 2016. La recaptació de l'Estat a Catalunya l'any 2016 va ser de 56.704 milions d'euros, un 19,2 per cent del que es va recaptar a tot l'Estat espanyol la. La despesa de l'Estat a Catalunya aquest mateix exercici, l'any 2016, va ser de 39.757 milions d'euros, el 13,4 per cent de la despesa total que es va fer a Catalunya. Què fa això? 19,2, 13,4. Una resta negativa. Un dèficit fiscal. Saben de quant? De 16.947 milions d'euros, un 7,9 per cent del PIB de Catalunya.

Si haguéssim de finançar aquell dèficit que hi havia llavors, en quatre anys, en quatre anys i escaig el tindríem liquidat, aquest dèficit. Tot el deute de la Generalitat. I podrien dir «aquestes dades són una casualitat que t'ha sortit el 2016, perquè t'ha sortit així». Doncs llástimosament no és veritat, això. Són continuades. Des que hi ha sèrie històrica, i hi ha sèrie històrica des de 1986, la mitjana del dèficit fiscal a Catalunya és el 8 per cent sobre el PIB. I a més, és metòdic i sistemàtic, perquè si agafem la desviació estàndard, surt 0,8. És a dir, entre 7,2 i 8,8 des de 1986 trobem tot el dèficit de la Generalitat any rere any, any rere any i d'aquí l'endeutament, el traspàs de deute d'un exercici a un altre, etcètera. Amb totes aquestes dades sembla evident la necessitat de tenir un estat que no ens vagi en contra, un estat que vagi a favor dels interessos de la ciutadania de Catalunya, l'estat que tindria una Catalunya independent.

A les conclusions, tant de l'informe del 2016 com del 2017, es reconeixen millores respecte als exercicis precedents en la presentació dels comptes per part de l'Administració general de la Generalitat de Catalunya. Incorporen les recomanacions que deia en diversos informes la pròpia sindicatura, la qual cosa ens satisfà.

El meu grup, síndic, es fa seves les recomanacions que fa en el seu document en el sentit d'instar el Govern a esmenar les esmenes que s'exposen en les observacions, especialment, i en parlava també el diputat Salvadó, totes aquelles que generen... que venen amb recurrència, i que a cada exercici se'n parla.

Res més, tornar-li i agrair a la sindicatura, a vostè, i li prego que ho faci extensiu a tot el seu equip, el seu nombrós equip, que avui l'han deixat sol aquí, normalment vostè ve acompanyat de tots els síndics –un altre efecte de la covid–, transmeti'ls-hi el nostre agraïment i el de tot el meu grup.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Roquer. A continuació, pel Grup Parlamentari VOX, té la paraula el senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Bien, muchas gracias, señora presidenta. Si le dijera a cualquier colega o a cualquier persona que trabaje en el sector privado que hoy, en la primera intervención que tengo que hacer en este Parlament, es hablar, fijar posición, sobre la cuenta general de 2016 y 2017, pues estoy seguro que su primera reacción sería de estupefacción, ¿no? Es decir, en 2021, mediados de 2021, tener que hablar de la cuenta de 2016 es bastante alucinante. Que en 2021 pues, en fin, tengamos que abordar estas cuestiones, pues pone de relieve la escasa agilidad, la escasa eficiencia, profesionalidad y claridad de la política presupuestaria del Gobierno.

Por tanto, vaya pues por delante esta primera sugerencia del Grupo Parlamentario de VOX: para no hacer el ridículo ante la opinión pública, ante el sector privado como decía el anterior ponente «de la mercantil», del sector mercantil, intentemos agilizar plazos, los controles y los dictámenes de futuros presupuestos, si los hay. Y digo «si los hay» porque la historia presupuestaria de Cataluña, hombre, manifiesta cualquier cosa menos rigor, seriedad y, en fin, una política presupuestaria razonable.

Este año 2021 estamos con los presupuestos prorrogados del 20, pero es que lo mismo ocurrió en el 16, lo mismo ocurrió en el 18, lo mismo ocurrió en el 19. En los últimos siete años –en los últimos siete años– solo ha habido dos presupuestos. Dos. Y el del 2020 se aprobó fuera de plazo y sin tener en cuenta las consecuencias de la pandemia del covid-19. Por lo tanto, nacieron muertos, eran papel mojado. Es una grave anomalía política y económica sin parangón en ninguna región de Europa. Si encuentran ustedes una región de Europa en la que, en los últimos siete ejercicios presupuestarios, siete, solo haya dos presupuestos aprobados, en fin, yo, si vale la expresión, les invito a un café. Pero es que no la van a encontrar –no la van a encontrar. No hay una región de Europa tan poco seria en materia presupuestaria.

Reclaman más competencias, pero las que tienen no las ejercen. «Es que necesitamos más competencias, necesitamos, en fin, más herramientas para hacer política, política económica...», perfecto, hagan ustedes el presupuesto, que es la principal herramienta de política económica de un gobierno. Pues en los últimos siete años, dos presupuestos y mal hechos.

Por lo tanto, la Generalitat ha estado instalada en los últimos años en la más absoluta irresponsabilidad. Han estado ustedes muy centrados, excesivamente centrados, en el ilegal desafío separatista y en la voluntad de romper unilateralmente las relaciones históricas con el resto de españoles. Poco, por no decir «nada», les ha importado la política económica y presupuestaria. Si no, vuelvo a lo que decía antes, tendríamos otros..., más presupuestos, al menos, ¿eh?

Han estado, si hechas un vistazo a las cuentas del 16 y del 17 que hoy tenemos que analizar, ¿no?... bueno, pues veíamos que estaban ustedes en la construcción de una nación artificial, de organismos paraestatales, coloquialmente denominados «chiringuitos», que nos permitirían..., de eliminarse buena parte de ellos, nos permitiría reducir el gasto corriente en aproximadamente 1.000 millones de euros. Ese atroz despilfarro, de esas «estructuras *d'etat*», ¿eh?, eso, tienen su repercusión y se ve claramente en las cuentas generales del 2016 y 2017.

Y, de esos lodos, estos barro. Lo que se hacía en aquel momento, o lo que no se hacía en aquel momento, tiene su repercusión directa en los desequilibrios macroeconómicos que hoy sufre Catalunya. Algunos..., pues, bueno, en fin, seguimos siendo la comunidad autónoma con más deuda pública de España, triplicándola en los últimos diez años. Hemos triplicado la deuda de Cataluña en los últimos diez años. Seguimos con el *rating* de bono basura; nadie en el mundo nos deja un euro –nadie,

nadie. Bono basura. Hemos crecido, en el año 2020, por debajo de la media española. Madrid nos supera en términos de PIB con un millón menos de habitantes y acumula seis veces más inversión que Cataluña. Y cinco mil grandes empresas menos que en 2017. Todas esas empresas que huyeron tras el golpe del 1-O no han vuelto –no han vuelto. Ahora ustedes me pueden decir que sí, que han vuelto, que están todas aquí y tal, que es verdad, y decir que «la Caixa», que Aigües de Barcelona y tal están aquí...; no, es falso. Mienten.

La cuenta general del 2016 –lo ha dicho el *síndic*, ¿no?– manifestaba lo que manifestaba: grandes tensiones de tesorería, soportaba un elevado riesgo vivo de avales concedidos, cerramos con unas necesidades de financiación de 1.974 millones por encima de lo fijado y una deuda de 65.669 millones, un 6 por ciento más que la del año 15. Todo eso en un contexto de crecimiento económico; era el año 16. En definitiva, derroche, despilfarro y desequilibrios. Entendemos que la sindicatura tuviera muchos problemas a la hora de realizar este dictamen. La propia sindicatura lo dice en su informe, que asume demasiadas limitaciones a la hora de fiscalizar las cuentas y su trabajo –por tanto, su resultado– no es todo lo exhaustivo que al Grupo Parlamentario de VOX le hubiera gustado observar.

Faltaba –dice literalmente el informe– un informe de auditoría de veinte consorcios que estaban adscritos. Hablo de las cuentas del 16. Veinte consorcios no se pudieron auditar, no. Rigor, rigor..., poco. Y, como bien ha dicho el *síndic* antes, sin memoria de objetivos. Por lo tanto, nosotros esta cuenta del 2016 no la podemos votar a favor.

Y, por su gravedad –porque me parece muy grave–, me gustaría destacar algo que se ha dicho a lo largo de la sesión. Un gasto realizado durante el año 2016 y no contabilizado de 1.442 millones. Esto no es ortodoxia presupuestaria. Esto no es normal. Esto no es buena praxis económica, ustedes pueden decir que aquí lo han hecho estupendamente, pero es que esto..., en una empresa privada te mandan al paro. Esto no es normal; además de ser ilegal, además de ser un delito, tal y como recoge también la misma memoria del *síndic*. Y parece también substancial que no se reconocieran los pasivos ligados a la Autoridad Metropolitana de Transporte por valor de 540 millones; es decir, no una cantidad menor.

La cuenta del 17 seguía en lo mismo. Era el año del *procés*, era el año del golpe, era el año del 1-O y había que gastar, había que gastar, ¿no? Se gastó mucho en propaganda, se gastó mucho en adoctrinar, en esas estructuras de estado y lógicamente ese engrose de chiringuitos también se ve en las cuentas. Cuando le echas un vistazo a las cuentas de 2017, también lo ves. Entonces, ¿se puede decir que se ha hecho bien? Pues, hombre, francamente..., francamente no. Seguía creciendo la deuda pública, siguieron sin resolver las recomendaciones de la sindicatura de años anteriores, creció el gasto público por encima del incremento del PIB y mantuvimos unos importantísimos remanentes de tesorería negativa.

Además, en la nota resumen del *síndic* del 17, decía literalmente –abro comillas–: «La Intervención General de la Generalitat no ha presentado una cuenta general consolidada que incluya la cuenta de la Administración y de todas sus entidades dependientes, lo cual no permite tener una visión global de la actividad económica y financiera del sector público catalán» –cierro comillas. ¿Entonces este papel qué es? ¿Este papel qué es? ¿Esto es serio? La propia sindicatura te dice: «No tengo una visión global de la actividad económico-financiera del sector público catalán». Pues no podemos a votar a favor, ¿no? Y el que lo haga es un irresponsable, francamente, porque es que hasta la misma sindicatura lo dice. No, no, léalo, léalo. Y luego dice: «El gran número de entes incluidos en la cuenta general no permite realizar una auditoría financiera de legalidad y de gestión de las cuentas de todos.» Esto aparecía, pero aparecía por primera vez; nunca antes había aparecido esta nota. Olía a coartada, ¿no?

Lo que sí que sabemos es que ni la intervención ni la sindicatura reflejaron el importante desvío de fondos públicos para la financiación del *procés*. Hecho que llevó a cuatro de los cabecillas del golpe de estado a acumular condenas por malversación de caudales públicos. Eso ocurrió, solo hay que leer la sentencia. El señor Junqueras, Turull, Romeva y Bassa fueron condenados, según los jueces, por invertir o complementar en total 1,9 millones de euros de las arcas catalanas en el *procés*. Hubo, según dicta la sentencia, una consciente y voluntaria desviación de destino de los fondos públicos, supusieron gastos ajenos a cualquier fin público lícito y se ordenaron careciendo de cobertura presupuestaria. Eso dice la sentencia. ¿La sindicatura lo ha considerado relevante? No –no. Yo creo que era relevante. Entonces, yo, en un informe de la sindicatura sobre las cuentas del 17... Hombre, no hubiera estado de más que se hubiera reflejado esta cuestión.

Acabo. No es de recibo, además, que los órganos de la Sindicatura de Cuentas sigan sin renovarse. No es normal. Es una anomalía que desacredita la neutralidad de este ente y, por tanto, aprovechamos este debate para pedir su renovación inmediata. Hay una sombra de manoseo partidista sobre el mismo que lo invalida –que lo invalida– como órgano de fiscalización de las cuentas públicas. Así pues, desde el Grupo Parlamentario de VOX, votaremos en contra de las dos cuentas y nos abstenemos en las recomendaciones de la sindicatura. Algunas son positivas, pero son insuficientes.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, y en representació de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Bona tarda. Gràcies, senyora presidenta. Bona tarda, diputats i diputades, síndic major. Bé, avui, abril de 2021 –ja ha sortit amb els altres oradors que m'han precedit– portem a votació el compte general de la Generalitat de Catalunya dels exercicis 2016 i 2017. No pot ser –i tothom ho entén– que portem a votació el que és la imatge fidel del patrimoni i de la situació financera de la Generalitat de Catalunya el 31 de desembre de 2016 i el 31 de desembre de 2017 l'abril de 2021. Per què? Doncs perquè no ens serveix ara quina és l'explicació de com s'han gastat els pressupostos de 2016 i 2017. Perquè sí, precisament, un dels objectius d'aquests informes que ens ha fet la sindicatura és proposar, si escau, mesures de caràcter general que es considerin que són necessàries per a la gestió de la Generalitat, doncs de què ens serveix tenir tot això a tants anys vista?

Tant l'informe del 2016 –també s'ha dit– com l'informe del 2017 compten amb el vot particular del síndic senyor Jordi Pons, al que des del Grup Parlamentari de la CUP hi donem importància, perquè és un vot particular que es ve reiterant en els anys. No és una cosa nova, sinó que ja es van fer vots particulars als exercicis que van des de 2008 a 2015. És a dir, en deu ocasions aquest síndic ha emès vots particulars reclamant que la sindicatura faci bàsicament dues coses: que faci una anàlisi profunda, i no només de passada, de l'estat de compromisos de despesa adquirits amb càrrecs d'exercicis futurs; i dos, que s'analitzin les fórmules de col·laboració publicoprivades i fiscalitzar si aquestes fórmules s'ajusten a la legalitat vigent, i valorar en cada cas la idoneïtat davant de fórmules alternatives i fer una seriosa advertència sobre el cost que té la seva utilització.

I això no només ho diu el síndic en els seus vots particulars, sinó que precisament aquesta cambra, l'any 2011, a això, hi va donar la forma de resolució. Per tant, no només és un vot particular, sinó que hi ha una resolució d'aquest Parlament que insta a efectuar totes aquestes fiscalitzacions. I això no s'ha fet. Ens diu de forma clara i diàfana aquest síndic que les fórmules de col·laboració publicoprivada només

cal emprar-les quan generen una verdadera plusvàlua enfront a altres alternatives. I aquestes mesures de col·laboració públicoprivada està clar que no generen plusvàlua ni suposen eficiència en la gestió. Cal que els serveis públics es gestionin de forma directa, perquè aquesta és l'única manera que tenim per garantir atorgar a la ciutadania unes prestacions dignes que no prioritzin el marge industrial, que és precisament el que prioritzen aquestes fórmules de col·laboració públicoprivades. I avui em felicito que l'orador del Partit Socialista hagi vist que precisament s'hauria de reflexionar sobre aquestes fórmules de col·laboració públicoprivada. Doncs celebrem que avui vostès vinguin aquí i diguin que hem de repensar aquestes fórmules de col·laboració. Com també celebrem que avui vostès vinguin aquí i es posin les mans al cap per la venda de patrimoni públic, com es refereix als informes que ens ha fet l'auditoria, com, per exemple, la venda d'un immoble per la quantitat de 8 milions d'euros.

Per què les fórmules de col·laboració públicoprivada s'han d'acabar? Doncs perquè són fórmules molt complexes que tenen al darrere una gran enginyeria financera i que són molt perilloses en el tema de la transferència de riscos. Perquè realment hi ha una verdadera transferència de riscos en aquestes fórmules de col·laboració públicoprivades? Nosaltres creiem que no: el risc sempre cau cap a una banda, i és cap a la banda de lo públic. I per això el síndic en aquest vot particular que fa ens vol alertar sobre aquest perill. També ens diu el síndic que ull –i ja també se n'ha fet esment a les altres intervencions– amb aquestes fórmules que ens hipotequen per al futur. Que resulta que s'adopten en una legislatura, però tenen conseqüències que es poden allargar vint, trenta..., molts anys. I que, per tant, hipotequen polítiques que es poden fer en un futur.

El mateix informe constata la delicada situació financera de la Generalitat de Catalunya el 31 de desembre de 2016 i el 31 de desembre de 2017, pel fet que el romanent de tresoreria i els fons propis són negatius per l'elevat endeutament financer i pels compromisos de despesa adquirits amb càrrec a futurs exercicis. I això vostès ho recullen a les conclusions. Per tant, com també ens ha dit avui el síndic major, queda molt de deute que es deixa pendent per a legislacions futures. Nosaltres no podem votar a favor d'aquest compte general de la Generalitat de Catalunya –ni el del 2016 ni el del 2017–, perquè com he dit abans: no atén aquesta resolució que va fer aquesta mateixa cambra. Per tant, no es compleix. No hi podem votar a favor.

Volem ressaltar que en els dos informes s'exposa: «el gran nombre d'ens inclosos en el compte general no ha permès realitzar una auditoria financera de legalitat i de gestió d'aquells ens que formen part del sector públic». Doncs bé, sense auditories operatives no anem absolutament enlloc. També es diu en el compte –i hi volem posar èmfasi– que no s'inclou la memòria justificativa de costos i dels rendiments dels serveis públics. Doncs sense aquesta informació, sense aquestes memòries, també tenim uns informes que coixegen. I, per tant, no els podem donar un vot afirmatiu. En definitiva, aquests informes fan una anàlisi que és epidèmica, superficial, i que justifiquen el nostre vot.

Sí que volem destacar –com a coses que hem vist als informes– que, com ja també s'ha comentat, el 2007 ja hi ha un compte agregat amb cessió general de Cat-Salut, dels comptes anuals individualitzats de la resta del sector públic. Són agregats i no consolidats; doncs bé, cal consolidar.

També volem fer referència que el 2017 s'inclou endeutament de la Generalitat de Catalunya que té com a creditor l'Institut Català de Finances. Ens felicitem d'aquest fet, perquè l'Institut Català de Finances ha de ser una peça clau d'exercici de sobirania i de construcció del nou estat. Cal convertir aquest institut en una verdadera banca pública.

Pel que fa al punt relatiu a les transferències corrents d'empreses privades, doncs l'informe ens explica que el 2016 es va fer tota una sèrie de modificacions del clausulat contractual de diferents concessions administratives, relatius a diferents trams

d'autopista, per establir equilibris econòmics i financers –allò que dèiem abans de la transferència de riscos–, perquè, per part de Generalitat, es van fer una sèrie d'alteracions relatives a descomptes en peatges. Doncs, bé, en relació amb aquest extrem, el 2016 es fa constar que falta la valoració del compte compensatori de la Generalitat. Per què no tenim aquest número? Qui és que no ha facilitat aquesta informació? I, amb relació al mateix aspecte, a l'informe del 2017 resulta que es va tenir accés a un càlcul efectuat pel Departament de Territori que estimava en uns 314,46 milions el saldo de compensació de desembre del 2017. Però la Intervenció de Generalitat no va adoptar cap provisió per aquest concepte. No sabem per què i, doncs, si en algun moment es pot, ens agradaria que el síndic major ens ho aclarís.

Perquè, pel que fa a l'apartat relatiu a liquidació de l'estat d'ingressos i, en concret, l'epígraf relatiu als impostos directes, hi trobem que s'hi recull l'impost sobre habitatges buits; un impost directe que grava l'incompliment de la funció social de la propietat pel fet de romandre els habitatges desocupats de forma permanent. De l'informe, se'n desprèn que aquest impost, tot i tenir previst l'inici de la seva recaptació el 2015, no es va fer efectiva, la recaptació, fins a l'exercici del 2016, on es van recaptar 11,50 milions. A l'informe del 2017, veiem que la recaptació d'aquest impost s'incrementa en un 60 per cent respecte a l'exercici anterior, i s'explica a l'informe que això es dona..., l'increment es dona per l'increment de municipis definits com a àrees de demanda residencial forta i acreditada que passen de setanta-dos a 234 municipis.

Bé, nosaltres celebrem aquesta mesura. Entenem que aquest impost és una manera de fer política d'habitatge, que serveix per mobilitzar tot aquell parc d'habitatges que està desocupat, perquè es posi en el mercat del lloguer. I també ens agradaria, perquè creiem que té molt marge, que es toqui la base imposable d'aquest impost perquè creiem que la base imposable d'aquest impost encara la podem fer més ampla perquè aquest impost sigui més efectiu.

També en l'apartat d'ingressos es constata un considerable increment de l'impost sobre el joc *online* de la comparativa del 2015 al 2016, i la pregunta que ens fem és: val la pena fer diners a costa de la salut de les persones? Nosaltres entenem que no. I el que hauria de passar és que no existissin aquesta possibilitat de joc i molt menys de joc *online*, i no entenem per què el Govern recentment ha tret aquest decret bonificant precisament impostos vinculats amb el joc.

També volem ressaltar la prohibició votada tant en l'exercici del 2015 com en el 2016 per fer front a les possibles indemnitzacions per danys i perjudicis derivats d'una de les adjudicacions més escandaloses de la història d'aquest país, com va ser l'adjudicació de l'explotació de l'empresa ATLL per cinquanta anys a un consorci liderat per Acciona i que es va judicialitzar, com tots sabem. Amb independència de totes les provisions per danys i perjudicis que consten en els comptes, no seran prous per quantificar, en termes econòmics també, els danys i perjudicis creats a la ciutadania d'aquest país amb aquest despropòsit.

I, per últim, a l'informe del 2017, s'hi diu que Catalunya va complir l'objectiu d'estabilitat pressupostària, que no es va complir el 2016, sí el 2017, i l'objectiu del deute públic. A nosaltres aquest objectiu d'estabilitat pressupostària, objectiu de deute públic, sincerament, ens és una mica igual i aprofitem aquí per emplaçar a Partit Socialistes i comuns perquè deroguin d'una vegada l'article 135 de la Constitució espanyola que tant ens ofega.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari En Comú Podem, el senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé. Bona tarda. Gràcies. No s'hi acostumin, eh? No sortiré totes les vegades, el que passa és que avui ha coincidit que les dos comissions aquestes se m'han assignat en el meu grup, però no s'hi acostumin, que anirem alternant les persones.

Bé, doncs, com deia, bona tarda. En primer lloc, voldria agrair la feina de la sindicatura, de l'informe que ens presenta el síndic de comptes. Una feina..., jo crec que és un informe molt elaborat i detallat. Per tant, gràcies, doncs, pels informes presentats. Hi ha molta feina darrere i el treball d'un gran equip de professionals que donen suport a la tasca de la Sindicatura de Comptes, que ha de vetllar per la netedat i transparència dels comptes públics. Aquesta crec que és una tasca imprescindible de control per tal que la ciutadania pugui confiar tant en el funcionament de les institucions com en la bona gestió dels recursos públics, no?

Per tant, dit això, avui, els informes de la Sindicatura de Comptes del 2016 i del 2017, d'entrada ens evidencien que tenim un problema polític de fons com a país. Primer, perquè el que es presenta són els comptes del 2016 i del 2017. És ridícul estar debatent en el Ple uns informes de comptes de fa més de quatre anys, eh? Aquest retard, sens dubte, té arrels polítiques, i arriba al Ple tres anys després de ser elaborat, però també de gestió administrativa; es triguen dos anys gairebé a elaborar els informes per part de la sindicatura. Els comptes del 2016 van arribar amb dos anys de retard per a la seva revisió per part de la sindicatura i els debatem al Ple pràcticament tres anys després. Passa el mateix amb el del 2017, que fins al 2019 no es publica l'informe. Per tant, aquí tenim, diguéssim, problemes; problemes de gestió administrativa de qui ha de presentar els comptes a la sindicatura, i després, també problemes de la mateixa sindicatura per poder fer la feina, possiblement per escassetat de recursos.

I també hem de dir una altra qüestió. És que aquests informes han estat elaborats i es presenten per una Sindicatura de Comptes incompleta i que fa anys que els síndics tenen el mandat caducat. Dels set síndics que marca la llei, només n'hi ha cinc d'actius –dos van dimitir fa temps–, i tots, els cinc restants, tenen el mandat caducat. El president inclòs, si no m'equivoco, porta ja més de quatre anys de pròrroga. Ni és seriós ni és digne per a una institució del país tenir caducat el mandat i tenir-lo prorrogat durant tant de temps.

Per tant, estem davant d'uns informes que arriben tard i que haurien d'haver estat elaborats per nous síndics que aportessin visions noves sobre els comptes públics.

Certament, el problema polític és de fons i no és imputable a la Sindicatura de Comptes. El retard en l'arribada al Ple dels informes mostra el mal funcionament de l'Administració. Una imatge de desgovern i de paràlisi institucional en el que portem anys instal·lats i que no ajuda ni a l'acció política ni a les tasques de controls socials i polítics de les pròpies institucions.

No oblidem que l'informe del 2016 correspon a un exercici sense pressupost, eh?, de pressupost prorrogat, una anomalia que es repeteix massa vegades a Catalunya. Enguany, el 2021, ens trobarem de nou o ens trobem de nou amb un pressupost prorrogat, i això, democràticament, és perillós. El pressupost és el principal acte de sobirania política de la ciutadania que exerceix a través del Parlament. No tenir pressupostos, anar prorrogant pressupostos, crec que, democràticament, no és gaire digne.

Deia també que es constata un problema de gestió administrativa. Es van trigar dos anys a elaborar els informes per part de la sindicatura. És necessari reduir aquest període –crec que el síndic, en la seva intervenció inicial, ja ha dit que comencen les coses a anar millor. Massa temps per fer bé la feina que ens correspon, que és treure conclusions d'uns informes que han d'eliminar problemes de gestió econòmica per part de l'Administració i el sector públic i que cal corregir amb urgència, i que també ens haurien d'explicar els resultats reals amb relació al pressupost que hem debatut i aprovat aquí en el Parlament.

No és un problema menor, doncs, el del retard en l'elaboració dels informes, i que en bona mesura entenem que es poden atribuir a la qualitat de la documentació que rep la Sindicatura de Comptes.

Els comptes presentats anualment per la Intervenció General, tal com indica la sindicatura –i ho ha explicat així, clarament, el síndic–, presenten deficiències que cal fer-ne esment, perquè correspon al Govern –si algun dia en tenim– corregir-les. Algunes d'aquestes deficiències serien –i ho apuntava el síndic–: els comptes no estan consolidats, es presenten de manera agregada i no eliminen les operacions recíproques, i això dificulta l'anàlisi real dels comptes; els inventaris del sector administratiu no estan actualitzats ni coincideixen amb els registres comptables generals, una pràctica –a part dels problemes d'anàlisi i de control– que mostra també la falta de modernització i homogeneïtzació de criteris per l'Administració, i la Generalitat no va presentar els comptes –en feia esment també el síndic– de vint consorcis públics i que va ser el síndic l'encarregat de demanar la documentació.

Són problemes importants, mostren una Administració poc eficient. En ple segle XXI, continuar presentant els comptes sense consolidar-los, no tenir els inventaris al dia o no entregar tots els comptes preceptius no són només mala gestió per part de l'Administració de la Generalitat, també, i sobretot, és una barrera que dificulta la informació a la ciutadania i dificulta la tasca de la sindicatura i, en darrera instància, dificulta també el propi control parlamentari sobre els comptes.

Entrant més en l'informe, apuntar algunes qüestions. L'informe ha de donar una opinió sobre si la informació econòmica i financera dels comptes públics s'adequa als principis comptables i si compleix la legalitat i el temps, i proposar mesures de caràcter general necessaris per millorar la gestió de la Generalitat. És per això que la primera sorpresa és constatar el que ja hem dit més amunt: no disposem d'una comptabilitat general consolidada que inclogui el compte de l'Administració i de totes les entitats dependents. Això limita la visió de conjunt de l'activitat econòmica i financera del sector públic, en limita el coneixement i, per tant, la capacitat d'acció sobre la gestió administrativofinancera.

Pel que fa a l'anàlisi de les dades economicofinanceres dels comptes generals, identifiquem diverses tendències que voldríem destacar. Primerament... –no parlaré de tots els elements, però parlaré d'alguns elements–, amb relació a les dades de personal, l'informe mostra clarament una realitat que entenem que és insuportable per a les persones que ho pateixen, però també pel mateix funcionament, pel mateix mal funcionament de l'Administració. Veiem com en aquests dos exercicis, 16 i 17, s'ha ampliat el personal de la Generalitat, de les 123.600 i escaig contractades el 2015 als 124.000 a finals del 2016 i els 128.000 i escaig del desembre del 2017. Això és equivalent a un increment del 4 per cent en aquest període, que es produeix principalment el 2017, i que hem de valorar positivament que hi hagi un increment de les plantilles.

Però, aquest increment de les plantilles, l'hem de posar en relació amb com s'ha fet això, que és el que veiem que ha estat negatiu. El personal funcionari s'ha reduït a una taxa del 3-4 per cent anual i la reducció del personal laboral indefinit encara més pronunciada, ha disminuït el 5,9 entre el 15 i el 16 i el 5,8 entre el 16 i el 17. Per contra, el personal interí va augmentar un 13,9 per cent i un 25 per cent en el cas del personal interí laboral en aquests anys.

És una dada, per tant, per nosaltres, preocupant. I aquesta dada de l'augment de la temporalitat, augment de l'interinatge, que és, com dèiem, dolent per a les persones i dolent per al funcionament de l'Administració, l'hem de posar en consonància també amb la despesa del personal que mostren els informes.

La despesa de personal del 2016 de 5.336 milions i de 5.558 el 2017, que té un increment del 4,1 per cent, que té relació directa, com veiem, per tant, amb l'increment de les plantilles, quan ho relacionem amb la despesa de l'any 2013, que era de 6.358 milions, veiem que aquí tenim un petit problema: el 2013, que teníem menys

plantilla, 6.300 i escaig milions; el 2016 i 17, 5.500 milions de despesa de personal. Vol dir que al relacionar la despesa amb el nombre d'efectius, aquests dos últims anys, la Generalitat ha gastat un 20 per cent menys de pressupost per persona treballadora que el 2013. Mentre que fa set anys la despesa mitjana per persona treballadora era de pràcticament 53.000 euros, aquest import s'ha reduït, en aquests anys, a 43.000 euros per treballador.

Aquestes dades ens informen d'algunes qüestions rellevants, greus problemes de precarietat, temporalitat i equitat salarial al sector públic. Cal corregir-ho. És un llast per a les persones que estan en aquesta situació, però indica també una mala gestió del personal per part de la Generalitat, que es tradueix en el propi funcionament i qualitat dels serveis que ha d'oferir a la ciutadania, que estan perdent qualitat.

La disminució de la despesa de personal amb relació al 2013 indica que encara no s'han recuperat els nivells previs a la crisi financera del 2008, amb les retallades que es van generar a partir de l'any 2010. La disminució de la retribució del personal en relació amb el 2013, aquests prop de 1.000 milions menys, contrasten amb els prop de més de 4.000 milions més en transferències corrents, que evidencien el que ja sabem: la pràctica d'externalitzar part de la prestació de béns i serveis que podria fer la Generalitat de manera directa.

I, sense sortir del capítol de personal, deixi'm que assenyali una qüestió que l'informe del síndic crec que no fa constar, possiblement perquè tampoc els té comptabilitzats adequadament als comptes que presenta la Generalitat. Parlo del deute de les mensualitats que el Govern va sostreure als empleats i empleades públics els anys 2013 i 2014 i que, per tant, haurien de figurar com a deute els anys 2016 i 2017, perquè, com tothom sap, encara no s'ha saldat el cent per cent del deute, ja que la mensualitat del 2014 s'ha de satisfer, segons acord de la Mesa de Negociació amb els Empleats Públics, aquest any 2021.

Amb relació a l'endeutament de la Generalitat, un parell de qüestions. L'endeutament és elevat, ja s'ha comentat, però crec que no hem d'alertar-nos al respecte: l'endeutament és majoritàriament a llarg termini –aquesta és una dada positiva– i el 75 per cent està finançat amb mecanismes de finançament de l'Estat.

Ara bé, l'informe del 2016 indica que les necessitats de finançament foren de 1.974 milions, el que representa que vam incomplir el compromís de dèficit, que havia de ser del 0,7 i va ser finalment del 0,93. El que em resulta xocant és que el mateix Govern que gestionava aquesta àrea econòmica el 2016, i no va tenir cap problema amb fer dèficit, és el mateix que enguany, en plena crisi sanitària, amb greus problemes socials i econòmics, s'ha negat a superar el dèficit, més quan la normativa estatal i europea ho emparaven per promoure més activitat adreçada a la protecció de la salut, al suport a les famílies i a l'impuls de l'activitat econòmica.

Amb relació a les qüestions sobre la col·laboració publicoprivada, aquí voldria fer, com ja han fet altres intervinents, algunes de les observacions..., o fer meves algunes observacions que el síndic Jordi Pons i Novell realitza com a vot particular en els diferents informes. Creiem que la sindicatura hauria d'analitzar i valorar la idoneïtat en cada cas de les fórmules de col·laboració publicoprivada. Creiem que és rellevant fer-ne una valoració seriosa davant d'altres formes. Val amb caràcter general per conèixer l'impacte econòmic, també en termes de qualitat, de la fórmula de prestació privada de determinats serveis públics, i també com a forma especial la utilització d'aquesta fórmula per evitar la comptabilització en l'exercici corresponent del cost de construcció de determinades infraestructures. Creiem que aquesta observació que es va arranjant és important, i ens donaria una imatge més real del que passa amb els comptes públics.

Per acabar, reitero el que deia al principi. La sindicatura fa una bona feina, és una feina imprescindible, que segur que es pot millorar, però la seva millora va de la mà del ple funcionament de les institucions i del respecte a les nostres pròpies regles. Per això insisteixo en la necessitat de renovar la sindicatura.

Per últim, li demanaria a l'informe que, més enllà de validar si la imatge és fidel o no a les regles comptables i financeres, cosa que és preceptiu fer, m'agradaria que també els informes poguessin analitzar l'eficiència i l'oportunitat de determinades aplicacions de despesa que poden resultar antieconòmiques. I també, evidentment, que es relacioni el tancament dels comptes amb els resultats previstos en els pressupostos que aprova aquest Parlament.

Dit això, cal que l'Administració de la Generalitat i la Intervenció General facin la seva feina, per facilitar l'anàlisi acurada i integral dels comptes públics. Els comptes s'han de consolidar, els inventaris s'han d'actualitzar; no fer-ho dificulta el treball de la sindicatura i del Parlament.

Crec que l'informe mostra les insuficiències de l'acció de govern de la Generalitat dels anys 16 i 17. Els pressupostos de partida, i els prorrogats més encara, eren antisocials, retallaven, privatitzaven. Val la pena recordar-ho, perquè avui els problemes que amb la crisi de la pandèmia tots coincidim en assenyalar –pobresa, desigualtat, desindustrialització, desequilibris territorials, insuficiències, etcètera... Cal sortir, per tant, diguéssim, de la dinàmica pressupostària que teníem aquells anys. Estarem a temps de superar-ho, d'intentar-ho fer d'una altra manera. Malauradament, avui no apunta gaire en positiu, perquè sembla que es volen repetir fórmules de govern caduques i fallides, però qui sap si demà no quedarà més remei que entendre que no podem seguir la tònica dels darrers anys.

El país necessita un canvi d'estratègia i un canvi també de gestió economicofinancera del país, que posi en el centre de la gestió pressupostària, de la gestió economicofinancera les persones.

La presidenta

Senyor Gallego, se li ha acabat el temps.

Joan Carles Gallego i Herrera

Res més. Moltes gràcies. I fins la propera.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Joan García.

Joan García González

(L'orador fa esforços per obrir l'ampolla d'aigua que la uixera ha deixat al faristol. Veus de fons.) Gràcies, presidenta. Deia que acostumo a no poder obrir les aigües quan arribo aquí... Volia començar donant les gràcies al senyor Amat pel seu treball, perquè avui ens ha portat un informe sobre uns comptes incomplets, això sí que és cert, això crec que ho tenim molt, molt clarament..., almenys sabut, i crec que fer aquest esforç amb el seu equip, etcètera, i fer aquesta presentació, doncs, és important. I, per tant, el meu agraïment i el del meu grup, al senyor síndic, perquè tot i que les coses que possiblement comentaré després són algunes crítiques, en principi crec que el treball que han fet és un bon treball.

Y quería, de hecho, empezar hablando, pues, de los detalles que se han ido expresando en este debate. Ser el penúltimo, básicamente, lo que hace es darnos una cierta visión, una perspectiva de lo que se ha dicho. E intentaré centrarme en algunos puntos que no se han comentado y que yo creo que son importantes para este debate o para la valoración que hace nuestro grupo de este debate. Es cierto que primero –ya se ha comentado– se traen unos informes que se presentaron hace un par de años algunos de ellos y que tratan unas cuentas que se ejecutaron, se aprobaron y ejecutaron hace mucho más tiempo. Es decir, este debate en sí es un debate casi de *Regreso al futuro*, ¿no? Es decir, nos vamos unos años para atrás e intentamos hacer un debate que tendríamos que haber tenido mucho antes.

Yo creo que este es uno de los primeros detalles que tendríamos que intentar solucionar o solucionar, ¿no? Creo que es importante. Además, y esto creo que es una

realidad que todos estamos viendo, estos debates no son precisamente apasionantes; creo que todos somos muy conscientes..., yo no voy a intentar sacar a nadie de la somnolencia, creo que es difícil que lo consiga, pero es una realidad. Tenemos un debate casi pretérito y además que no es excesivamente apasionante. Por lo tanto, primera crítica que creo que tenemos que tener en cuenta.

Segunda, ya se ha dicho, es un órgano el suyo que, bueno, que ciertamente, pues, está en una situación precaria, como mínimo. Se podría haber renovado, y de hecho ha habido oportunidades para hacerlo, pero no, no ha habido voluntad política en esta cámara para renovar la Sindicatura de Comptes, y no se ha hecho; por lo tanto, tenemos ahora mismo una situación compleja. Y creo que uno de los..., al menos de los retos de esta legislatura, creo que es renovar algunos de estos órganos que no se han podido renovar anteriormente.

Después, otra realidad, es cierto. Estamos analizando unos presupuestos, pero uno de ellos prorrogado y el único que realmente se realizó es el del 2017 que tiene las características que tiene, que son unos presupuestos, digamos, de un año algo especial y que aquí ha habido dos tipos de debate. Hemos estado viendo dos tipos de debate, el que ha obviado lo que ocurrió en el 2017, ha hecho un análisis neutral, objetivo, como si fuera un ejercicio contable más del 2017 y aquellos que consideramos que el 2017 pues no fue un normal, al menos no para algunos de nosotros. Y, por lo tanto, la ejecución de ese presupuesto, pues, ha tenido o tuvo –sobre todo el 17–, ciertos problemas que intentaré también exponer cuando vaya avanzando esta presentación.

Yo creo que otro de los aspectos que se repite, que esto es más técnico, en estas valoraciones es que es cierto que tenemos una tensión de tesorería importante. En esto no voy a entrar en detalle, creo que muchos de los que me han antecedido lo han explicado; tenemos una situación compleja en las finanzas de la Generalitat, con un crecimiento exponencial del déficit –esto también es cierto– y un aumento de la deuda pública que nos hace liderar, en esto, pues, las comunidades autónomas españolas. Y una consolidación, además –esto no se ha comentado, pero creo que es cierto–, de los recortes; además de haber incumplido la regla de gasto y la ley de estabilidad presupuestaria, que eso también es, digamos, una realidad adecuada.

En resumen, estamos, creo que en un escenario –y tampoco se ha comentado– de quiebra; insostenible. Creo que es así. Cualquiera empresa, por lo menos privada, así lo aceptaría o así al menos se debería aceptar. Seguimos dependiendo del Fondo de Liquidez Autonómica y ahora veremos qué hacen con los fondos covid y los fondos europeos. Pero no tiene, al menos este Gobierno saliente y creo que el próximo, si llegan ustedes a un acuerdo en algún momento, pero no creo que cambie demasiado, digamos, pues, unos antecedentes, una tarjeta de presentación demasiado buena, como para que nosotros pensemos o confiemos que esos fondos que nos van a llegar van a ser utilizados de forma adecuada. Por lo tanto, no estamos en una situación financiera..., o no estábamos, analizando esas cuentas, que son las últimas que podemos analizar, en una situación financiera adecuada.

Ustedes también han hablado y el señor Roquer ha hablado, porque el señor Roquer ha hecho, ha explicado un relato y yo estaba comentando a mi compañera: «Acabará diciendo..., acabará diciendo la palabra, ¿no?, el concepto, ¿no?» –y lo ha dicho, y no lo voy a repetir yo, porque esto te lo enseñan en comunicación, y no voy a repetir el concepto, pero ya sabe a qué concepto nos referimos. Y lo ha hecho. Vayan a negociar, vayan a negociar a Madrid, vayan a negociar un nuevo sistema de financiación, no dejen la silla vacía en el Consejo de Política Fiscal y Financiera y trabajen para todos los catalanes. Es lo que tienen que hacer –es lo que tienen que hacer–; háganlo. Mientras tanto, evidentemente es legítimo defender..., cada uno puede defender sus posturas políticas, pero no puede uno establecer un relato como el que ha establecido usted, para acabar diciendo que lo mejor es tener un estado independiente, que será el único estado, supongo, independiente, sin deuda pública,

¿verdad? Seguramente, sí. Estoy seguro de que sí. Comeremos también helados cada día.

Yo creo que tenemos un sistema, y lo digo sinceramente, un sistema de financiación autonómica que es mejorable y que podríamos estar negociando de forma, digamos, leal con el resto de comunidades autónomas. No se ha hecho y yo creo que esto es otro de los retos que debemos aportar. Todo esto se desprende del análisis de esas dos cuentas, creo que es importante que lo tengamos.

En definitiva, creo que abordando la perspectiva de ingresos y creo que cambiando la estrategia financiera podríamos redefinir también los objetivos de gasto. Y yo creo que podríamos mejorar, siguiendo una serie de recomendaciones, una serie de propuestas que acabo de hacer y algunas de las que hace el *síndic*, pues, nuestra situación financiera, que es bastante, bastante, bastante mala.

Hablaba el señor Amat de que este informe cierra el ciclo de vida de un presupuesto, por lo tanto, al final, nosotros lo que tenemos que hacer es valorar ese presupuesto, qué nos ha supuesto ese presupuesto. A nosotros, sinceramente, para ir muy rápido, nos generan varias dudas. Una de ellas, o por lo menos una de las consecuencias que ha tenido la ejecución de sus presupuestos, creo que está en la incapacidad para apoyar, apuntalar recursos suficientes para nuestro sistema de bienestar. Es decir, cuando uno ve la situación en la que nos encontramos hace un año en las residencias en Cataluña y ve que no había recursos suficientes, y va para atrás y constata que no se ha invertido y constata, además, que se ha reducido la inversión en algunos ámbitos, como en los ámbitos sociales o en residencias. Yo soy de Sabadell, por ejemplo, y hace años y años que mi ciudad lleva esperando una plaza pública de residencias, por ejemplo, años, y el solar está allí para que se pueda hacer, por ejemplo. Es un ejemplo, y podríamos seguir con este tipo de ejemplos.

Cuando uno constata esto, llega esto, y se encuentra con escuchas, la operación Vóljov y conversaciones en las que se dice, como decía el señor Vendrell o el señor Puigcercós..., el señor Vendrell: «Verás el drama la Administración por dentro», constatando que había un caos absoluto en la gestión de residencias, uno se da cuenta que la mala ejecución o la mala exposición, la mala, digamos, el mal diseño de unos presupuestos nos acaban llevando a sufrir cuando no estamos preparados o cuando ocurren cosas como las que nos ocurrieron hace un año y nos ha venido ocurriendo desde que empezó la pandemia, pero, sobre todo, hace un año. Por lo tanto, primera consecuencia, creo que es esa, creo que es básica, y creo que es importante.

Segunda. Revisando también esos presupuestos, se da cuenta que además de las consecuencias que supone para que nadie quede atrás, para que nadie quede, digamos, desatendido en este sistema o en esta sociedad catalana en la que vivimos y tenga las mismas oportunidades en igualdad de oportunidades cuando sale a trabajar, a estudiar, a buscarse la vida, como se dice de forma más normal, uno también se da cuenta que hay otras consecuencias. Creo que son básicas, que son esenciales, y es que uno observa que tenemos una, digamos, un exceso de grasa en la Administración que, sinceramente, no acabamos de entender, y que sí, llegamos, como mínimo, a la necesidad de que haya una reforma de la misma, lo que siempre hemos llamado como un exceso de... lo voy a decir, de chiringuitos.

Ya sé que está muy asumido por todos ustedes esa palabra, y me gusta porque la creamos hace unos años, y es así, creo que todo el mundo lo entiende, todo el mundo lo sabe. Creo que esa palabra la hemos empezado a usar para definir algo que es la creación de órganos o entidades públicas que, sinceramente, no tienen un objetivo básico en la Administración o para el bienestar de los catalanes, con lo cual, creo que es eso en todos los aspectos.

Y un último aspecto que creo que es importante y que yo no he visto, por lo menos, que aquí se planteara prácticamente por nadie, y es que creo que en el 2017 ocurrieron toda una serie de hechos que son importantes, y que aquí en el informe,

pues, no aparecen. Es decir, tenemos un presupuesto elaborado por un gobierno que no solamente fue imputado, sino que sentenciado por, digamos, por malversación de fondos, de estos fondos, es decir, por un mal uso de estos fondos públicos, y en el informe no aparece en ningún sitio.

Creo que es importante que esto se tenga en cuenta, porque claro, tenemos, en este caso, tenemos a otros órganos que están... pues, como es el Tribunal de Cuentas. Ya sé que a algunos no les gusta, pero el Tribunal de Cuentas, que están valorando y están revisando toda una serie de gastos que no voy a detallar ahora mismo, como la elaboración de las webs ilegales de referéndum, como los diseños gráficos de toda la campaña, campañas, dípticos encargados a través de Òmnium, cartas de confirmación de mesas electorales... En algunos casos sacados, estos fondos, de las aportaciones de fondos de Asuntos Sociales, en aquel caso de la que gestionaba la señora Bassa. Pago a *lobbies americanos* para que hicieran o pusieran, pues, las bondades de ese referéndum ilegal. Desde eso hasta viajes o cenas que casi es mejor no reproducir, con cuentas de dos mil euros. Esto aquí cosas como ocho botellas de vino por seiscientos euros.

Creo que... digamos que hay toda una serie de gastos que son irregulares, son ilegales, de hecho, y que están en esas cuentas, y que creo que no se han tenido en cuenta, y que, por lo tanto, nos llevan a nosotros, ya que tenemos que cerrar esta cuenta y que tenemos que votar sobre esto, pues, a llegar a una conclusión muy clara. Si quien fiscaliza no es capaz de ver que ese gobierno que ha tenido algunos problemas, digamos, legales hizo unos presupuestos y los utilizó de forma irregular, para, en este caso, un objetivo político, que está claro que es el de dividir a todos los catalanes, pues nosotros no nos queda otro remedio más que votar en contra. Votaremos en contra de las cuentas, de las cuentas de los dos años, el 16 y del 17, también de los informes, y nos abstendremos en las recomendaciones, porque algunas de las recomendaciones que nos están exponiendo, creo que si nosotros... creo que no podemos validar el gasto público realizado por unas autoridades condenadas por malversación.

Muchas Gracias, diputados y diputadas.

La presidenta

A continuació té la paraula, pel Grup Mixt, la diputada senyora Eva Parera.

Eva Parera i Escrichs

Gràcies, senyora presidenta. Bona tarda a tothom. Encara no havia tingut l'ocasió de saludar-vos. Jo, com els companys anteriorment, volia agrair la tasca de la Sindicatura de Comptes a l'hora de presentar aquests informes i, per descomptat, la compareixença del síndic major en aquest hemicicle per presentar els informes.

Que a meitat de 2021 haguem d'estar parlant dels comptes de 2016 i 2017 no és normal, no és gens normal, i és una manca de respecte cap als ciutadans. Hem de fer una profunda reflexió sobre el fet que avui estiguem rendint comptes de despeses de fa cinc anys. Estem parlant de despeses aprovades quan el senyor Artur Mas era president de la Generalitat i que van ser executades quan el senyor Carles Puigdemont era president de la Generalitat. No fa quatre dies, no és d'abans d'ahir. Volen ser la Dinamarca del sud –ho diuen constantment–, però estan molt lluny d'assemblar-s'hi; aquesta no és l'eficiència que ha de tenir una bona administració pública.

L'informe recull que l'any 2017 es van generar despeses per valor de prop de 1.674 milions d'euros que no van ser comptabilitzades, 1.674 milions d'euros. Perquè se'n facin una idea: és la meitat del pressupost de l'Ajuntament de Barcelona. Per què? No ho sabem. També posa de manifest que hi ha un romanent de tresoreria negatiu amb més de 340 milions d'euros. Això el que fa és reflectir la incapacitat de la Generalitat per anar fent front als seus pagaments, però jo avui aquí els veig a vostès aplaudint-se per la seva gran gestió. Francament no ho entenc; sens dubte, no la comparteixo.

Van incomplir la regla de despesa, amb un increment del 3,3 per cent, quan el límit estava fixat en el 2,1 per cent. Endeutar-se no és necessàriament dolent, en absolut, però hem de saber en què ens endeutem. Si l'endeutament és per generar llocs de treball estables, atraure inversió o finalitzar estructures paralitzades, doncs, endavant, benvinguda sigui. En canvi, em temo que no va ser per a això; em temo que bona part d'aquest endeutament és fruit de l'organització del referèndum il·legal de l'U d'Octubre, la campanya de propaganda exterior contra Espanya o la construcció de les seves suposades i inexistents «estructures d'Estat».

On és en el compte general del 2017 la informació relativa al Diplocat? No es va presentar la informació, i tan tranquils. On és aquesta informació? Molt em temo que l'haurem de conèixer a través de les compareixences del Tribunal de Comptes. Després es queixen de la intervenció dels tribunals. Doncs gràcies a la intervenció dels tribunals, en molts dels casos, perquè ens permet conèixer la realitat de la gestió que està fent el Govern de la Generalitat any rere any.

Per què no s'atreveixen a que els catalans coneguin quants diners s'han dilapidat en propaganda? Quants diners s'han gastat perquè al final el resultat sigui que les empreses no vulguin venir a invertir a Catalunya o s'ho repensin molt i moltes altres hagin marxat o estiguin valorant marxar? Per internacionalitzar la seva causa particular ja els hi he dit que no ha estat gens eficaç, però com a destructor d'oportunitats, malauradament, sí que ha estat molt efectiu.

L'informe també posa de manifest que un nombre important d'entitats que haviem de formular i aprovar els seus comptes anuals i trametre'ls a la Intervenció General de la Generalitat no van complir els terminis establerts. Això s'ha de corregir, no es pot acceptar. Igualment, al regularitzar saldos de tresoreria entre el CatSalut i l'Institut Català de la Salut, es va cometre un error –un error– en els assentaments realitzats per 440 milions d'euros, un 1,3 per cent del pressupost de la Generalitat en un únic moviment. Posin ordre al CatSalut, on s'informa de deficiències reiterades. No ens ho podem permetre, i menys ara, en plena pandèmia.

Pel que fa al compte general del 2016, la imatge és bastant similar: es denota una manca d'interès absoluta per part dels òrgans de govern de la Generalitat per a la gestió del funcionament ordinari de l'Administració, amb uns criteris d'enregistrament incorrectes en diverses aplicacions pressupostàries. Això també s'ha de corregir. Les liquidacions del pressupost de la Generalitat i el CatSalut no inclouen una part de la despesa realitzada durant l'exercici, ja que la despesa compromesa durant la vigència del pressupost va sobrepassar el límit disponible de les dotacions dels crèdits, concretament 1.442 milions d'euros; ho repeteixo: 1.442 milions d'euros. L'únic que aconseguen així és acumular més desajustos, en lloc de posar ordre als números de la Generalitat.

Un darrer apunt important: tant el 2016 com el 2017 es posa en evidència la baixa execució de la inversió real projectada als pressupostos de la Generalitat. No paren de criticar la manca d'execució de les obres de l'Estat a Catalunya, però la realitat és que vostès són incapaços d'executar la que depèn de vostès. Això té un nom: irresponsabilitat i altes dosis de demagògia. Si us plau, reflexionin sobre aquest punt també.

Deien fa anys que «la feina ben feta no té fronteres»; era un gran eslògan que tenia la Generalitat. Doncs la feina mal feta, malauradament, tampoc les ha tingut. I aquí s'ha fet molt malament la feina, enfonsant la reputació de Catalunya. Els hi estan robant el futur a milers de catalans, que comencen a veure com tenen la necessitat de traslladar-se a altres ciutats de la resta d'Espanya o inclús de la resta d'Europa si volen un futur millor. I això tampoc ens ho podem permetre, i més ara que a la crisi generada pel seu procés i les seves decisions de govern s'hi suma la crisi sanitària i econòmica derivada de la covid. Si no generem seguretat jurídica i econòmica des de les administracions, hi haurà menys inversió i es generaran menys llocs de treball. I permetin que els hi digui que generar seguretat jurídica i econòmica no es

pot fer de la mà de la CUP. Encara són a temps de reflexionar-hi. I això és el que els hi demano avui aquí. Encara hi som a temps; si us plau, reflexionin.

Moltes gràcies.

La presidenta

Bé, doncs, acabat el debat procediren a la votació del dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes de Catalunya sobre el compte general de la Generalitat corresponent a l'any 2016.

Atesa la petició de votació separada, tal com ha manifestat el Grup Parlamentari de Socialistes Units per Avançar, en primer lloc procedirem a la votació del punt 1.a del dictamen.

Explicaré el procediment de votació perquè, com saben, hi ha diputats que no disposen del *box* de votació electrònica, i seran aquests diputats els que votaran en primer terme.

Demana que els diputats que no disposen d'aquest *box* de votació electrònica, que es posin dempeus per informar del seu sentit del vot.

Hem cridat una vegada a votació, hi tornem.

Gràcies.

(Pausa.)

Demana als diputats, si us plau, que ocupin els seus llocs. *(Pausa.)* Doncs, si ocupen tots els seus llocs procedirem a la votació.

I, en primer lloc, votarem el punt 1.a d'aquest dictamen de l'any 2016. I ho farem, primer, els diputats que no disposen de sistema de votació electrònica.

Per tant, vots a favor?

(Rialles.) Ostres, no es veuen. Si us plau, un moment, que hi ha assistents que ens ajuden, perquè des d'aquí no és possible comptabilitzar-los adequadament.

Vots en contra?

Senyor Garriga, vostè pot seure. Ah, vot delegat. D'acord. *(Pausa.)* Senyor Garriga, pot seure perquè el seu vot delegat es computarà amb el seu vot electrònic.

I, finalment, abstencions?

D'acord, moltes gràcies.

Tenim 20 vots a favor, 8 vots en contra i 17 abstencions.

A continuació, procedirem ara a la votació electrònica. Recordo, per als diputats que són nous, que han de prémer en primer lloc el botó de presència, i després el sentit del vot que vulguin expressar.

Iniciem, per tant, la votació.

Comencem la votació.

El resultat final de la votació, sumant la votació electrònica i la votació... Que ha tingut, la votació electrònica, un resultat de 42 vots a favor, 9 vots en contra i 30 abstencions, per tant, la suma de tots dos sistemes de votació ha estat de 62 vots a favor, 17 vots en contra i 48 abstencions.

A continuació, procedim a la votació de la resta del text del dictamen sobre el compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici 2016.

Un altre cop, en primer lloc, votaran els diputats que no disposen del sistema de votació electrònica.

Vots a favor?

Sí, senyor García, em demana la paraula?

Joan García González

Sí, presidenta. Crec que s'havia demanat votació per separat de cada punt: punt 1.a, 1.b i 2.

La presidenta

No, només s'ha demanat... El senyor Ordeig només ha demanat la votació separada, tant del compte 2016 com 2017, del punt 1.a. I això és el que hem votat. Ara votem la resta.

Joan García González

Doncs ho demano jo per separat, si es pot fer. *(Remor de veus.)*

La presidenta

Hem començat la votació.

Joan García González

Bé, ha començat la votació d'aquella manera, perquè encara no hem votat. *(Remor de veus.)* Sí, només han votat allà, però... Bé, ja, però... *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Un cop iniciada la votació, no es pot demanar la votació per punts. Per tant, procedim a votar la resta de l'informe 2016.

Disculpin, els diputats que estan dempeus. Gràcies.

Vots en contra?

I abstencions?

Moltes gràcies.

A continuació procedirem a la votació electrònica.

Comença la votació.

El resultat de les votacions electròniques han estat 67 vots afirmatius, 8 vots en contra i 8 abstencions i el resultat final són de 101 vots a favor, 15 vots en contra i 11 abstencions.

A continuació procedirem a la votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes de Catalunya sobre el compte general de la Generalitat de l'any 2017. Atesa la petició separada del Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar, procedim a la votació del punt 1.a del dictamen i, per tant, demano als diputats... *(Joan García demana per parlar.)* Sí? Senyor García?

Joan García González

Demano votació separada de 1.a, 1.b i 2.

La presidenta

1.b?

Joan García González

1.b i 2.

La presidenta

I 2.

Doncs procedim a la votació del punt 1.a.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Votem ara amb votació electrònica.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat de 42 vots a favor, 10 vots en contra, 30 abstencions, que, sumats als vots anteriors, donen un total de 63 vots a favor, 18 vots en contra i 48 abstencions.

A continuació procedim a la votació del punt 1.b del dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

A continuació procedim a la votació electrònica.

Comença la votació.

Han sortit 67 vots a favor, 8 vots en contra i 8 abstencions, que, sumats als vots anteriors, donen un resultat total de 102 vots a favor, 16 vots en contra i 11 abstencions.

A continuació procedim a la votació del punt 2 del dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

A continuació procedim a la votació electrònica.

Comença la votació.

El resultat final ha estat de 67 vots a favor, 5 vots en contra i 11 abstencions, que, sumats als vots anteriors, donen un total de 102 vots a favor, 11 vots en contra i 16 abstencions.

A continuació procedim a la votació de la resta del text del dictamen sobre el compte general de la Generalitat corresponent a l'exercici 2017.

Vots a favor...? (*Veus de fons.*) Ja hem votat la resta del text del dictamen, perquè era 1.a, 1.b i 2.

Per tant, ara procedim al... (*Veus de fons.*) Molt bé. Doncs hem completat les votacions sobre el dictamen.

Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2021

231-00001/13

I passem al sisè punt de l'ordre del dia, la designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2021.

La Mesa Ampliada, tal com estableix l'article 37.5 del Reglament, ha acordat de proposar al Ple la designació del senyor Òscar Ordeig i Molist, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Juli Fernández i Olivares, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i la senyora Teresa Pallarès Piqué, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, com a diputats interventors per al període pressupostari del 2021.

Es pot considerar aprovada aquesta proposta per assentiment? (*Pausa.*) No? (*Antonio Gallego Burgos demana per parlar.*) Sí?

Antonio Gallego Burgos

Nosaltres no donarem suport a aquesta proposta.

La presidenta

Per tant, hem de votar.

Procedim a votar els vots a favor dels diputats que ha designat la Mesa Ampliada.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Procedim ara a la votació electrònica.

Comença la votació.

Setanta-vuit vots a favor, 5 vots en contra i cap abstenció. Per tant, tindríem 120 vots a favor i 5 en contra... (*Algú diu: «Onze.»*) Onze en contra, perdó, sumant els cinc nos i els d'abans.

Per tant, queden aprovats els diputats interventors que havia proposat la Mesa Ampliada al Ple: els senyors Òscar Ordeig i Juli Fernández i la senyora Teresa Pallarès.

Sol·licituds de compareixença

361-00001/13, 361-00002/13, 361-00003/13 i 361-00004/13

El setè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la sol·licitud de compareixença del vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat, i conseller d'Economia i Hisenda davant del Ple perquè informi sobre la situació econòmica, sanitària i social actual (*remor de veus*) i la proposta prevista pels fons europeus. Silenci, si us plau.

Abans de començar el debat, els faig avinent que, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus, de dilluns, farem el debat d'aquesta sol·licitud de compareixença, que ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, conjuntament amb les tres altres sol·licituds de compareixença del vicepresident del Govern, que han estat presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el Grup Mixt i el Grup Parlamentari de VOX a Catalunya, i que es corresponen amb els punts 8, 9 i 10 de l'ordre del dia, respectivament.

En primer lloc, intervindran els quatre grups parlamentaris sol·licitants, i a continuació podran intervenir la resta de grups parlamentaris per expressar el seu posicionament.

Així doncs, té la paraula per exposar els motius de la sol·licitud de compareixença per un temps màxim de cinc minuts la senyora Àlicia Romero, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Àlicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda, vicepresident, consellers, conselleres, diputats i diputades. Avui fa 129 dies que tenim un govern en funcions, 129 dies que el tenim en funcions perquè van ser vostès incapaços aleshores d'acordar la proposta d'un nou president o presidenta; setanta-cinc dies des de que els catalans i les catalanes van votar, setanta-cinc dies, i cinquanta-set dies fa que no compareixen en el Ple del Parlament, des del 3 de març, cinquanta-set dies des de que el vicepresident no ve a comparèixer a aquest Parlament. Fa la meitat del temps que porten en funcions..., sense donar explicacions; la meitat exactament del temps que estan en funcions que no donen explicacions.

Sincerament, ens costa una mica entendre el seu sentit de la democràcia, de la transparència, del retiment de comptes, no?, el que sovint vostès, doncs, aplaudeixen, el que sovint vostès, doncs, demanen, no?, per als altres. I, en canvi, els hi costa a aquest Govern.

I, a més a més, no és que només no estiguin donant comptes després de cinquanta-set dies i després de setanta-cinc dies que van votar els catalans, sinó que ho fan en un moment difícil, en un moment enmig d'una pandèmia, d'una greu pandèmia, la més greu de les darreres dècades, però és que, a més, ho fan també amb una crisi social i econòmica que creïem que mereixeria, per part del Govern en funcions, una compareixença per explicar-nos alguns aspectes.

Nosaltres, a la nostra proposta, que va entrar el 14 d'abril –també voldria dir-ho–, demanàvem dues coses: bàsicament, una explicació sobre la situació econòmica i social i la situació de la pandèmia, i també sobre la gestió dels fons europeus. Ens sembla que en aquests moments en què ha sortit diverses vegades el tema de la vacunació estaria bé una explicació al Parlament. També estaria bé aquesta proposta que anuncien sobre la desescalada. També, que ens expliquin com va la gestió, ho dèiem abans, dels fons europeus, que alguns dels agents que vostè citava aquest matí, vicepresident, diuen que no estan informats, que tenen por, que tenen reticències i angoixa perquè ningú els hi explica res i tenen propostes interessants a fer. O, per exemple, per saber quina és la posició del Govern pel que fa als ja als 4.500 acomiadaments que hi ha hagut fins al mes de març, 4.500. Estaria bé saber com va l'actualització, per exemple, del pacte nacional per la indústria, que va caducar l'any passat. (*Veus de fons.*) Sí, que va caducar l'any passat, vicepresident.

Doncs bé, són moltes coses. Fa molts mesos que vostès estan en funcions; fa gairebé dos mesos que no compareixen per explicar-nos algunes coses. Clar, vostè em podrà dir: «He vingut al control del Govern aquest matí.» (*Veus de fons.*) Sí, és veritat; ha vingut a una sessió de control, amb preguntes de dos minuts i mig, senyora Vilalta, amb preguntes de dos minuts i mig, en què no hi ha temps per fer un debat, en què no hi ha temps per reflexionar. No crec que ens puguem polir en dos minuts i mig la reflexió o el debat sobre la pandèmia, la vacunació, els fons europeus o la crisi industrial que viu Catalunya. Creiem que ja no perquè ho ha demanat el Grup Socialistes, creiem, vicepresident, que hauria d'haver vingut vostè per voluntat pròpia. Fa quasi dos mesos que no compareix, des del 3 de març, que va venir a una diputació permanent.

Sincerament, no ens sembla de rebut. I ens pensàvem que després d'aquella petició que vam fer i l'explicació que vàrem donar..., i a més a més recordo aquell mateix dia la portaveu del Govern, la consellera Budó, algun periodista li va preguntar en la seva roda de premsa i va dir: «No, i tant que compareixerem.» Bé, doncs, han passat ja catorze dies i, de moment, no compareix.

La veritat és que m'ha sorprès veure'l aquí aquesta tarda, perquè jo pensava que ens explicarien que és que no tenia agenda per venir i que hi havia estat aquest matí però que a la tarda tenia altres coses i que no podia comparèixer. Però el veig aquí i encara em sorprèn més. Em sorprèn més perquè crec sincerament que aquesta tarda podria haver comparegut avui aquí i haver tingut un debat una mica més extens per parlar d'aquests temes, que no és que preocupin el Grup Socialistes, és que preocupen els catalans; no és que preocupin només aquest Parlament i els diputats que estem en aquest hemicicle, és que preocupen a qui representem, que són molts catalans i moltes catalanes.

I, per tant, sincerament, em costa entendre-ho –em costa entendre-ho–; no trobo els motius perquè vostè no ve aquí a comparèixer per explicar-nos aquests temes que per nosaltres són tan importants.

Per tant, senyor Aragonès, jo el que li demanaria és que posés data a una compareixença que tindrà pendent si avui s'aprova, ja que no pot posar data per la seva investidura.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Romero. A continuació té la paraula, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyors diputats. Bé, com ha quedat palès, aquí tenim quatre peticions de compareixença del vicepresident del Govern, en substitució del president de la Generalitat i conseller d'Economia i Hisenda –espero haver-ho dit bé–, i és evident que les que són per motius massa concrets es passen totes com una col. Hi ha qui ho demana per la situació econòmica i social, sanitària, per l'estat d'alarma, per la gestió de la pandèmia, per la gestió dels fons europeus... Nosaltres volem, senyor Aragonès, que vostè comparegui per tot, absolutament per tot. O sigui, considerem, doncs, que res funciona i que ens ha de donar explicacions de tot.

La situació econòmica. Bé, la decadència econòmica de Catalunya la veu tothom, des del senyor Salvador Illa fins al senyor Alejandro Fernández passant per la seva futura eventual aliada al Govern, la senyora Eulàlia Reguant. Només a les fantasies més humides del senyor Tremosa o al món virtual del senyor Puigneró, Catalunya pita. Tota la resta ens posem les mans al cap davant una decadència colpidora, devastadora, molt humiliant, i al capdamunt molt mal repartida. Costa d'entendre que una coneguda cadena de gimnasos neoconvergens o sense el «neo», lliguin els

gossos amb llonganisses mentre al gimnàs social de Sant Pau es debat al frec del desnonament o que es gastin centenars de milers d'euros per comprar documentals que són com la cançó enfadada del procés, i que es comprin, a més, a productores que han confessat haver comès suborns massius i delictes de crim organitzat als Estats Units, i, bé, que a sobre compten amb el suport entusiasta de la consellera de Presidència, de la senyora Budó. Clar que la senyora Budó prou feina té aquests dies buscant col·locació expressa a dotzenes de recomanats abans del proper 6 de maig, data en què potser canviaran les condicions de contractació per a alguns, almenys. Si el repte aquí és, com deia avui el senyor Illa, reactivar l'economia i no deixar ningú enrere, potser podrien procurar que no es noti tant que la pràctica sempre queden enrere els mateixos. I que això els ho hagi de recordar la suposada extrema dreta, representada segons vostès aquí pel senyor Garriga, jo, sincerament, m'ho faria mirar.

De la pandèmia *ya ni hablamos...*, senyora Vergés, perquè em sembla que ha quedat prou clar que som molts els que aquí hem quedat esgarrifats, esgarrifats, molt esgarrifats, de la seva gestió. Vacunar tothom, diu que és l'objectiu. Només faltaria. Només faltaria, que l'objectiu no fos vacunar tothom. Però és curiós que vostè que té els ovaris tan sensibles se li inflin per unes coses i no se li inflin per les altres. Vull dir, a mi em cauria la cara de vergonya de que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya hagués hagut de dir el que diu d'aquest Govern, de no haver vacunat els policies, de discriminar-los i a sobre d'atjar un discurs d'odi contra aquests col·lectius.

En fi, a veure si s'aclareixen, si Madrid té la culpa de tot o els hi ha de donar la solució de tot, els hi ha d'enviar les vacunes amb un llacet i, a més a més, els haurà de fabricar un paraigua legal a mida, *un traje a medida*, per veure què passa quan arribi el 9 de maig, ens quedem sense estat d'alarma i, bé, els carlins que els mati Déu. «No podrán sacarse de la barretina restricciones indiscriminadas sin estado de alarma.» El senyor Carrizosa els ho ha dit aquest matí i jo per si de cas els ho recordo.

És clar que vostès..., la separació de poders, diguem-ne, no és el seu fort. Només hem de veure com funciona la Mesa d'aquest Parlament i com la seva presidenta amenaça, dia sí dia també, de pitjar el botó del projecte Manhattan de la desobediència. Una desobediència molt selectiva, això sí. Que li preguntin si no al senyor Cuevillas, perquè aquí qui no fa bondat no hi és comptat.

En fi, resumint, que el més calent a l'aigüera. «Transformació o resignació», plantejava avui el senyor Pol Gibert. A veure a qui toca resignar-se. Amagar el president per tenir president? Jo, senyor Aragonès, no penso que vostè no comparegui perquè no té temps, perquè no vol... Penso que perquè no pot, penso que per no el deixen, com no el deixen ocupar despatx, ni fer el discurs de Sant Jordi, ni sortir en primera i en segona volta. Això és una investidura «masoca». Si vostè creu que s'ho mereix, i que ho pot aguantar, jo penso que els catalans no, que els catalans no ho podem aguantar, que els catalans necessitem tenir un govern ja: bo, dolent, pitjor o regular, però necessitem un govern ja. De moment, ens acontentaríem a tenir explicacions. Per això el Grup de Ciutadans votarà a favor de les quatre sol·licituds perquè vostè comparegui, i de més que se'n presentin, de tantes com n'hi hagin. Y acabo *diciendo...* que bé, jo, he fet aquesta compareixença, aquesta explicació, en català, perquè m'ha vingut de gust..., pero cuando me dé la gana hablaré en castellano, porque las personas libres hablamos en catalán o en castellano según nos da la gana, en el Parlamento de Cataluña y en todas las instituciones de esta gran tierra.

Moltes gràcies. Bona tarda. Fins aviat.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Sí, senyor Cuevillas, per què em demana la paraula?

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

Sí, demano fer ús de la paraula per al·lusions.

La presidenta

Endavant.

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

Senyora Grau, per descomptat que està vostè amb dret de parlar en l'idioma que vulgui, però li aconsello que no empassi saliva, no tinguéssim un accident.

La presidenta

Sí, senyor Martín Blanco, per què em demana la paraula? Un moment. Espera un moment que li portaran un micròfon.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies. Sí; senyora presidenta, per una qüestió d'ordre o d'observança del Reglament.

La presidenta

En quin article, si us plau?

Ignacio Martín Blanco

Doncs, ara mateix no el sé...

La presidenta

Si no em diu l'article no existeixen les qüestions d'ordre. Només existeixen els articles del Reglament.

Ignacio Martín Blanco

(L'orador riu.) Ja m'agrada que..., però vaja...

La presidenta

Per fer la crida al Reglament, ha de invocar l'article que cridi. Si no em pot dir l'article del Reglament, no té la paraula, senyor Martín Blanco. *(Remor de veus.)*

Ignacio Martín Blanco

Disculpi...

La presidenta

Senyor Martín Blanco, li he demanat que em digui per quin article em vol demanar la paraula.

Ignacio Martín Blanco

Per l'article 90, per l'article 90, és que no sé si em sent bé.

La presidenta

Per quin article?

Ignacio Martín Blanco

Article 90.

La presidenta

L'article 90 és el de l'observança del Reglament.

Ignacio Martín Blanco

Sí, sí, sí.

La presidenta

Per quin article em demana la paraula?

Ignacio Martín Blanco

És una broma, no?

La presidenta

No és cap broma...

Ignacio Martín Blanco

Per l'article 90.

La presidenta

Digui'm per què vol demanar-me la paraula, per quin article del Reglament. Que s'expliqui, si us plau.

Ignacio Martín Blanco

Li demano la paraula per observança del Reglament, per l'article 90 del Reglament del Parlament de Catalunya.

La presidenta

No entrem en el *loop*. L'article 90 és per demanar-me la paraula per una observança d'algun article del Reglament. Li demano de quin article del Reglament em vol parlar, per agafar la paraula?

Ignacio Martín Blanco

Doncs no. Bàsicament és per l'article 87 del Reglament de Catalunya, del Parlament de Catalunya.

La presidenta

Per al·lusions? És per al·lusions.

Ignacio Martín Blanco

Per al·lusions, sí. Bàsicament...

La presidenta

Però vostè no ha estat al·ludit, senyor Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

No, ha estat al·ludida una companya del meu grup parlamentari.

La presidenta

Doncs si ho vol la senyora que ha estat al·ludida demanarà la paraula, però no vostè. Gràcies.

Ignacio Martín Blanco

Però, bé, soc el... (*Veus de fons.*)

La presidenta

Senyora Grau, per què em demana la paraula?

Anna Grau Arias

L'article 87 per al·lusions, però com si fos per l'article 29. (*Rialles.*)

La presidenta

Ja, però no pot ser per l'article 29. Si les demana per les al·lusions i per respondre les al·lusions tindrà la paraula.

Anna Grau Arias

Senyor Cuevillas, sincerament no entenc la broma. Si me l'explica em farà gràcia, però vull dir... (*Algú indica a l'oradora que es posi la mascareta.*) La mascareta, molt bé, la mascareta. Ja tenim la mascareta posada, però el tema segueix sent el que és. M'agradaria saber per què vostè pensa que jo no empasso saliva. Vull dir segurament no estaria aquí dempeus i parlant si no empassés saliva. En tot cas entenc, entenc la seva frustració i la seva necessitat de fer el paperot, vistes les anades i vingudes de la Mesa, però vull dir que els altres no hi tenim cap culpa. A nosaltres ja ens agradaria que això fos molt més democràtic del que és.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, pel Grup Mixt, la senyora Eva Parera.
(*Forta remor de veus.*)

Eva Parera i Escrichs

Moltes gràcies, senyora presidenta. Acabem de fer un màster d'articles del Reglament de la cambra. Està bé per als nouvinguts, sempre està bé saber-ho.

A veure, som a finals d'abril i des de mitjans de gener que el Govern no tenia un debat en seu parlamentària amb els grups de l'oposició sobre la crisi social, la crisi sanitària i la crisi econòmica que, malauradament, cada cop serà més greu. Ara farà prop d'un any i mig de la gran frase de «la legislatura està esgotada», que va pronunciar el president Torra, però aquí continua, el mateix Govern encara més barallats que fa un any i mig, si això és possible, i incapaços de mirar més enllà dels seus interessos personals i partidistes. Tant és així que, malgrat que la legislatura de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana estava esgotada, vostès, probablement, tornaran a governar, no fos cas que perdessin el poder.

L'estat d'alarma ha permès als governs governar sense control parlamentari i això és una anomalia i és una anomalia molt perillosa per a la democràcia: limitacions de drets dels ciutadans a cop de decret, prèvia filtració a la premsa. Facin-s'ho mirar també. Decisions anunciades d'un dia per l'altre. Decisions importants, que afecten sectors econòmics, no es poden prendre d'un dia per l'altre i, el que és una manca de respecte increïble és que la ciutadania i els sectors afectats per les seves decisions se n'assabentin perquè algú està en una reunió del Procicat filtrant a la premsa. Vagin en compte amb això, les formes són importants en política.

Vostès fan canvis de criteris continuats que la majoria de la ciutadania no comprèn, perquè sembla que no tenen gaire sentit comú i que han d'acatar perquè sí, perquè vostès els ho diuen. Molt bé, vostès governen. Però en base a què han d'acatar aquests criteris que vostès els imposen? Doncs no se sap. No se sap ben bé. En base a unes reunions que vostès celebren sense que ningú sàpiga qui assisteix ni amb quins criteris ni en base quins informes adopten vostès les decisions. Per no saber, no sabem ni tan sols si es fan seguiments dels resultats de les mesures que adopten vostès, o millor dit que adopta el Procicat, per tal d'avaluar si els sacrificis que fan molts ciutadans que s'estan arruïnant perquè no els permeten treballar amb una certa normalitat està servint d'alguna cosa.

Han convertit en un art l'art d'espolsar-se les responsabilitats, però el Procicat no governa ni pot governar ni ha de respondre davant dels ciutadans. Qui respon davant de ciutadans són vostès, que per això tenen responsabilitat de Govern. Des del nostre grup hem sol·licitat la documentació de les reunions del Procicat. Aquest és un exercici de transparència que vostès haurien de fer de forma voluntària, però que malauradament no fan des de fa massa temps i que, per tant, ens veiem obligats a provocar aquesta transparència que vostès no volen tenir. Però és necessari i imperatiu que qui dirigeix el país comparegui per donar respostes a les moltes preguntes, que no només nosaltres, aquí al Parlament, sinó tota la ciutadania es formula, especialment ara que acaba l'estat d'alarma i hem de veure com continuem endavant a l'hora de prendre decisions per tal de contenir la pandèmia sense que acabi tot el país arruïnat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula, pel Grup Parlamentari VOX, el senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, bona tarda tots. Mirar, desde el Grupo de VOX en Cataluña pedimos la comparecencia urgente del señor Aragónès por un triple motivo: por la triple crisis en la cual se encuentra sumida nuestra

querida región catalana, que es la crisis sanitaria, la crisis económica y la crisis social. La crisis sanitaria que hemos vivido en torno a esta crisis mundial del covid-19 y que, en nuestra tierra, entre las peleas competenciales, la falta de vacunas –sí, señora Vergés, la falta de vacunas– y la mala previsión han muerto demasiadas personas. Y el confinamiento, señor Tremosa, señor Aragonès, ha sido su única solución.

Por culpa de esta única solución –el confinamiento territorial, el confinamiento de la gente que no podía salir de casa– ha habido una crisis brutal que aún estamos pagando, y no hemos podido tener las ayudas necesarias para poder revertir la situación. En empleo, solo en empleo, superamos el medio millón de parados. No han entendido que todo trabajo es esencial –todo trabajo es esencial–, porque detrás de todo trabajo hay una familia que tiene que pagar facturas y que tiene que vivir, y que, si no dejan trabajar, hay que ayudar a quien no dejan trabajar. Vuelvo a repetir: si no dejan trabajar, hay que ayudar a quien no dejan trabajar. Y esa es la tercera crisis, la crisis social. Porque, después de no haber dejado trabajar, no hemos podido ayudar a quien realmente lo necesitaba. ¿Por qué? Porque han malgastado nuestros recursos públicos en chiringuitos –esta palabra que cada vez, como han comentado antes, suena más–, en delirios ideológicos y en subvenciones a sus amigos. Gestionan..., 27.000 millones d'euros –és una barbaritat–, i no hi han calés per ajudar les persones que ho necessiten? No hi han calés per poder reduir els impostos o suprimir alguns impostos perquè els autònoms, entre els quals em considero, i la gent emprendedora que genera llocs de treball pugui tirar endavant les seves empreses? Pues no, no queda.

Con permiso, señor Aragonès, le voy a hacer una lista de temas que usted puede hablar cuando comparezca, que estoy seguro que se dignará a comparecer: de salud, de vacunas y discriminación a policías y guardia civiles; del gerente del SEM y sus suntuosos gastos en taxi –cuarenta mil– y en hoteles de lujo. (*Veus de fons.*) Sí, senyora Vergés; prengui'n nota que en això el podria ajudar a vostè. Tercero, en carencias de numerosos CAPs.

De economía, ¿de qué podríamos hablar de economía? De los más de quinientos mil parados que he comentado antes; de que tenemos un paro juvenil del 38 por ciento –paro juvenil del 38 por ciento–, un verdadero drama para nuestra sociedad y para nuestra tierra; de las empresas que huyeron por culpa del separatismo, y que no han vuelto –no confundir con los presos o con los políticos separatistas fugados, que esos no hace falta que vuelvan, se pueden quedar donde están–, y de la gran deuda que tiene nuestra región –es la deuda más grande de todas las regiones de España.

También podrá hablar usted de las necesidades sociales urgentes; las colas de hambre; los bonos de luz, de agua y de gas; de las dificultades que tenemos todos para atender el recibo del alquiler o el recibo de la cuota de la hipoteca de nuestra vivienda habitual.

Podríamos hablar también de priorizar el gasto; de dejar de subvencionar, por ejemplo, a los grupos de esta cámara con 16 millones de euros, o a TV3, o a los medios amigos que subvencionan, o a extranjeros recién llegados, cuando hay gente de aquí..., de casa nostra que està passant veritables dificultats.

Por favor, señor Aragonès, por el bien de todos, de los catalanes, que usted dice querer tanto, comparezca para dar explicaciones. Y pónganse a trabajar duro. Y una última petición, si me permiten: dejen de ocuparse de querer partir nuestra querida Cataluña en dos, porque ni lo vamos a consentir ni lo van a conseguir.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, si els grups parlamentaris es volen posicionar, tenen també un temps màxim de cinc minuts. (*Pausa.*)

Pel Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la senyora Laia Estrada.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bon vespre a tothom. Doncs la veritat és que comencem responent al PSC, perquè suposem que el seu interès en poder saber com es gestionaran els fons europeus és per tenir la certesa que aquests aniran a parar a les grans corporacions de les quals en formen part, perquè en són membres, els seus, dels seus consells d'administració.

D'altra banda, també ens sorprèn que demanin explicacions sobre la pandèmia i precisament que allixonin sobre la pandèmia quan no són els més indicats, tenint en compte com van gestionar la primera onada d'aquesta pandèmia; com avui encara, amb el govern més progressista de la història, són incapaços de poder garantir pa, sostre i treball per a la majoria de la població, i com són incapaços de garantir que arribin les vacunes, les dosis de les vacunes. El mínim que podrien fer, si parlen de pandèmia, és, com a mínim, que la fiscalia, que la seva fiscalia, que controlen, que van dir vostès que controlaven, deixi d'obstaculitzar la depuració de responsabilitats per tots els morts a les residències.

Quant al Partit Popular, també és d'un cinisme alarmant que demanin explicacions sobre la gestió de la pandèmia, sobre la situació de la pandèmia, el partit de la senyora Ayuso, el partit de la senyora que ha fet gala de la gestió més irresponsable i temerària d'aquesta pandèmia.

Però, en fi, igualment nosaltres votarem que sí a les sol·licituds de compareixença, tant a la que ha formulat el PSC com a la del Partit Popular, com a la de Ciutadans –no a la de l'extrema dreta, per això volem votar per separat–, bàsicament perquè entenem que sí, que s'han de retre comptes de què s'està fent i també de què és el que no s'està fent. Votarem que sí perquè entenem que s'han de donar respostes a les urgències d'aquest país, s'han de donar explicacions i sobretot respostes en clau de rescat social.

Han parlat vostès avui d'habitatge, de l'emergència habitacional. Hem de parlar de com aturem les desenes de desnonaments, que es convertiran en centenars de desnonaments setmanals, que deixen famílies amb criatures al carrer, ancians i ancianes al carrer, desemparats i desemparades, quan hi ha milers de pisos buits en mans de grans tenidors que ningú no vol tocar, no fos cas que els fem enfadar. Això és violència estructural, que ningú condemna, que aquells que sempre demanen que es condemni la violència mai no condemnen.

Volem parlar també de treball, de com garantim un treball digne, de com acabem amb la precarització creixent, de com repartim el treball per combatre l'atur. Volem combatre l'atur? Reduïm jornades laborals, escurcem l'edat de jubilació, repartim el treball. En definitiva, 14 per cent d'atur, 40 per cent quan parlem dels joves. Això és violència estructural que alguns no condemnen mai.

I quan parlem d'urgències evidentment també parlem de fer front a aquesta pandèmia, com no podia ser d'una altra manera. Nosaltres pensem que hem d'aplicar els aprenentatges que ens ha donat aquesta pandèmia, malauradament. Un és que disposar d'un sistema de salut pública és clau. Què hauria estat de nosaltres si haguéssim estat en mans de les mútues, que només han estat allà per enriquir-se a costa no de la salut sinó de la malaltia.

I l'altra lliçó és que el sistema sanitari que tenim ha fet fallida. I s'ha demostrat a bastament. I ens ho van dir tots els sectors de les cures quan van fer la vaga de la sanitat.

I, francament, per nosaltres la millor manera d'aplicar aquests aprenentatges d'aquesta pandèmia és avançar cap a un sistema de salut que entengui que la salut no és lo mateix que la sanitat i que si volem garantir la salut de la població, el benestar de la població hem d'aplicar mesures de salut en totes les polítiques: garantir l'habitatge, garantir un treball adient, la seguretat laboral, la seguretat alimentària, combatre els determinants socials de la salut, cosa que no fem mai, que no interessa. Garantir la salut de la població és apostar per l'atenció primària. I ho podríem haver

fet amb el pla de vacunació, per exemple, podíem haver-ho fet, garantint que es coordinava des de l'atenció primària aquest pla de vacunació, enfortint-la, reforçant-la en lloc de afeblir-la i menystenir-la.

I, en definitiva, per nosaltres també és essencial acabar d'una vegada per totes amb aquest sistema de concertació públicoprivada. Volem evitar que hi hagi un lucre a partir de directius i d'aquestes empreses? Avancem cap a un sistema de titularitat de gestió i d'aprovisionament totalment públic, que a més a més és el que ens permetrà evitar el classisme que actualment es produeix amb una triple porta d'entrada a la sanitat, de qui s'ho pot permetre avançar-se a les llistes d'espera, i alhora és el que ens permetrà garantir unes condicions dignes per al conjunt de treballadors i treballadores de la sanitat, que són qui tenen cura de la nostra salut, que és el més important de les nostres vides.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Estrada. A continuació, i pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Bé; moltes gràcies, presidenta. Diputats i diputades, volia començar aquesta intervenció, la primera d'aquesta legislatura, saludant els diputats i les diputades que ens retrobem de la legislatura anterior, també donant la benvinguda als nous diputats i diputades, desitjant que sigui una legislatura útil per la ciutadania, que realment puguem donar una resposta a les necessitats de la ciutadania i siguem capaços de legislar i avançar per una garantia de drets per tothom. En un moment d'alta desafecció de la política, on s'estan traslladant imatges que generen distància i que generen molta desconfiança cap a la classe política, crec que aquest Parlament té el repte, i el tenim tots i totes les que estem aquí, de ser capaços de garantir que donem una resposta i que estem a l'alçada de la ciutadania, de les organitzacions socials, dels moviments socials, de la gent que està donant resposta a la pandèmia en primera fila.

També serà una legislatura que serà recordada perquè és la legislatura en la qual ha entrat la ultradreta al Parlament de Catalunya, però també serà recordada per la capacitat que tinguem la resta de grups polítics de fer-hi front, de frenar-ho, tant a les institucions com a les barriades, com als carrers, donant una resposta rebatent amb arguments, donant una resposta amb polítiques que garanteixen drets per tothom.

I això és el repte que ens plantegem en aquesta legislatura, una legislatura que comença a mitges, que comença descafeïnada, perquè comença sense un govern, comença amb un vicepresident en funcions de president que no vol comparèixer al Parlament encara, que consta..., o sigui, s'ha de fer la comparació de les ganes que hi havien de comparèixer abans de les eleccions, no?, que compareixien cada quinze dies en aquest Parlament, també durant la Diputació Permanent, però ara aparentment, doncs, no hi ha la mateixa voluntat de comparèixer. Perquè havent-hi aquestes sol·licituds que hi havia avui i que previsiblement s'aprovaran, què menys que aprofitar el primer Ple ordinari d'aquesta legislatura per venir aquí a donar explicacions, a esplaïar-se i a explicar amb tot luxe de detalls tot el que aquest Govern en funcions està fent per fer front a la pandèmia. Però no, no ha volgut.

Nosaltres hem pensat una mica per què el senyor Aragonès, doncs, no ha volgut comparèixer avui aquí, i és perquè creiem que està frustrat, està una mica frustrat. Per què? Doncs perquè continua sent vicepresident en funcions de president. Ell vol sí o sí un govern amb Junts per Catalunya del qual ell sigui president –això és el que va somiar la nit del 14 de febrer– i portem un mes i mig després i el senyor Aragonès continua venint en aquest Parlament com a vicepresident en funcions de president. I, clar, això deu ser frustrant. Jo ho entenc. *(Veus de fons.)* Vull dir, crec que hem de ser tots una mica empàtics, que deu generar molta resistència pensar que hem de venir aquí

a donar una altra vegada explicacions com a vicepresident. Sí, el que vulguin. Però segurament la darrera vegada que el senyor Aragonès va venir aquí, el 3 de març, va pensar: «L'última vegada que hi vaig com a vicepresident; a la següent hi aniré com a president a comparèixer.» I no, ha vingut una sollicitud de comparèixer abans que el senyor Aragonès sigui president.

I jo crec que és evident que segurament li costa, que ell deu pensar que millor fer-ho ja com a president, però, clar, és que no sabem quan serà president el senyor Aragonès. S'han fet no sé quants ultimàtums, l'últim era de l'1 de maig, no?, que crec que és demà passat, i que si demà passat no hi havia un acord de govern, doncs, hi haurien alternatives. De moment no hi ha acord de govern i tampoc hi ha alternatives. I és perquè segurament sabem tots de què va això. I és que va de que hi han dos socis, suposats socis de govern, que volen fer un govern i un govern que cap dels dos vol: el Govern de la resignació, que els deia aquest matí el meu company David Cid. Perquè uns no volen fer aquest govern perquè continuen fent-ho amb els mateixos amb qui mantenen una relació tòxica de fa molt de temps, que es maltracten mútuament, que han sentit com moltes vegades els han humiliat també públicament, i els altres no volen perquè s'han trobat amb que ja no tenen la presidència del Govern i això no ho porten gens bé. I ja ho sabem, que els costa renunciar a la presidència, i per un diputat, només. Llavors, això costa. Per tant, serà un govern que a ningú no li agradarà.

Senyor Aragonès, nosaltres entenem aquesta frustració, creiem que està costant molt, però el cas és que aquesta frustració i aquesta manca d'acord està portant a la paràlisi, a la paràlisi d'aquest Parlament i a la paràlisi del Govern. Així que avui no compareixerà, i té trenta dies per fer-ho. Creiem que hi haurà un ple ordinari abans, esperem que pugui comparèixer en aquest proper Ple ordinari. Clar, el que no sabem és si ja ho farà com a president o seguirà com a vicepresident en funcions. Però creiem que s'han de donar respostes a la ciutadania més enllà de les diferents batalles i batalletes que tinguin entre els possibles socis de govern.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Segovia. A continuació té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. El Grup d'Esquerra Republicana estem sempre a favor de comparèixer, de donar totes les explicacions que facin falta, d'explicar la feina que està fent aquest Govern i la que vol seguir fent. Defensem sempre, i ho seguirem defensant, la transparència fermament; això, vagi per endavant. I d'entrada també deixeu-me, si és possible, denunciar la incoherència d'alguns grups, que justament avui s'estan queixant des d'aquest faristol, ara mateix, fa uns minuts, de que no compareix aquest Govern o que no compareix el vicepresident en funció de president, quan, justament, avui hem fet una sessió de control, més de dues hores amb moltíssimes preguntes, on tothom, tots els grups, han pogut preguntar sobre allò que han considerat més adient i han tingut les explicacions pertinents d'aquest Govern (*remor de veus*), on fa menys d'un mes hi va haver dos debats, primera volta i segona volta, d'investidura, on, justament, el vicepresident en funcions i candidat a la presidència va explicar el seu pla de govern per al futur d'aquest país també, però va donar moltíssimes explicacions del que també ha fet aquest Govern, del qual ell està formant part, ha format part.

A més a més, això passa, aquesta denúncia, aquí i ara –ho hem sentit, eh?, fa uns minuts, d'alguns dels grups parlamentaris d'aquesta cambra–, justament, quan ahir hi va haver una reunió del Departament de Salut amb els diferents grups parlamentaris per explicar la situació de la vacunació i el pilotatge de la desescalada i de la...

en fi, de l'abordatge de com superar aquesta pandèmia. I, a més a més, per si no se'n recorden –perquè algú ha sigut imprecís, per dir-ho finament–, doncs, durant l'estat d'alarma de tota la tardor i, fins i tot, fins a les eleccions del 14 de febrer, el Govern amb el vicepresident, amb la consellera de Presidència al capdavant, també van comparèixer cada quinze dies en aquest Parlament per donar explicacions sobre la situació de la pandèmia, sobre la situació de la crisi econòmica i social. Per tant, no poden venir aquí avui a mentir d'aquesta manera, que no s'està donant explicacions ni se n'han donat.

Dit això, nosaltres també creiem que la millor compareixença, el millor retiment de comptes que pot fer aquest Govern, o que pot tenir el nostre país, és el que podrà fer el nou Govern, és el que podrà fer el nou president, d'agafar el pilotatge del país amb aquesta necessitat de rescat social, amb aquesta necessitat de reconstrucció i de transformació del país, de poder també desplegar la defensa dels drets i les llibertats per a tothom i d'enfilar el camí cap a la república catalana. Segur que la millor compareixença que podrà tenir aquest Parlament, i, per tant, aquest país, serà la d'un govern amb plenes funcions.

Permeteu-me dir alguna coseta amb relació també a alguns dels grups que m'han precedit, i és que no ens donin lliçons, senyora Romero, Alícia, diputada del PSC..., no ens doni lliçons, perquè ens deia que havíem tardat molt o que estem tardant molt aquí a fer govern, quan el Govern del president Sánchez o, en tot cas, el Govern de l'Estat espanyol, en fi, va haver de convocar dues eleccions l'any 2019 i van estar més de quatre-cents dies en funcions, i llavors allà no passava res, i aquí... (*remor de veus*) i no va..., en fi, no sempre va comparèixer, però més de quatre-cents dies un govern en funcions. Tampoc el PP pot venir aquí i donar lliçons com ho ha fet, perquè la recepta d'Ayuso pel que fa a combatre la pandèmia ja veiem com està anant..., en fi, lamentable i trist, perquè és el lloc de tot l'Estat amb més morts i amb més afectacions, amb més persones contagiades.

Per tant, lliçons, si us plau, aquí intentem no fer-ne, i, per tant, intentem respectar-nos. Per tant, jo també demanaria als diputats i a les diputades, apliquem tot..., apliquem el Reglament que abans invocava la presidenta de la cambra, respectin la consellera Vergés; el que han dit dels seus ovaris està fora de lloc. Per tant, jo demanaria que ho retiri. (*Aplaudiments*) I, per tant, respectem-nos tots i totes, si us plau. Respectem-nos tots i totes.

I la decadència només la deuen veure vostès, perquè, miri, avui, justament, les dades d'atur, certament, estan lluny del que voldríem, però han començat a millorar, i aquest Govern, malgrat que està en funcions, fa tot allò que està a les seves mans, justament, per governar, per seguir estant al costat de la gent amb ajudes econòmiques. Aquest matí ja s'ha explicat que és el territori dins de l'Estat on més ajudes s'han fet directes en euros per habitant. A més a més, just fa uns dies també hi ha hagut aquest acord per combatre la pobresa energètica. Hem fet suport als municipis a través del contracte programa per superar, per donar resposta a l'impacte social, justament, de la covid-19. Hem garantit les escoles obertes per garantir el dret a l'educació i la cohesió per a tothom. La campanya de vacunació, que està funcionant, i més feina que haurà de fer, evidentment, quan el Govern deixi d'estar en funcions i pugui estar amb plenes funcions.

Acabo, presidenta, demanant la votació separada de les sol·licituds de compareixença, en concret de la sol·licitud de compareixença de VOX, perquè aquesta, justament, per les seves declaracions basades en les mentides, en el menyspreu i també en el foment de les discriminacions, doncs, nosaltres la votarem en contra, perquè no volem avalar cap de les seves iniciatives.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Vilalta. A continuació la paraula té la paraula, en nom de...
(*Veus de fons.*) Sí, senyora Grau, per què em demana la paraula?

Anna Grau Arias

Si no vaig mal encaminada, per l'article 87, per al·lusions.

La presidenta

Sí, m'indicaven que les al·lusions serien al final de les intervencions de tots els portaveus. Gràcies.

Anna Grau Arias

D'acord.

La presidenta

Per tant, té la paraula, en nom de Junts per Catalunya, la diputada Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

(*L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots. Remor de veus.*) Sí? Ara sí. Gràcies per reivindicar el temps. Bé; gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, bona tarda. Avui, en primer lloc, i abans de continuar amb el tema que ens estava ocupant, m'agradaria felicitar la meva companya Aurora Madaula per ocupar el seu lloc en aquesta Mesa del Parlament, i també mostrar la meva satisfacció perquè aquesta legislatura comença ja amb canvis importants i ben visibles: quatre dones a la Mesa del Parlament. Crec que tots ens hem de felicitar.

I vaig per feina, perquè aquest és l'últim punt de l'ordre del dia. Avui s'ha demanat per part dels quatre grups parlamentaris la compareixença del vicepresident del Govern, el senyor Pere Aragonès, per tal que informi de les actuacions del Govern en els darrers mesos en relació amb la gestió de la covid, l'actual situació econòmica, sanitària i social a Catalunya, i les mesures adoptades per fer-hi front. El Partit Socialista demana, a més a més, informació sobre els fons europeus que arribaran a la Generalitat. Ja els hi avanço que des de Junts per Catalunya votarem a favor de les peticions de compareixença del Partit Socialista, del Grup Mixt i també de Ciutadans i en contra de la petició de VOX. Per tant, demanarem el vot per separat.

Ara, avui m'agradaria recordar que el Parlament de Catalunya, en representació del poble, vetlla pel govern de la nació, i això comporta poder controlar i orientar l'actuació política i administrativa. Per tant, amb el respecte que des de Junts sempre hem mostrat per la nostra màxima institució, garantir la compareixença del Govern per tal que pugui informar sobre les qüestions que vostès avui plantegen forma part de la normalitat de la vida parlamentària. I esperem que, d'aquesta vida parlamentària, no en formi part determinat vocabulari que hem sentit avui. Ens afegim a la petició de la diputada Vilalta, perquè demani perdó la diputada de Ciutadans sobre la frase que ha utilitzat respecte a la consellera Vergés i també respecte als somnis que pugui tenir el conseller Tremosa. (*Aplaudiments.*) La crítica, sempre; però sempre des del respecte.

També m'agradaria parlar sobre la compareixença que han fet aquí el grup del Partit dels Socialistes i també els comuns perquè, com expressava també la diputada Vilalta, fan referència una vegada i una altra a la dificultat que es té o no es té per fer aquest Govern i, com els han comentat, crec que haurien de tenir cert respecte, atesos els sis mesos que van estar i, a més a més, van haver de fer una altra vegada aquestes eleccions, que van tenir un cost per als ciutadans de tot el país. I, per tant, ens agradaria una mica més de respecte, perquè parlen vostès de que si ell sí que compareixia o no compareixia, però repetir unes eleccions penso que encara és més greu.

Bé, respecte a la sol·licitud d'informació, no entraré en el detall, però sí que m'agradaria fer-los veure que poca informació podem aportar més de la que ja tenen, atès que, si alguna cosa ha fet aquest Govern, ha estat informar. Perquè la confiança dels ciutadans només es guanya amb transparència i informació continuada de la gestió dels que governen. I, des del primer dia d'aquesta terrible pandèmia, tant el president com els consellers van sortir a informar amb rodes de premsa diàries als mitjans, informant de la situació, de les mesures que es prenen per fer-hi front i contestant sempre a totes i cadascuna de les preguntes de la premsa, i sense necessitat de donar una imatge antiga i carrinclona amb caps militars a primera fila.

Encara avui es segueix informant puntualment de la situació amb tantes rodes de premsa setmanals com siguin necessàries. I no només això, al web del Govern, es publiquen diàriament les mesures que s'adopten per fer front a la pandèmia, des de totes les seves conselleries. A banda de les xarxes socials, on també diàriament es publica tant la situació sanitària actual com les actuacions que s'estan duent a terme en els àmbits sanitaris, econòmics i socials.

Però, tornant al que avui estem tractant –i per acabar–, des del 13 de març de 2020 s'han fet nombroses comissions i plens dedicats a resoldre els dubtes i preguntes de tots els grups parlamentaris, fent fins i tot plens monogràfics dedicats a la covid i a la gestió de les residències. I vull compartir amb tots vostès aquesta informació, perquè sobretot aquells que són nous no tinguin cap mena de dubte de la intensitat de l'activitat parlamentària. Tant el president com els consellers d'aquest Govern en funcions han comparegut sempre que se'ls ha sol·licitat davant d'aquesta cambra. Durant la dotzena legislatura, el president de la Generalitat va comparèixer en catorze ocasions a petició pròpia. Els membres del Govern, en 126 ocasions. S'han contestat 249 preguntes orals durant les sessions de control i, al llarg de la legislatura, els consellers han respost, en sessió plenària, 435 preguntes formulades pels diputats i 336 interpellacions presentades pels grups parlamentaris. I han batut el rècord de plens monogràfics, superant de molt l'ús que d'aquesta eina de control parlamentari s'havia fet en qualsevol legislatura anterior.

Així doncs, des de Junts per Catalunya seguirem facilitant, ara i sempre, informació i transparència del Govern de la Generalitat.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Sí, senyora Grau, per què em demana la paraula?

Anna Grau Arias

Doncs pel mateix que abans, per al·lusions, per triples al·lusions ja.

La presidenta

Trenta segons, d'acord.

Anna Grau Arias

Sí, sí, en tinc més que suficient.

Insultar és lleig, però citar no és insultar. La senyora Vergés va dir textualment a aquesta cambra que se li inflaven els ovaris cada cop que un senyor que era metge intentava donar lliçons; concretament, era un antic diputat de Ciutadans.

I, bé, jo estic d'acord que no..., que s'hauria de tenir un llenguatge correcte i cordial en seu parlamentària, però a mi em sembla que en aquesta cambra hi ha molta gent que té la pell molt fina i la llengua molt bruta, i que gent que acusa alegrement els altres de feixistes, franquistes, repressors, extrema dreta i *otras lindezas*, potser s'ho haurien de fer mirar abans de sentir-se insultats amb tanta facilitat.

Dit això, bona tarda.

La presidenta

Aprofito l'ocasió per recordar-los a tots els presents que el codi de conducta, que recull l'article 15 del nostre Reglament, no té un valor merament declaratiu –que sigui un desig o sigui una recomanació–, sinó que és un instrument de contingut vinculant, que té com a objectiu garantir la integritat, la honorabilitat, la transparència i la responsabilitat dels càrrecs públics electes com som tots i cadascun de nosaltres.

Per tant, aquest codi de conducta aborda tots els àmbits essencials que integren el concepte de bon govern i defineixen els principis bàsics pels quals els diputats hem d'ajustar-nos sempre, segons la seva actuació, recordant els conceptes d'integritat, d'honorabilitat, d'objectivitat, imparcialitat, transparència, responsabilitat i austeritat. Per tant, recomano que tots els diputats de la cambra repesquin aquest codi de conducta, el llegeixin, tal com mana l'article 15 del Reglament, a partir de les afirmacions que hem sentit en el decurs de la sessió d'avui.

I, dit això, procedirem, com ha quedat després, atenent a les intervencions dels portaveus, a les votacions en dos blocs. Primer votarem els punts 7, 8 i 9 de l'ordre del dia, que corresponen a les tres primeres sol·licituds de compareixença, i després votarem el punt 10 de l'ordre del dia, que és el darrer dels punts de l'ordre del dia, la darrera de les compareixences.

Per tant, procedim, doncs, al mateix sistema de votació que abans.
(*David Cid Colomer demana la paraula.*) Sí, senyor Cid?

David Cid Colomer

Pot cridar a votació? Que no...

La presidenta

Hem cridat a votació abans, però tornarem a fer-ho. He cridat a votació mentre estava acabant la diputada Freixa, precisament, per donar temps.

Procedim a la votació de les tres primeres sol·licituds de compareixença, punts 7, 8 i 9 de l'ordre del dia.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Procedim ara a la votació electrònica... (*Veus de fons.*) No, no, un moment.

Comença la votació.

Doncs el resultat final ha estat aquests 82 vots a favor, cap vot en contra i cap abstenció, que, sumats als vots anteriors, donen un total de 126 vots a favor.

A continuació procedim a la votació del punt 10 de l'ordre del dia, la quarta sol·licitud de compareixença.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Procedim ara a la votació electrònica.

Comença la votació.

Per tant, aquesta votació ofereix 10 vots a favor, 72 vots en contra, que, sumats als vots anteriors, són 18 vots a favor, 110 vots en contra.

I sense cap més punt a l'ordre del dia, aixequem la sessió. Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i vuit minuts.